

EYLÜL 1993

AYLIK SİYASİ DERGİ

FİYATI: 15.000 TL (KDV dahil)

15

■ "TERÖRE KARŞI ÖZEL HARP DAİRESİ KURULDU"

■ STALİN GERÇEĞİ -3

■ ÇİLLER VE İNÖNÜ'NÜN KÜRDİSTAN ZİYARETLERİ, AMACI VE KİTLELERE VAATLERİ

■ GENEL OLARAK GENÇLİK VE ÜLKEMİZ GENÇLİĞİ-4

■ OLABİLDİĞİNCE EYLEMDE BİRLİK İLKESİNE SARILARAK DEVRİMCİLER ARASINDA DÜŞMANLIK KÖRÜKLEYEN GRUPLUĞU YIKALIM, PROLETER DEVRİMCİ KÜLTÜR CEPHESİNİ GÜÇLÜ BİR DEVRİM MEVZİSİ KILALIM

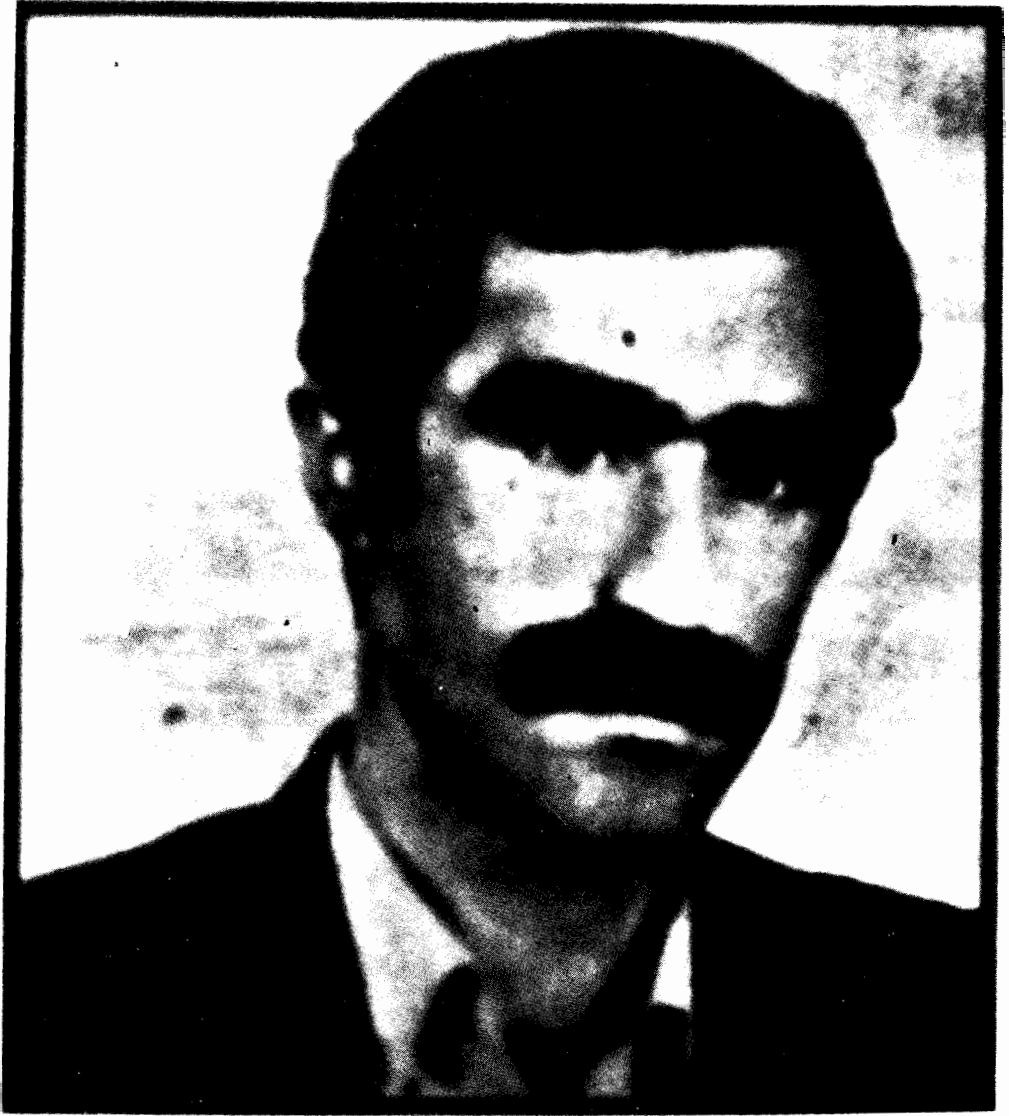
■ CNP (UC)'NİN SİYASİ HATTI

PARTİZAN

TRAYIZM, EMPEK TARIZM, FODARIZM, ÇAYE NIZM VE FIKR OKSİN ÇENGELEMEK

PARTİZAN

1981'de İşkencehanelerde
ser verip sır vermeyen
TKP/ML Genel Sekreteri komünist önder

SÜLEYMAN CİHAN
ölümsüzdür!

İçindekiler

- 3 "Teröre karşı Özel Harp Dairesi kuruldu"
- 8 Stalin gerçeği-3
- 28 Çiller ve İnönü'nün Kürdistan ziyaretleri, amacı ve kitlelere vaatleri
- 33 Genel olarak gençlik ve ülkemiz gençliği-4
- 51 Olabildiğince eylemde birlik ilkesine sarılarak devrimciler arasında düşmanlık körükleyen grupçuluğu yıkılım, proleter devrimci kültür cephesini güçlü bir devrim mevzisi kılalım
- 75 CNP (UC)'nin siyasi hattı

UMUT YAYINCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi Adına Sahibi ve **Yazı İşleri Müdürü** : Kemal BOZTAŞ.
Genel Yayın Yönetmeni : Aydın HANBAYAT. **Yönetim Yeri** : Oğul Sok. No: 16 Sultanahmet/İSTANBUL.

Tel: 516 25 38 - 516 60 20, **Fax:** 518 23 23

Dizgi: Umut Yayıncılık. **Baskı:** Aydınlar Matbaacılık

BÜROLAR

Ankara: Necatibey Cad. No: 80/12 Telefax: (1) 230 63 27 Maltepe

İzmir: 850. Sok. No: 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Tel: (51) 41 93 09 Konak

Çukurova: Atatürk C. Belediye karşısı Çıkmaz Sok. Seven Ap. K.1 D. 1. Tel: (71) 573 780 Adana

Malatya: Tabakhane Mah. Balarcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 No: 54 Tel-Fax: 22 08 04

Eskişehir: Sakarya C. Konya İşhanı No: 12- D: 2126 120 Eskişehir

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen str. 58 4057 Basel-Schweiz. **Tel:** (06) 41769325698

"Teröre karşı Özel Harp Dairesi kuruldu"

Emekçi halkımızdan aldığı vergilerle, ağzında köpek gibi salya akanları beklemektedirler ve bunlara katliamlar yapmak için, ayda 20.000.000 (Yirmi Milyar) aylık vermektedir. İşte Özel Harp Dairesi, bu aşağılık, çirkin işleri yapan, zavallı yaratıklardan oluşmaktadır.

Başlığıyla burjuva basınında geniş bir şekilde, propagandası yapılmaya başlandı. Sanki daha öncele ri böyle bir şeyin olmadığı, daha yeni uygulamaya çalıştıkları bir şeymiş gibi kendilerini tatmin etmek için, sevinç çığlıklarını atmaya başladılar. "Özel Harp Dairesi'yle" terörün kökünü kazıyacağız", "Bu terörün son senesi olacak" nutuklarını atmaktan kendilerini alıkoyamıyorlar. Beyler! bu gibi sözlerle, ancak kendinizi kandırabilirsiniz, yıllardan beri uygulamaya çalıştığınız ve uyguladığınız şeyler, tekrar uygulamaya çalıştığınız aynı uygulamalardır. Bu sizin Özel Harp Dairenizin amacı ve hedefi, gelişmekte olan halk muhalefetini bastırma için, onu kana boğmak, sindirmek kitlelerin üzerinde psikolojik etki yaratmak için bizzat ABD emperyalizminin denetiminde özel olarak eğitime çalışılan ve modern silahlarla donatılıp, küçük birimler şeklinde örgütlenmeye çalışılan anti-gerilla hareketidir. Tek bir amacı vardır. O da masum ve savunmasız insanları yok etmektir. Bugün ülkemizde yapmak istediğiniz budur. Ülkemizde 70'li yıllarda kurularak o günden bugüne kadar hiç varlığını kabul edilmeyen, sürekli böyle bir şeyin olmadığını söylemeye çalıştıkları, ama pratik faaliyetlerini gizleyemedikleri yer yer faili meçhul cinayetleri işleyip bir türlü failleri bulunamayan, Taksim'deki 1 Mayıs katliamını gerçekleştiren, üniversitelerdeki öğrenci katliamlarını gerçekleştiren, kültür saraylarını bombalayan, camileri bombalayıp alevi-sünni çelişkisi yaratmaya çalışan, Maraş-Çorum katliamlarını gerçekleştiren, kitle gösterilerinde her türde provakatif hareketler yaparak katliamlara zemin hazırlayan Kürdistan'da kitle katliamlarını yaparak ve Kürt kadınına ve kızlarına tecavüz

edip, devrimcilerin üstlerine atmaya çalışanlar Hitler'in piçleri olup, ülkemizdeki MHP'li azılı köpekler çevresine dayanarak, oluşmaktadır. işte emekçi halkımızdan aldığı vergilerle, ağzında köpek gibi salya akanları beslemektedirler ve bunlara katliamlar yapmak için, ayda 20.000.000 (Yirmi Milyon) aylık vermektedir. İşte Özel Harp Dairesi, bu aşağılık, çirkin, işleri yapan, zavallı yaratıklardan oluşmaktadır.

Faşist TC devletinin bugün yapmak istedikleri şeyler çok eskilere dayanmaktadır. Yani kemalistlerin iktidara gelmesiyle birlikte, emperyalist efendilerinin çıkarlarını korumak için, demokratik-devrimci-yurtsever ve komünistler katledilmiştir. Bunların, bir milyona yakın Ermeni ulusuna mensup insanları katletmeleri ve yüzbinlercesini sürgün etmeleri ve ulus olarak tarihten silinmesi, Mustafa SUPHI ve 14 yoldaşıyla birlikte Karadenizde katledilmeleri, 25'ten 38'e kadar yüzbinlerce Kürt ulusuna mensup insanı katletmesi ve yüzbinlercesini sürgün etmesi, Adana-Nusaybin demir yolu işçilerinin katledilmesi, 15-16 HAZİRAN işçi direnişini kanla bastırması, burda da gösteriyor ki bu katliamlar bu aşağılık, çirkin geleneğin Kemalist iktidardan günümüze kadar devam edip gelmesidir. Yani bu faşizmin karakteri gereği yapmak istediği ve yapmaya çalıştığı, uygulama biçimleridir. Kemalist iktidar döneminde Kuvayi-Milliyeciler eliyle yapmaya çalışıyordu. Bugün ise Kontr-Gerillalarla yapmaya çalışıyor, onun içindir ki bu tür uygulamalara hiçte yabancı olmadığımız için, yaşamımızın bir parçası haline gelmiştir. Yani 70'lerden beri yaptıklarını gizlemeye çalışıyorlardı. Şimdi ise bunları açıktan yapmaya çalışacaklardı.

Faşist TC devleti, hemen hergün, kontralarıyla, yoksul Kürt köylülerini kurşuna dizip şu kadar "terörist" vurduk temelinde kendi uşak basınıyla, TV'leri ve radyolarıyla propaganda yapmaktadır. Köyler bombalanıp yakılmasına rağmen, dağların bombalanıp, ormanların yakılmasını, hayvanların diri diri yakılmasını görmezlikten gelip, kamuoyunda geçiştirmeye çalışmaları, bununla da kalmayıp, kendi çirkin aşağılık emelleriyle, analarımıza bacılarımıza tecavüz edip, yaşlı, genç, çocuk demeden insanlarımızı katledip, devrimcilerin üstüne atmaktadırlar. Şunu halkımız çok iyi bilmektedir ki, bu tür aşağılık, kirli, çirkin emelleri ile bunu gerçekleştiren, bizzat faşist TC devletidir. Amaçları uluslararası alanda ve ülkemizde bunun propagandasını yaparak devrimcileri teşhir edip, kitleler arasındaki bağı koparmaktır. Bunu en fazla devrimcileri iye tanımayan gerici kesimin, mücadeleden etkilenmesini önlemek ve onları kendi denetiminde tutmak için yapmaktadır. Şu da çok iyi bilinmelidir ki mücadele gelişip güçlendiği oranda, diğer geri kitleleri etkileyip kendi peşinde sürükleyecektir, bu tür propagandaların etkisini ve önemini tamamen kaybedecektir.

Faşist TC devleti, parlamentoyu kendi faşist yüzlerini, gizlemek için, koalasyon hükümetiyle kitleleri bir takım vaatlerle avutup kandıracağını sanıyordu. Ama bunu beceremedi. "Demokratikleşmeyi gerçekleştireceğiz", "halkın sosyal refahını yükselteceğiz", "karakolları şeffaflaştıracağız", "insan haklarına saygı göstereceğiz" dediler. ama bunların tam tersini yaptılar. Demokratikleşme dediler, sokak ortasında insanlar kurşuna dizildi, köyler bombalandı, Kürt köylüleri katledildi, hak ve özgürlükler kısıtlandı, kitlelerin ekonomik-demokratik talepler doğrultusundaki mücadelesini zorla ve

kanla bastırılmaya çalışıldı. Sosyal refah seviyesini yükselteceğiz dediler, kitleleri daha da yoksullaştırdılar, bununla kalmayıp kitlelerden ağır vergiler alarak, savaş ekonomisine yatırarak başta Kürt köylüsü olmak üzere, onlarca-yüzlerce yurtsever, devrimci ve komünisti katlettiler. Karakolları şeffaflaştıracağız dediler, binlerce insan işkence tezgahlarından geçirilip sakat bırakıldı, yüzlerce devrimci, yurtsever, komünist işkencede katledildi. Evlerde devrimciler kurşuna dizildi ve sokaklarda infazlar yapıldı.

"İnsan haklarına saygılı olalım" dediler, hergün insan haklarını ihlal ettiler. Yani faşist TC devleti ve koalisyon hükümeti, halkımıza ölüm getirdi, işkenceler getirdi, analarımıza bacılarımıza nasıl tecavüz edildiğini getirdi. Demokratik hak ve özgürlüklerin nasıl gasp edileceğini gösterdi. Nasıl kitle katliamlarının yapılacağını gösterdi. Onun için kurtuluşu düzen partilerinde aramak değil, gerçek anlamda kurtuluşumuzu sağlayan partimizin önderliğindeki ordumuz olan TİKKO'nun saflarına katılarak, savaşarak gerçekleştirebiliriz.

Onun içindir ki gelişmekte olan, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, bu gibi uygulamalarla kitlelere gözdağı vermeye çalışıyorlar. Dün yaptığımız sanki bundan farkızmış gibi, yeni bir uygulamaya başvuruyorlar. Şunu çok iyi bilmelisiniz ki, ordunuzla, polisinizle, mitinizle, köy korucularınızla, özel timlerinizle, topyekün gerilla savaşını bastırmak için, tüm bunları seferber ediyordunuz, bu yetmediği gibi diğer hava unsurlarınız olan uçaklarınızı kobra ve diğer helikopterlerinizle ve zırhlı araçlarınız olan tankınız, topunuzla vb. gibi, gerillanın üstüne gittiniz. Bunlar da yetersiz ve başarısız kalınca, yer yer kimyasal silah bile kullandınız. Tüm bunlara rağmen, bir gerilla birliğine karşı bunlar kullanılmasına rağmen, hiçbir başarı elde edilmediği gibi, üstelik büyük kayıp vermektен, kendinizi kurtaramadınız, çünkü karşınızda savaşanlar, halkına, partisine, devrime olan sorumluluklarından dolayı sürekli kendilerini Marksizm, Leninizm, Maoizm bilimiyle donatan ve kendilerini yenileyen ve kitleleri kendileriyle birlikte bilinçlendiren TKP/ML'nin önderliğindeki TİKKO'nun savaşçılarıydı. Çünkü onlar cesaretlerini bilinciyle bütünleştirip savaşan savaşçılardır. Sizlerin bahsettiğiniz timleri ve şimdiki ismiyle (yeni çıkardığınız özel harpçi kontralarını) çok iyi tanıyoruz. Birkaç leşleri yere serildiği zaman nasıl kaçtıklarını bir görseniz... İnanamıyorsunuz, kaçtıkları gibi iki kilometre uzağa kaçana kadar arkasına bakmadan ceylan yavrusu gibi kaçıyorlar, taki silah menzilinden çıkana kadar, kurşunun ulaşamayacağı yere mevzilenip kafasını yerden kaldırmayıp gökyüzünü akşama kadar tarıyorlar. Faşist TC devletin abarttığı herbirinin yenilmez bir "kahraman" olduğunu "işte kahraman rambolarımız" dediğiniz ve bas bas bağırp reklam yaptığımız leş kargaları bunlar mı? düşündükçe insanın gülmesi geliyor. Komprador-patron-ağalar çok iyi bilmelidir ki, partimizin önderliğindeki TİKKO'nun vurduğu darbelerle, kendilerini koruyamaz duruma gelmişlerdir. Gündüzleri köylere çıkmayı bile göze alamıyorlar, operasyona çıktıklarında öğleden önce üslerine geri dönmek zorunda kalıyorlar. Onun için her operasyona çıkışlarında kesinlikle gerilla saldırılarıyla karşılaşınca neye uğradıklarını şaşırıp sağa sola kaçmaya kalkıyorlar. Onun için operasyona çıkışlarında gittikleri yolu, dönüşünde kullanmıyorlar. Çünkü gerilla psikolojisi her yerde üzerlerinde his-

sediliyor. Onun içindir ki her ağacın, her taşın arkasında bir gerilla olduğuna dair sürekli korkmaktadırlar. Bir anlamda korktukları için hak veriyorum, çünkü gerillanın sabit noktası yoktur. Nerede ne zaman saldıracığını kimse kestiremez. Çünkü o avını gördü mü avının etrafında dönüp dolaşır, kendisine uygun yer zamanı buldu mu zayıf noktasını tespit etti mi saldırıp etkili darbe vurup kaybolur ve tekrar düşmanı sinsî bir şekilde izler ve hücre pusularını atarak düşmanı üzerine çekmeye çalışır ve etkili darbe vurur. Bu zayıf bir gücün, güçlü bir güce karşı uyguladığı savaş biçimidir. Yani gerilla savaşında, gerilla bölgelerinde, askeri ve siyasi otoritesini bazı yerlerde tamamen kaybetmiş, bazı yerlerde ise, yavaş yavaş kaybetmek üzeredir. Bu yerlerde siyasi otoritesini tamamen kaybetmelerine rağmen, askeri otoritesini sağlamak için, güçlü bir şekilde saldırıp buraları kendi denetiminde tutmaya çabılıyor. Yapılan saldırıları başarısızlıkla veya gerillaların etkili darbeler vurduğundan dolayı geri çekilmek zorunda kalıyor tekrar ikinci bir güçlü saldırıya kadar buralar gerillanın denetiminde kalıyor. Saldırı ve çatışmalarda bu yenilgiyi hazmedemeyen düşman, şehit düşen, komünist ve devrimcilerin ölümlerine saldırarak işkence yapmaktadır ve vücutlarını parçalamaktadır ve şehit düşen bayan gerillalara işkence yapıp tecavüz edilmektedir. Faşist TC devletinin "Ramboları" o kadar acizleşmiştir ki o kadar aşğılık yaratık haline gelmiştir ki, bunlara insan demek, insanlara hakaret etmek olur; sadece konuşan, yemek yiyen, her türlü insanlık dışı işlerden zevk alan hayvani yaratıklardır. Bu da onları devrimci mücadele karşısında ne kadar çaresizlik içinde olduklarını gösteriyor. Bu onların son çırpınışları olacaktır. Tabii onlar kendi saltanatlarını biraz daha sürsün diye kitleleri ve devrimci hareketler, katliamlar, baskınlar, işkencelerle durdurmaya çalışıyorlar. Hiçbir yerde görülmemiştir bu tür metodlarla başarıya ulaşılsın. Her şiddet karşı şiddeti doğurmuştur. Bu da onların ölümünü daha da çabuklaştırır. Diğer ülkelere baktığımızda aynı uygulamalar oralarda da uygulandı ve halen uygulanıyor. Mesela Vietnam'da ABD emperyalizmi ve uşakları katliamlar yaparak oradaki devrimci mücadeleyi bastırmayı hayal ediyordu. Şu politikayı güdüyorlardı: gördüğünüz herkesi öldürün, her 10 kişiden bir tanesi komünist çıkarsa, bu bize kafi gelir, diyorlardı. Ve pratikte kitle katliamları yaparak oradaki devrimci hareketi bastıracağını sanıyorlardı, durum tersi oldu. Orada savaşan ve devrimci bir parti önderliğinde verilen bir mücadeleydi, sürekli gelişip-güçleniyordu, sonuç itibarıyla onları hak ettiği çöplüğe gönderdi. ABD emperyalizmi suratına kötü bir şamar yiyerek yenilgiyi kabul ederek geri çekilmek zorunda kaldı. Çünkü oradaki halk haklı bir mücadele veriyordu, toplumun çıkarları için, bir yumruk bir vücut gibi kenetlenip düşmanı yenilgiye uğrattılar. Oysa onlar haksız bir şekilde savaşıyordu. Sadece kendi bencil çıkarları için Vietnam'ı kendi sömürgesi yapmak istiyorlardı. Diğer bir sorunsu şu andaki (PKP) Peru Komünist Partisi'nin verdiği mücadeledir; oradaki tüm baskı, şiddet ve kitle-katliamlarına rağmen sürekli halkı, devrimci mücadelenin safına itmektir ve kitleler PKP'yi kucaklayıp bağrına basmıştır. PKP'nin önderliğinde mücadele gelişip güçlenmiş ve devrim anına yaklaşmıştır. Bu sadece Peru halkının umudu olmamış, aynı zamanda diğer halkların umudu da olmuş ve komünizmin bayrağını inançla-sebatla PKP bugün dalgalandırıyor.

Yani bu gibi uygulamalarla hiçbir zaman, ülkemizdeki devrimci hareketi bastırmaya güçleri yetmeyecektir. Bundan önceki süreçte kitle katliamları gizli yapıyordu. Şimdi ise açıkça yapacaklar, karakteri gereği onları yapmak zorundadır, onlardan iyi niyet beklemek aptallık olur. Bir diğer sorunsu faşist çıkarları gereği saltanatları tehlikeye düştüğü zaman kitle katliamlarını yaygınlaştırıp, kitleleri sindirmeye çalışacağını hayal edecektir. Durum tam tersi olacaktır. Kitle katliamlarıyla kitleleri sindirmeye gücü yetmeyeceği gibi bunların devrimci mücadeleye katılımlarını daha da çabuklaştıracaktır. Gelişip güçlenecek, bir yumruk bir vücut olmasını sağlayarak çelikten bir disiplini ve birliği sağlayacaktır. Partimiz Marksizm, Leninizm, Maoizm biliminin ışıklı yolunda sebatla devam ettiği sürece, Faşist TC devletini hak ettiği tarihi çöplüğe göndereceğimizden hiç kimsenin kuşkusunu olmasın. Çünkü biz haklı bir mücadele veriyoruz ve savaşıyoruz. Onlar ise haksız ve gerici bir savaş veriyorlar, bu uzun süreli savaş, bizi geliştirip güçlendirdiği gibi, onları ise, sürekli yıpratıp zayıflatıp yok eden bir savaş biçimidir.

Kısacası biz emekçiler onlara asker vermedik mi, vergi vermedik mi, diğer kurumlarında görev yapmadık mı, bunlar birgün bile yaşayamazlar. Yani faşist TC devletine askerlik yapmak değil, kendi halk ordumuz TİKKO'nun saflarına katılarak patron-ağa iktidarına karşı savaşalım. Onların gerici çıkarlarını korumak için, devrimcilere, yurtseverlere, yani kendi kardeşlerimize karşı savaşmak değil, Komprador patron-ağaların ve işbirlikçilerin beynini dağıtmak için, silahımızı ateşleyelim. Onlara verdiğimiz vergiler bizlere sıkılan kurşun olarak geri geliyor ve bu biraz daha ayakta kalmalarını sağlıyor. Yani her türlü, maddi ve manevi desteği Partimiz önderliğindeki, ordumuz TİKKO'ya sunalım, sunalım ki gelişip güçlensin, düşmana ise etkili darbeler vursun ve hak ettiği tarihi çöplüğe gönderebilsin.

Stalin gerçeği-3

SOSYALİZMDE META ÜRETİMİNE DAİR STALİN'İN ÖĞRETİSİ

Mao'nun da çok isabetli bir şekilde ifade ettiği gibi, Stalin'in teorisi, Marksizm-Leninizm de yeni bir aşamayı ifade eder. Bu realitenin altını çizmek fevkalade büyük önemdedir. ... Stalin'in teorilerine dayanmadan ve bu öğretileri bayraklaştırmadan Marksizm-Leninizm fena halde sakatlanır ve savunulamaz hale gelir.

S talin, Sosyalizmin Ekonomik Sorunları'nda meta, meta üretimi ve meta dolaşımını da açıklığa kavuşturdu; ve meta üretiminin sosyalizmde aldığı biçimi tahlil etti.

Meta üretimi, kuşkusuz ki Sosyalizmde de olacaktır.

Denilebilir ki, meta üretiminin var olduğu alanda, bu üretimin kapitalizme varması kaçınılmazdır. Bu, her koşulda doğru bir çözümleme sayılamaz. Meta üretimi ile kapitalist üretim aynı şey değildir. Meta üretimi, kapitalist üretimin geri bir biçimi, kapitalist üretim ise, meta üretiminin üstün bir biçimidir.

Eğer üretim araçlarının özel mülkiyeti varsa, eğer emek gücü kapitalistin satın alabileceği ve kullanabileceği bir meta halinde pazara çıkarsa ve bunun dolaysız sonucu olarak da ücretli işçilerin sömürülme sistemi varsa, bu koşullarda meta üretimi kapitalizme varır.

Stalin'in apaçık çözümlemesiyle, kapitalist üretim, üretim araçlarının özel kişilerin elinde toplandığı ve buna karşın, üretim araçlarından yoksun olan kişiler emek-güçlerini bir meta olarak pazarda satmak zorunda kaldıkları zaman başlamaktadır.

Meta üretiminin kapitalist üretime dönüşebilmesinin koşulları bunlardır. Yani eğer, üretim araçları artık özel mülkiyette değil de sosyalist mülkiyette iseler ve eğer artık ücretli sömürü sistemi yoksa ve artık emek-gücü meta değilse, bu demektir ki, meta üretimi kapitalizme varamaz; mevcut sosyalist sisteme hizmet görür. Bilinirki, meta üretiminin tarihi çok eskidir. Kölelik düzeninde, feodal düzende de meta üretimi vardı ve bu düzenlere hizmet ediyordu. Sosyalizmde de sosyalist düzene hizmet edecektir.

Soru şudur: Tüm ulusal ekonomiye sosyalist ekonomi, yani kolhoz ve solhoz sektörleri agemen olduktan sonra da meta üretimi ve meta dolaşımı var olacak mıdır?

Stalin, özgün çözümlemesinde bu soruya evet yanıtını verir.

Ve çözümlemesini şu ayrıntılarla zenginleştirir: Solhoz mülkiyeti, devletin yani tüm halkın mülkiyetidir. Kolhoz mülkiyeti, devletin yani tüm halkın mülkiyeti değildir. Dolayısıyla, sosyalist üretimin bu iki sektörü arasında farklılık kalacaktır. İki biçim aynı şeyler değildir. Biri diğerine göre daha geri biçimi temsil etmektedir.

Devlet işletmelerinde üretim araçları, ürünler vb. tüm halkın ortak malıdır. Oysa kolhozlarda durum farklıdır. Üretim araçları, devletin malı olduğu halde, ürünleri devletin malı değil, kolhozcuların malıdır. Kolhozlar, üretim aracı olarak toprak ve makineleri pratikte tasarruf ederler, ama onları satamazlar. Ürünlerde ise durum farklıdır. Kolhoz, ürünü kendi malıymış gibi kullanır. Ve kolhoz, ürettiği ürünü devlete meta olarak verir. Onun karşılığında ise, gereksindiği metayı alır. Bu demektir ki, kent-kır arasında meta alış-verişi sürüp gider. Kolhozlar, bu ilişki biçiminden başka ilişki de kabul etmemektedirler.

Dolayısıyla, meta üretimi ve meta dolaşımı Kolhozcu zemideki ilişkide var olacaktır.

Öyleyse, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti kurulduktan, ücretlilik ve sömürü ortadan kaldırıldıktan sonra bile meta üretimi var olmaya devam edecektir.

Peki bu duruma ne zaman son verilebilir?

Stalin bu soruyu da ayrıntılarıyla çözümler.

Örneklere dayalı tahlilinden sonra Stalin özetle şöylece çözümler soruyu: Sosyalist üretimin iki ayrı biçimi olan kolhoz ve Solhoz sektörleri yerini bütün üretimi sarmalayan bir tek sektöre bıraktığı andan itibaren meta dolaşımı kendi "para ekonomisi" ile birlikte yok olacaktır.

Üretimde iki sektör varolduğu sürece, meta, meta üretimi ve meta dolaşımı, ekonominin (sosyalist) yararlı bir unsuru olarak yürürlükte kalacaktır.

Stalin'in sözleriyle:

Bizim meta üretimimiz gelişigüzel bir meta üretimi değildir, kapitalisti bulunmayan, esasta (devlet, kolhoz, kooperatifler gibi) ortak sosyalist üreticilerin malı olan metalarca ilgilenen ve etki alanı kişisel tüketim maddeleriyle sınırlı bulunan, kuşkusuz hiç bir şekilde kapitalist bir üretime dönüşemeyecek olan ve kendi "para ekonomisi" ile birlikte sosyalist üretimin gelişmesine ve pekişmesine yardımcı olmak için kurulan özel türden birmeta üretimidir. (148)

Meta üretimine ilişkin Stalin'in parlak analizini Mao, şu sözleriyle destekliyor:

Meta üretiminin yer aldığı şartlara bakın: Kapitalizm ve Sosyalizm. Meta üretimi kapitalist şartlar içinde kapitalist, sosyalist şartlar içinde ise sosyalisttir. (149)

Ve bir başka yerde Mao şu açıklamalarda bulunur:

(148) Son Yazılar, Stalin, s. 76.

(149) Sovyet İktisadının Eleştirisi, Mao zedung, s. 157.

Fakat meta dolaşımı ve meta biçimi, değer yasası, burjuva kategorileri olmalarına rağmen, acele ile yıkılamazlar. (150)

İşte Stalin, neden "acele ile yıkılama"diğını örneklerinin çeşitli alıntılılarıyla tartışıyor ve sosyalizmin ekonomik-teorisini adamakıllı ilerletiyor.

Stalin, üretim araçlarının ve her şeyden önce de ulusallaştırılmış işletmelerde imal edilen üretim aletlerinin meta olarak ele alınmasını öngören mantığa karşı da şu Marksist tavrı geliştirir.

Sosyalist rejimde der Stalin üretim araçlarına meta gözüyle bakılamaz.

Nedenlerini şöyle sıralar: Meta -der Stalin- üretimin bir ürünüdür ve her alıcıya satılır. Satıştan sonra metanın sahibi mülkiyet hakkını yitirir; alıcıysa metanın sahibi olur. Ve yeni sahip metasını başkasına satabilir vb. vb. Bu özgün tanımlamanın sosyalizmdeki üretim araçlarıyla örtüşmediği apaçıktır. Bilinir ki, sosyalizmdeki üretim araçları her alıcıya satılamaz. Ve hatta kolhozlara bile devlet "satmaz"; yalnızca onları işletmeler arasında dağıtır. İşletmelere üretim araçları verildikten sonra bile, devlet 'bu üretim araçları üzerindeki mülkiyet hakkını korur.

Bundan da anlaşılır ki, sosyalist rejimde üretim araçları asla meta kategorisine giremezler.

Stalin sosyalizmdeki meta ilişkisini bu kadarla sınırlamaz. Ve der ki, mademki, üretim araçlarına meta gözüyle bakılamaz; öyleyse, neden üretim araçlarının değerinden, maliyetinden, satış bedellerinden söz edilir?

Bunun iki nedene bağlar Stalin.

Birincisi, biçimsel nedendir. Yani işletmelerin verimli -zararlı niteliğini saptamak için, hesaplar için, yakalamak, denetlemek için.

İkincisi, Dış ticaretin yararı için. Yani üretim araçlarını yabancı devletlere satabilmek açısından.

Bundan şu sonuç çıkarki, sosyalizmde üretim araçları yalnızca dış ticaret bazında birer meta görevini görürler ve fiilen satılırlar.

Özetle, dış ticaret açısından üretim araçları hem biçim ve hem öz bakımından meta niteliklerini korurken, ülke içi ekonomik dolaşımda meta niteliğini kaybederler ve dolayısıyla, değer yasasının etki alanı dışına çıkarak yalnızca metanın dış görünüşünü (hesaplaşmalar vb.) korurlar.

Netice itibarıyla, Stalin, ekonomik-teori sorunlarında sosyalizmin ekonomi-politiğini muazzam biçimde geliştirip ilerletmiştir.

SOSYALİZMDE DEĞER YASASINA DAİR STALİN'İN ÖĞRETİSİ

Stalin'in sosyalizmin ekonomi-politiğini geliştirdiği bir başka alanda değer yasasıdır.

Stalin çözümler ki, meta üretiminin bulunduğu her yerde değer yasası da varolacaktır. Bu demektirki, sosyalist bir rejimde değer yasası da etkinliğiyle birlikte yürürlükte olacaktır. Bu varoluş, ekonominin düzenleyici rolü biçimindeki bir varoluş biçimi değildir ve olamaz. Değer yasasının etki alanı, "önce meta dolaşımını, metaların alım satım biçiminde değişimini, özellikle kişisel kullanım metalarının değişimini kapsar." (151)

(150) Sovyet İktisadının Eleştirisi, Mao Zedung, s. 141.

(151) Son Yazılar, Stalin, s. 78.

Anlaşılır ki, değer yasasının düzenleyici rolü sınırlıdır.

Bu yasanın etkisi yalnızca, dolaşım-alanında değil, üretim alanında da geçerlidir. Üretimi yönetmek için değer yasasının hesaba katılması gerekmektedir. Bu hesaba katış, sosyalist üretimin düzenlenmesi biçiminde değildir; ama buna karşın, bu yasa, üretimi etkilemektedir. Stalin'in saptadığı gibi, sosyalizmde, üretim sürecinde emek-gücü sarfiyatını karşılamak için gerekli tüketim ürünleri, değer yasasının etkisine bağlı metalar olarak imal edilmektedir. Değer yasası, özellikle bu alanda etkili olmaktadır.

Ne var ki, bu etkiye karşın, meta üretiminde olduğu gibi, "değer yasası etkisini sıkı bir biçimde sınırlanmış bir çerçeve içerisinde duyurur." (152) Nasıl ki, meta üretiminin etkisi sınırlı ise, değer yasasının etkisi de sınırlıdır. Meta üretimi ve değer yasası önünde dalgakıran işlevi gören şey, üretim araçlarının özel değil, toplumsal mülkiyette oluşudur. Ayrıca, üretimdeki anarşi ve rekabetin yerini, ekonominin orantılı gelişim yasasına terk edişi, yıllık ve beş yıllık planlar vb değeryasasının etkisini sınırlandırır.

Stalin, geliştirdiği ekonomik-teorisiyle değer yasasının rolünü-fevkalade çözümler ve Komünizm dönemine ilişkin somut analiz yapar.

Sınırlandırılmış etkisiyle sosyalizmde varlığını sürdüren değer yasası Komünizmde yok olur. Dolayısıyla, tarihsel gelişmenin tüm dönemlerinde zornulu şeyler değildir bu kategoriler (Değer yasası, meta üretimi vb.). Komünist topluma ulaşıldığında, ürünlerin imali için harcanan emek miktarı doğrudan ve dolaysızca ürünlerin imali için harcanan saat miktarı ile hesaplanacaktır. Oysa, sosyalizmde bu miktar, değer ve onun biçimleri aracılığıyla dolayı yollardan ölçülüyordu. Emegın dağılımında Komünist toplum evresine ulaşıldığında, değer yasasına göre değil, "toplumun ürün olarak gereksinimlerinin artışına göre saptanacaktır." (Stalin) Ve Komünist toplumda, üretimi, toplum gereksinimlerini saptayacaktır.

İşte bu noktaya ulaşıldıktan sonradır ki, değer yasasına-artık ihtiyaç duyulmayacaktır.

Stalinci komünist hatta yaşam hakkı bulan sosyalizmin bu ekonomik-teorisi, gelişmenin, mücadelenin yeni koşullarında Stalin tarafından sosyalizmin ekonomi-politiğine yapılan çok önemli bir katkıdır. Bu katkıya dayanmadan sosyalizmin kuruluş sürecini başarmak, bu süreçte ilerlemek beyhude bir çırpınış olur.

Bu demektir ki, bu çerçevede de Stalin'den öğrenmek aciliyettir; fena halde gereksinimdir. Öğrenmesini bilmek gerek.

KAPİTALİZMİN VE SOSYALİZMİN TEMEL EKONOMİK YASALARI TEORİSİNE STALİN'İN KATKISI

Stalin yoldaşın Marksist ekonomi-politiğe çok büyük bir katkısı, moder kapitalizmin temel ekonomik yasası ile sosyalizmin temel ekonomik yasasını keşfetmesidir. (153)

Bu sözler G. Malenkov'a aittir. **SBKP(B) Merkez Komitesinin 19. Parti Kongresine Faaliyet Raporu**'nu sunarken. MK adına bu gerçeği saptıyordu

(152) Son Yazılar, Stalin, s. 80.

(153) SMKP(B) XIX (1952) ve SMKP XX. (1956) Parti Kongre Raporları, s. 108.

Malenkov.

Aynı şekilde Mao **En Büyük Dostluk** adlı makalesinde aynı görüşü paylaşır ve Stalin'in bu alandaki katkısını şu özlü sözleriyle dile getirir:

Yoldaş Stalin.. günümüz kapitalizmi ile sosyalizmin temel ekonomik yasaları teorisine **katkıda** bulundu. (154) (abç)

Stalin, kapitalizmin temel bir yasası var mıdır sorusunu olumlu yanıtlar. Ne değer yasasının, ne rekabet ve anarşi yasasının, ne kapitalizmin eşit olmayan gelişme yasasının ne de ortalama kar oranı yasasının, verili üretim biçiminin özünü, niteliğini, gelişmenin tüm ana süreçlerini, tüm temel yönlerini tanımlaması gerektiğini açıklar. Dolayısıyla gerek değer yasası, gerek rekabet ve anarşi yasası ve gerek diğer yasalar kapitalist üretimin gelişmesinin özel bir görünüşünü, özel süreçlerini açıklamaları bakımından b sınırlılıkları, eksiklikleri ve varlıkları açısından temel yasa olarak nitelendirilemezler.

Öyleyse kapitalizmin temel ekonomik yasası nedir ve bunun başlıca çizgileri nelerdir?

En iyisi ilk elden, Stalin'in dinleyelim: "Belirli bir ülkenin halkının çoğunluğunu sömürerek, iflasa sürekleyerek ve yoksullaştırarak, diğer ülkelerin ve hele geri kalmış ülkelerin halkını boyunduruğu altına alarak ve sistemli bir biçimde talan ederek; ve ensonu, savaşlarla ve en yüksek kârlar sağlamak için ulusal ekonomiyi askerileştirerek azami kapitalist kârı sağlamak. (155)

Bu sonuca Stalin şu başlangıç çözümlemesiyle ulaşıyor Stalin:

Kapitalizmin temel ekonomik yasası kavramına en iyi uyan yasa, artı-değer yasasıdır, kapitalist kârın doğuşu ve artışı yasasıdır. Gerçekten bu yasa kapitalist üretimin anaçizgilerini belirlemektedir. Ancak, artı-değer yasası fazla genel kapsamlı bir yasadır, azami kâr oranı sorunlarına değinmemektedir, oysa bunun sağlanması tekelci kapitalizmin gelişme koşulunun güvencesidir. Bu boşluğu doldurmak için, artı-değer yasasını somutlaştırmak ve onu tekelci kapitalizmin koşullarına uygun olarak, ve bu kapitalizmin herhangi bir kâr değil, özellikle azami kâr talep ettiğini hesaba katarak, onu geliştirmek gerekmektedir. Bugünkü kapitalizmin temel ekonomik yasası işte budur. (156)

Stalin'in günümüz kapitalizmi için bulup ortaya çıkardığı bu yasa, kapitalizmin çelişkilerini ortaya çıkardığı gibi, kapitalizmin emperyalist politikasının nedenlerini ve kökünü de bütün çıplaklığıyla açıklıyor. Bu yasa eşliğinde yolalan kapitalizm, derinleşen bunalımıyla, patlama noktasına dek varacak olan çelişkileriyle eninde-sonunda yıkılıp gidecektir.

İşleyen yasa, yalnızca kapitalizmin varlaşmasını değil, ama sonunda onun yıkımını da hazırlamaktan geri kalamaz.

Sosyalizmin temel ekonomik yasası da Stalin tarafından çözümlenmiştir.

Stalin'in çözümlemesini şöyle açıklıyor:

Sosyalizmin temel ekonomik yasasının anaçizgileri ve istemleri aşağı-yukarı şöyle formüleleştirilebilir: üstün bir teknik temel üzerinde sosyalist üretimi durmadan geliştirerek ve yetkinleştirerek, bütün toplumun durmadan artan maddi ve kültürel gereksinimlerinin azami tatminini sağlamak.

(154) Teorik ve Siyasal Düşünceleri, Mao Zedung, s. 215.

(155) Son Yazılar, Stalin, s. 97.

(157)

Bu yasa eşliğinde toplumun üretici güçleri serpilip gelişecek, ve toplumun maddi ve kültürel düzeyi durmaksızın yükselen bir çizgide genişleyip gidecektir.

Stalin, sosyalist üretimin amacının kâr değil, insanın gereksinimlerinin tatmini, onun maddi ve kültürel gereksinimlerinin tatmini olduğunu göstermiş oluyordu. Stalin'in apaçık dile getirdiği gibi, bütün toplumun sürekli artan maddi ve kültürel gereksinimlerinin maksimal tatmininin güvence altına alınması sosyalist toplumun amacı; ve en gelişmiş teknik temelinde sosyalist üretimin kesintisiz büyümesi ve mükemmelleştirilmesi bu amaca varmanın aracıdır.

Kapitalist ekonomi rekabet ve anarşi yasaasının ağır gölgesi altında dumura uğrarken, buna karşın üretim araçlarının toplumsallaştırılması zemininde sosyalist rejimde ulusal ekonominin uyumlu, orantılı gelişmesi yasaası uç verdi. Bu yasa sosyalizmin temel ekonomik yasaası değildir ancak belli koşullar yerine getirildiğinde olumlu sonuçlar vermekten geri kalmaz. Tek başına etkili olmayan bu yasa, sosyalizmin temel ekonomik yasaasına dayandığı taktirde gerekli olumlu sonuçlarını hemen gösterir.

Stalin, sosyalist ekonominin teorisini çeşitli oluntularıyla daha da irdeliyor ve sosyalizm koşullarında ortaya çıkan ulusal ekonominin planlı gelişimi yasaası için şunları söylüyor:

Deniyor ki, sosyalizmin temel ekonomik yasaası, ulusal ekonominin uyumlu, orantılı gelişmesi yasaasıdır. Bu yanlıştır. ulusal ekonominin uyumlu gelişmesi ve bunun sonucu olarak, bu yasaanın azçok sadık yansımalarını teşkil eden bu ekonominin planlanması, ulusal ekonominin planlı gelişmesinin hangi amaçlarla yapıldığı bilinmezse ya da amaç açık değilse, kendiliğinden bir şey ifade etmezler. Ulusal ekonominin uyumlu gelişmesi yasaası, ancak bu gelişmenin hedef aldığı bir görev varsa istenilen sonucu verebilir. Bu görev, ulusal ekonominin uyumlu gelişme yasaasının kendisi tarafından sağlanamaz. Böyle olunca, bu görevi, ulusal ekonominin planlanması haydi haydi sağlayamaz. Bu görev yukarıda açıklanan istemler biçiminde sosyalizmin temel ekonomik yasaasınca içerilmektedir. Böylece ulusal ekonominin uyumlu gelişmesi yasaası, ancak sosyalizmin temel ekonomik yasaasına dayandığı taktirde etkisini sonuna kadar yerine getirebilir. (158)

Evet, Stalin'in Marksizmin cephaneliğine ekonomik-teori çerçevesindeki bu katkıları çok büyük önemdedir; Marksist ekonomi-politiğin birer kilometre taşıdır.

KAPİTALİST SİSTEMİN GENEL BUHALIMI TEORİSİNE STALİN'İN KATKISI

Mao demişti ki, "Yoldaş Stalin yaratıcı bir biçimde kapitalist sistemin genel bunalımı teorisine katkıda bulundu." (159) (abc)

Mao'nun çok isabetli bir biçimde saptadığı gibi, gerçekten de Stalin'in ka-

(157) Son Yazılar, Stalin, s. 98.

(158) Son Yazılar, Stalin, s. 99.

(159) Teorik ve Siyasal Düşünceler, Mao Zedung, s. 215.

pitalizmin genel bunalımı teorisine katkısı, muazzam önemdedir.

Stalin işaret etmiştir ki, dünya kapitalist sisteminin genel bunalımı, özellikle Sovyetler Birliği'nin kapitalist sistemden ayrılması dolayısıyla, I emperyalist paylaşım savaşı sırasında başlamıştır. (160) Ve bu, kapitalist-emperyalizmin genel bunalımının ilk aşamasını oluşturmuştur. Stalin çözümlenmiştir ki, bu genel bunalımın I. emperyalist savaş döneminde başlayan ilk aşaması, II. emperyalist paylaşım savaşı sırasında ve özellikle de Avrupa ve Asya'da Halk-Demokrasisi ülkelerinin kapitalist-emperyalist sistemden kopmalarıyla birlikte kapitalist-emperyalizmin süregelen genel bunalımı ikinci aşamasına evrilmiştir. Gerek II. emperyalist paylaşım savaşı sırasında-ki ilk ve gerek II. emperyalist paylaşım savaşı dönemindeki ikinci bunalım, birbirinden bağımsız, ayrı, başlıbaşına değil, "dünya kapitalizminin genel bunalımının gelişmesinin aşamaları olarak" ele alınır Stalin'in parlak çözümlemesinde.

Ve Stali, kapitalist-emperyalizmin genel bunalımını tahlil ederken, bu genel bunalımın ne yalnızca politik ve ne de yalnızca ekonomik bir bunalım olmadığını "dünya kapitalist sisteminin bütün yönlerini etkileyen, aynı derecede ekonomiyi de, politikayı da sarmalayan bir bunalımdır."

Bu bunalımın temelinde yatan şeyi, Stalin iki biçimde açıklıyor:

Birincisi, kapitalist-emperyalist ekonomik sistemin durmaksızın süregiden çözülüşü.

İkincisi, Bu sistemden kopan ülkelerin yani SSCB, Çin ve diğer Halk-Demokrasisi ülkelerinin, durmaksızın büyüyen ekonomik gücü.

Bililir ki, gerek I. ve gerek II. emperyalist dünya savaşı kapitalist sistemde yer sarsıntısı yaratmıştı. Bir tek evrensel dünya pazarı II. emperyalist savaşla birlikte çözülmüş ve bu çözülme dünya kapitalizminin süregelen genel bunalımını koyulaştırarak ağırlaştırmıştı. Stalin II. emperyalist savaşın dünya kapitalist sisteminin genel bunalımından doğduğunu açıklamıştı. Ve Stalin açıklamıştı ki, savaş bunalıma bir çözüm olarak görmüşlerdi hasım emperyalist ittifak grupları. Birbirleri üzerinde egemenlik kurarak, yabancı pazarları, dünyanın hammadde kaynaklarını ele geçirerek egemenlik peşindeydi hasım gruplar. Böylece sürüpgiden genel bunalıma kendilerince bir yanıt bulacaklardı.

Ama, hayali kurgu yaşamla çelişti.

Savaşlar, bırakalım genel bunalıma bir çözüm getirmeyi, tam tersine bu bunalımın özgür ağırlığında fena halde bir artışa, yoğunlaşmaya neden oldu.

Özet olarak, I. ve II. emperyalist savaş ve bu savaşın ekonomi üzerindeki, dünya kapitalist sisteminin ekonomisi üzerindeki etkilerini, sonuçlarını dolaysız pratiğin de avantajıyla, Stalin, fevkalade çözümleyerek Mao'nun sözleriyle kapitalist sistemin genel bunalımını teorisine katkıda bulundu.

REVİZYONİZM TEHLİKESİ VE STALİN

Tito revizyonizmine karşı Stalin önderliğinde verilen muazzam çaptaki mücadeleyi bir kenara koyarsak, Stalin ülkesinde yeşeren revizyonist tehli-

(160) Son Yazılar, Stalin, s. 114.

keye karşı özellikle **Sosyalizmin Ekonomik Sorunları** adlı "son büyük yapıtı"nda işaret etmiş birçok revizyonist tezi yaşamının bu son yıllarında mahkum etmiştir. Marksist örtünün altına gizlenen bu tehlikeyi köklü bir biçimde olmasa da, derinliği ve genişliğine olmasa da göstermekte büyük çaba göstermiştir.

Marksist ekonomik teoriden bir sapmayı ifade eden Yareşenko, ve Notkin'in tezlerini ayrıntılarıyla çözümlemiş, ayrıca "savaşların kaçınılmazlığı" doğru Leninist teze karşı yöneltilen eleştirileri baştanaşağıya Leninist eleştiriden geçirmiştir.

İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası varlaşan yeni uluslararası koşullar altında kapitalist ülkeler arasında savaşların artık kaçınılmaz sayılmayacağını öneşüren revizyonist teoriyi çok zengin düşünce bolluğu, örneklerin çeşitli oluntuları ile çürüterek şöyle diyordu:

Savaşların kaçınılmazlığını yoketmek için, emperyalizmi yıkmak gerekir. (161)

Revizyonist tez, kapitalist-emperyalizmin savaşları doğurduğu tezini eskimiş sayarak yadsıyor ve kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişmeleri, sosyalist cephe ile kapitalist cephe arasındaki çelişmelerden daha önemsiz görüyordu. Bu teze göre iki cephe arasındaik çelişme, kapitalistlerin kendi aralarındaki çelişmelerden daha güçlüdür. Zira kapitalistler I. ve II. dünya savaşının kapitalist ülkelerin tümüne verdiği zarar ve bu savaşların olumsuz sonuçlarından ders çıkarmışlar ve böylece aralarında yeni bir savaşın doğmasına müade etmeyeceklerdir.

Stalin, revizyonizmin bu sefalet kokan teorisini, I. ve II. emperyalist paylaşım savaşı dönemlerini ayrıntılarıyla çözümleyerek, çürüttü. Kapitalist ülkeler arasında savaşların kaçınılmazlığını yadsıyan sapkın görüşü tepeden tırnağa eleştiri süzgecinden geçiren Stalin şöyle dedi: Bunlar, yüzeyde oluşan dış olguları görüyorlar, ama şimdilik görünmez biçimde etkide bulunmakla birlikte, olayların gidişini saptayacak olan derindeki güçleri görmüyorlar. (162)

Şu bir gerçek ki, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişki, kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkiden daha güçlüdür. Ama yalnızca teorik bazda. I. ve II. dünya savaşları da göstermiştir ki, teorik planda önde olan bu çelişme, pratikte yerini kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişmeye bırakmıştır. Yaşam, kapitalist ülkelerin pazarları ve hammaddeleri ele geçirmek için birbirleriyle boğazlaşma çelişmesi daha güçlü çıkarmıştır.

Revizyonist teze göre, "savaşların kaçınılmazlığı" tezi eskimiş sayılmalıydı çünkü, yeni bir dünya savaşına karşı barışı savunan güçlü halk güçleri oluşmuştur. Stalin bunun da yanlışlığına işaret eder.

Barış hareketi, eninde sonunda bir barış hareketidir ve bu hareketin amacı, ne kapitalizmi devirmektir ve ne de sosyalizmi kurmak. Bu hareketin amacı, halk yığınlarını barışı koruma güzergahına sürükleyerek, barışı koruma uğruna mücadeleye sevkettir. Ve böylece, böylesi bir hareket başarı kazanırsa eğer, "belirli bir savaşı önlemeye katkıda" bulunabilir, bu savaşı "bir süre için" erteler, savaşçı bir hürümeti, mücadelesi aracılığıyla istifa etti-

(161) Son Yazılar, Stalin, s. 95.

(162) Son Yazılar, Stalin, s. 91.

rip, onun yerine barışı geçici olarak da olsa sürdürmekten yana olan yeni bir hükümetin geçmesini sağlayabilir. Stalin'in sözleriyle, "bu iyi bir şeydir. Hatta çok iyidir"

Yeterli midir?

Hayır!

"Kapitalist ülkeler arasında genel olarak savaşların kaçınılmazlığını yok etmek için yeterli değildir."

Stalin, ölümüne yakın yıllarda Leninizmi revizyonizmle sakatlayan bu vb. tezleri kapsamlı biçimde mahkum ederek revizyonist tehlikeye dikkat çekiyordu.

1952 yılında yapılan 19. Parti Kongresine Malenkov'un raporunda sunduğu gibi ciddi tehlikeye işaret edilmiş, ideolojik zaafılar, hatalar, yanlışlar vb. ve önemle işaret edilmişti. Her ne kadar geri dönüşün iç kaynakları noktasında temel unsurlar ve bu kayanğın sınıfsal kaynağı köklü olarak saptanmadıysa da gerek Stalin'in Yaroşenko ile polemiginde belirttiği özgün teori ve gerekse 19. kongrede Malenkov'un raporundaki ayrıntılı çözümlemeler geri dönüş sorununa esas bir yanıt olmamasına karşın, rüşeym halindeki fikirler dizisiydi. Bölük pörçük de olsa, yetersiz de olsa, asıl kaynağa bir türlü ulaşamamışta olsa bu böyleydi.

Örnek olarak Yaroşenko ile polemigindeki Stalin'un şu çözümlemesi yabana atılabilir mi?

Eğer yönetici kurumlar doğru bir siyaset uygularlarsa, bu çelişkiler, uzlaşmaz çelişkiler halinde soysuzlaşmazlar ve üretim ilişkileri ile toplumun üretici güçleri arasında bir çatışmaya varamazlar. **Yaroşenko yoldaşın önerdiği gibi yanlış bir siyaset izlersek, durum bambaşka olur. O zaman bir çatışma kaçınılmaz olur.**(abç)

Bu demektir ki, Stalin, sosyalizmde de yanlış politikaların geri dönüşüne neden olabileceğini apaçık saptamıştır.

Ayrıca 19. Parti Kongresinde Malenkov'ca okunan raporda partinin yozlaşmasına neden olabilecek çok ciddi ideolojik hastalıklar, zaafılar vb. sayfalarca sayılıp ortaya dökülmüştür.

Bu raporda, "Sovyet ve Parti aygıtında çalışan yönetici fonksiyonerlerin bir bölümünün ahlaken yıkılmaya yüzttüğü ve zimmete geçirme, abartma ve devlet malının suistimal edildiği" parti örgütleri örnek veriliyordu. (163)

Bir eksiklikte şöyle açıklanıyordu: "Ana eksizlik, kimi yönetici fonksiyonerlerin, kadroları siyasi ve mesleki uygunluklarına göre seçmemeleri, bunları akrabalık, dostluk ya da hemşehrilik temelinde seçmelerinde yatmaktadır."

Ve bir başka yozlaşma örneği: "Bazı örgütlerde danışıklı döğüşlü ve grup çıkarlarını Parti ve devlet çıkarlarının üstüne geçiren bir avâne oluşmaktadır."

İşte canalıcı bir sorun daha: Bazı parti örgütlerimizin aklında salt iktisat var ve ideolojik sorunları unutuyorlar, bunları atlıyorlar.. İdeolojik sorunlara az dikkat harcanmaya başladığı yerlerde, bize yabancı görüş ve düşüncelerin yeşermesi için elverişli birzemin ortaya çıkar, ideolojik çalışmada **parti yöne-**

(163) SMKP(B) XIX. (1952) ve SMKP XX. (1956) Parti Kongre Raporları, s. 96.

tim ve nüfuzunun gevşediği, herhangi bir nedenle parti örgütlerinin gözünden kaçan bölümler, bize öz olarak yabancı, parti tarafından dağıtılmış her türlü anti-Leninist grupların kalıntıları tarafından ele geçirilmeye çalışılıyor, bunlar kendi çizgilerini sinsice (partiye-ÇN) sokmak için, her türlü anti-Marksist "tavır" ve "anlayış"ları yeniden canlandırmak ve yaymak için bu bölümlerden yararlanmaya çalışıyorlar. (164) (abç)

19. parti kongresinde saptanan bu ve okuru sıkılmamak için daha aktarmadığımız diğer fevkalade önemli açmazlar, zaaflar, yozlaşma belirtileri, daha Stalin döneminde, kongrenin de altını çizerek belirttiği gibi ciddi tehlike belirtiliydi. Partideki bu tehlike bizzat Stalin'in de katıldığı ve katılarak konuşma yaptığı 19. kongrede saptanıyordu.

Bu demektir ki, 19. kongre revizyonizm tehlikesine işaret etmesi bakımından önemli bir kongreydi. Ve burada belirtilen görüşler Stalin'in onayından geçmiş ve onun da görüşleriydi.

Nitekim 19. kongrenin saptadığı anti-Marksist anlayışlar, Stalin'in ölümünden sonra gemleri ele geçirmede gecikmediler.

Nedir ki, tüm bu saptamalara karşın, geri dönüş sorunundaki geleneksel teoriyle bir türlü köklü bir kopuş tarihsel ve toplumsal köklerinin de etkisiyle bir türlü sağlanamadı. Bu düğümü Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki geri dönüş deneyimi ışığında yıllar sonra Mao çözecekti.

MARKSİZM-LENİNİZME STALİN'İN KATKILARI

Uluslararası proletarya hareketinin beş büyük öğretmeni var: Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao.

Stalin'in Marksizm-Leninizm hazinesine katkılarını Stalin-sonrası son büyük öğretmenden, Mao Zedung'dan öğrenelim önce. Mao'nun 1953 yılında *En Büyük Dostluk* adıyla yayınlanan makalesinden bu katkıların neler olduğunu saptayalım.

Mao, bu makalesinde Stalin'i, "çağımızın en büyük dehası" (165), "dünya komünist hareketinin büyük öğretmeni" olarak niteleyerek şu çok önemli saptamayı yapar:

Yoldaş Stalin Marksizm-Leninizm teorilerinde kapsamlı, devir açan gelişmelerin mimarıydı ve Marksizmi ileri doğru yeni bir aşamaya götürdü (abç)

Ve devamla şöyle sürdürür Mao:

Yoldaş Stalin kapitalizmin düzensiz gelişmesi yasası üzerine Lenin'in teorisini ve sosyalizmin önce tek bir ülkede zafere ulaşabileceği teorisini yaratıcı bir biçimde **geliştirdi**; Yoldaş Stalin yaratıcı bir biçimde kapitalist sistemin genel bunalımı teorisine **katkıda** bulundu, Sovyetler Birliği'nde komünizmin kuruluşu teorisine **katkıda** bulundu, günümüz kapitalizmi ile sosyalizmin temel ekonomik yasaları teorisine **katkıda** bulundu, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrim teorisine **katkıda** bulundu. Yoldaş Stalin gene yaratıcı bir biçimde parti örgütlenmesi üzerine Lenin'in teorisini **geliştirdi**. (166) (abç)

(164) SBKP(B) XIX. (1952) ve SMRP XX. (1956) Parti Kongre Raporları, s. 98-99.

(165) Teorik ve Siyasal Düşünceleri, Mao Zedung, s. 214.

(166) Teorik ve Siyasal Düşünceleri, MAo Zedung, s. 215.

çıklamalarını şöyle sürdürür Mao:

Yoldaş Stalin'in bütün yazıları ölümsüz Marksist belgelerdir. Yapıtları, **Leninizmin Temelleri, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevikler)** tarihi ve son büyük yapıtı Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Ekonomik Sorunları, Marksizm-Leninizmin bir ansiklopedisi, son yüzyıl içinde dünya komünist hareketi deneyiminin özetidir... Biz Çin komünistleri, dünyanın bütün ülkelerinin komünistleri gibi, yoldaş Stalin'in büyük yapıtlarında zafere giden kendi yolumuzu aradık...

Yaşasın Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in teorileri!

Mao'nun 1953 yılında-özetle- yazdıkları bunlar.

Tarihte Stalin'in Yeri (1956) başlıklı makalesinde de şunları açıklıyor Mao: ... Lenin'in ölümünden sonra, Stalin parti ve devletin baş önderi olarak, **Marksizm-Leninizmi yaratıcı biçimde uyguladı ve geliştirdi.** (abç) Leninizmin kalıtını düşmanlarına- Troçkicilere, Zinovyecilere ve öteki burjuva ajanlarına-karşı savunma savaşımında Stalin halkın irade ve istemlerini dile getirdi, kendini önemli bir Marksist-Leninist savaşçı olarak tanıtladı. Stalin'in Sovyet halkının desteğini kazanmasının ve tarihte önemli bir rol oynamasının asıl nedeni, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin öteki önderleriyle birlikte, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferini gerçekleştirmesi ve Hitler'e karşı savaşta Sovyetler Birliği'nin zaferinin koşullarını yaratmasıdır; Sovyet halkının bu zaferleri dünya işçi sınıfının ve bütün ilerici insanlığını çıkarlarıyla uyumluydu. Bu nedenle Stalin adının tüm dünyada yüce bir saygınlık görmesi çok doğaldı. (167)

Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK (1963)'te Stalin hakkında, onun kazanımlarına dair şunlar söyleniyor:

Lenin hayatta iken, Stalin, Çarlıkla mücadele etti ve Marksizmi yaydı; Lenin'in başkanlığındaki Bolşevik Partisi'nin Merkez Komitesine üye olduktan sonra, 1917 Ekim Devriminin yolunu açma mücadelesinde yer aldı; ekim Devriminden sonra, proletarya devriminin kazanımlarını savunmak için savaştı.

Stalin, Lenin'in ölümünden sonra, SBKP'ye ve Sovyet halkına, içteki ve dıştaki düşmanlara karşı azimle savaşmada, dünyadaki ilk sosyalist devletin korunması ve pekiştirilmesi yolunda önderlik etti.

Stalin, SBKP'ye ve Sovyet halkına, sosyalist sanayileşme ve tarımın kolektifleştirilmesi çizgisinin savunulmasında, sosyalist dönüşümde ve sosyalizmin inşasında kazanılan büyük başarılarda önderlik etti.

Stalin, SBKP'ye ve Sovyet halkına ve Sovyet ordusuna, anti-faşist savaşın büyük zafer kazanmasını sağlayan zorlu ve çetin mücadelede önderlik etti.

Stalin, oportünizmin çeşitli türlerine, Leninizm düşmanlarına, Troçkistlere, Zinovyecilere, Buharincilere ve diğer burjuva ajanlarına karşı mücadele içinden Marksizm-Leninizmi savundu ve geliştirdi.

Stalin, Marksizm-Leninizmin ölmez eserleri olan birçok teorik yazısıyla, uluslararası komünist harekete unutulmaz katkılarda bulundu.

Stalin, proleter enternasyonalizme genel olarak uygun düşen bir dış politika izlemesinde ve Çin halkı da dahil olmak üzere, bütün halkların devrimci

(167) Teorik ve Siyasal Düşünceleri, Mao Zedung, s. 217.

mücadelesine büyük yardımlarda bulunmasında Sovyet Partisine ve Hükümetine önderlik etti.

Stalin, tarihin akışının önünde yer alarak mücadeleyi yönetti; o, emperyalistlerin ve bütün gericilerin uzlaşmaz düşmanı idi.

Stalin'in faaliyetleri, yüce SBKP'nin ve yüce Sovyet halkının mücadelelerine sıkı sıkıya bağlıydı ve bütün dünya halklarının devrimci mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Stalin'in hayatı, büyük bir Marksist-Leninistin, büyük bir proleter devrimcinin hayatıydı. (168)

Mao'nun da çok isabetli bir şekilde ifade ettiği gibi, **Stalin'in teorisi, Marksizm-Leninizmde ve yeni bir aşamayı ifade eder.** Bu realitenin altını çizmek fevkalade büyük önemdedir. Marksizm-Leninizme katkılarıyla Stalin, bu bilimsel öğretiyi yeni bir eşiğe ulaştırmış ve çok haklı olarak uluslararası proleter hareketin büyük bir önderi ve yüce bir öğretmeni olduğunu teori ve muazzam pratiğiyle tauntlamıştır. Stalin'in teorilerine dayanmadan ve bu öğretileri bayraklaştırmadan Marksizm-Leninizm fena halde sakatlanır ve savunulamaz hale gelir.

Şu gerçekçi şiar düşüncelerimizin en iyi ifadenişidir: **STALİN SAVUNULMADAN MARKSİZM-LENİNİZM SAVUNULAMAZ!**

Kazanımlarıyla Stalin'i şöylece niteleyebiliriz. Ya da en özlü ana çizgileriyle Marksizm-Leninizme Stalin'in **KATKILARINI** şöyle saptayabiliriz.

● Tarımın kolektivizasyonu ve sosyalist sanayileşme ve bu çerçevedeki dönüşüm ve inşada kazanılan başarılar.

● Ulusal sorun.

● II. emperyalist paylaşım savaşı dönemi proletaryanın mücadele taktikleri.

● Bir tek ülkede sosyalizmin zaferi teorisi.

● Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası teorisi

● Kapitalist sistemin genel bunalımı teorisi.

● Kapitalizmin ve sosyalizmin temel ekonomik yasası teorisi.

● Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrim teorisi.

● Leninist parti örgütlenmesi öğretisi.

HATALARIYLA STALİN

Mao'nun nesnel gerçeklerle alabildiğince örtüşen şu yargılarıyla bir başlangıç yapmak tayin edicidir: Sovyetler Birliği dünyanın ilk sosyalist ülkesi olduğu ve yıllar boyunca başından bir sürü şey geçtiği için hata yapmaması mümkün değildi. O halde, Sovyetler Birliği'nin hatalarını, örneğin Stalin'in hatalarını nasıl değerlendirmemiz gerekir? **Bu hatalar kısmi ve geçicidir.** (169) (abç)

Bu hatalara yaklaşımı ve yanılığın içinden çıkıp geldiği alanda **Polemik** (1963) şöyle saptıyor:

Çin Komünist Partisi, sürekli olarak, Stalin'in hatalar işlediğini ve bu hataların ideolojik olduğu kadar toplumsal ve tarihi köklerinin de bulunduğu-

(168) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK, S. 115-116.

(169) Seçme Eserler (5), Mao Zedung, 361.

nu savunmuştur. Stalin'e asılsız olarak atfedilen hataları değil onun gerçekten işlediği hataları eleştirmek gerekir; bu eleştiri doğru bir tavırla ve doğru yöntemlerle yapılmalıdır. Fakat biz, Stalin'in yanlış bir tavırla ve yanlış yöntemlerle doğru olmayan bir şekilde eleştirilmesine sürekli olarak karşı çıktık. (170)

Tek değil, meseleye bütün yanlarıyla bakan bir yaklaşım.

Hata yapmamak mümkün müdür?

Marksizm ve mantığın güzergahını kullanan her mantık bu soruyu şöyle yanıtlamalıdır: Asla!

Düşünün ki, önünüzde hiç bir deneyim yok, pratiğin zerresi yok ve siz bu işe ilk girişensiniz. İnsanlığı kurtuluşa götüren güzergâh hep, ama hep "ilk"lerle örülü. Ve düşünün ki, bu dünyanın kurtları, köpekleri ve domuzlarınca emperyalist bir kuşatma altında "yapayalnızlığa" itilmişsiniz ve sürekli bir savaş tehdidi başınızda asılı duruyor. Nihayet düşünün ki, adımlarınızı bu gergin ortamda atıyorsunuz. Tecrübeden yoksun, "ilk"lerle öncülük ederek ve yanbaşımda hiçbir proleter devlet yokken; tek başına, Evet, tek başına!.. Koca bir kapitalist-emperyalist ablukaya karşı tek başına!

Yoğunlaşarak düşünün; ve adamakıllı terleyerek...

Hatalardan bağışık yol alabilir misiniz?

İşte Stalin'i bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Dünya ölçeği ve ulusal özgülde Stalin'i çevreleyen sorunları ve olumsuz koşulları görmezlikten gelen her değerlendirme, nesnel gerçeğin sesi asla olamaz ve tarihi asla doğru yorumlayamaz.

Polemik'in de isabetlice saptadığı gibi, "Stalin, bütün bir tarihi dönem boyunca, proletarya diktatörlüğünün ve uluslararası komünist hareketin büyük önderiydi ve onun değerlendirilmesinde çok daha titiz davranılmalıdır." (171)

Stalin'in yaşamındaki kazanımları ve hataları, tarihsel ve nesnel olgulardır... Tarihe saygısı olan her dürüst komünist, Stalin'in düşüncelerini ve eserlerini bütünüyle değerlendirdiğinde, muhakkak ki önce Stalin'de esas olan yanı görecektir. Bu nedenle, Stalin'in hataları doğru bir şekilde değerlendirilirken, eleştirilirken ve onların üstesinden gelinirken, Stalin'in yaşamında esas olanın korunması, onun savunduğu ve geliştirdiği Marksizm-Leninizmin korunması gerekir. (172)

Evet, aslolan Stalin'in tarihi rolünü teslim etmektir.

Ve unutulmamalıdır ki, "Stalin yanlış yaptığında, kendi kendini eleştirebiliyordu. Örneğin, Çin devrimi konusunda bazı hatalı öğütlerde bulunmuştu. Fakat Çin devriminin zaferinden sonra hatasını kabul etti. Stalin, 1939'daki SBKP(B) 18. Kongresinde sunduğu raporunda, Parti saflarını arındırma çalışması sırasındaki bazı hataları da kabul etti." (173)

Marksizm-Leninizm bilimine muazzam katkıları yanında, Stalin, hatalarla da yüzyüze geldi. Toplumsal ve tarihi köklerinin de etkisiyle bazı hatalardan kaçınılamazdı. Zira hiç bir deneyim, hiç bir iz yoktu.

(170) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK, S. 115.

(171) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK, S. 117-118.

(172) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK, S. 117.

(173) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK, S. 123.

Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao savunucuları, Marksizm-Leninizmin öğretmenlerini hata yapmaz evliyalar olarak görmezler. Ve yapılan hatalarda ısrar etmezler. Dolayısıyla, Stalin'i en iyi bir şekilde savunmanın en parlak yolu, onun kısmi ve geçici hatalarını bilimsel bir biçimde saptamak ve onlardan ders çıkararak Stalin'in eserini yüce tutmaktır. Yapılan hatalarda kazığı çakamayız. Yanlışta ısrar edemeyiz. Ne var ki, Stalin'in hatalarını çözümlerken, M-L'in bir büyük ustasının hatalarını saptadığınızı asla unutmamalıyız. İspatlı ve gerekçeli olmayan hiç bir eleştiri hedefini bulmaz.

Stalin'in eserini titizlikle korumanın en etkili yolu, Stalin'in öğretisinde yalnızca tali bir yer tutan yanlışlara, yanlışlara vb. eleştirel yaklaşımdır.

Stalin'in M-L'e fevkalade katkılarının yanında başlıca hatası, hiç şüphesizki, sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi alanındadır. Sosyalizmde devlet sorunu çözümlenmesindedir.

SSCB Anayasa Tasarısı Üzerine"de (1936) Stalin, Sovyet toplumunun sınıfsal analizini yaparken, Sovyet toplumunda yalnızca iki sınıfın, işçi sınıfı ile köylüler sınıfının kaldığını belirtir ve derki, bu sınıflar arasında, bu sınıflar ile aydınlar arasında sınır çizgisi artık kalmadı; işçiler ile köylüler arasındaki ekonomik ve siyasi çelişkiler yok oldu.

Söylenenler şunlar:

Bu değişmeler, neyi gösterir, neye tanıklık eder?

İlk olarak, işçi sınıfı ile köylülük arasındaki, aynı şekilde bu sınıflar ile aydınlar arasındaki sınır çizgisinin silindiğini, ve eski sınıf tekelciliğinin yok olduğunu gösterir. Bu demektir ki, bu toplumsal gruplar arasındaki mesafe gitgide azalıyor.

İkinci olarak, bu değişmeler, bu toplumsal gruplar arasındaki **ekonomik çelişkilerin yok olduğunu**, silindiğini gösterir. (abç)

Ve son olarak, aynı şekilde, bu toplumsal gruplar arasındaki **politik çelişkilerin de yok olduğunu**, silindiğini gösterir. (abç)

SSCB'nin sınıfsal yapısında meydana gelen değişiklikler böyle. (174)

Bu analiz iki bakımdan hatalıdır.

Birincisi, işçi sınıfı ile köylülük arasında ve aynı şekilde bunlarla aydınlar arasında ekonomik ve politik çelişkileri yok sayması bakımından.

İkincisi, ki bu da birinciye oranla daha büyük önemdedir. Sosyalizmde burjuvazinin varlığını, onun ideolojik politik, kültürel vb. açıdan bir sınıf olarak varlığını görmezlikten gelmesi ya da çok daha açık bir ifadeyle burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin sosyalist toplumda da iniş çıkışlarıyla devam edeceği gerçeğine kendisini kapalı tutması bakımından.

İlkiyle başlarsak.

Stalin'in işçi sınıfı ile köylüler arasındaki ekonomik ve sınıfsal çelişkilerin silindiği analizi gerçeklerle, sosyalist toplumun özgün doğasıyla örtüşmemektedir. Tüm ulusal ekonomiye sosyalist sektörün (sovhoz ve kolhoz) damgasını bastığı bir evrede de bu doğru sayılamaz. Nitekim 1936 yılındaki **Raporu**'nda bunlar arasındaki çelişkileri yok sayan Stalin, **SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları** adlı önemli eserinde bu yanlışını ya da bu yanlışlığa yolaçan eski formülünü **yetersiz ve belirsiz** görerek düzeltir.

Dinleyelim:

(174) Leninizmin Sorunları, Stalin, s. 625.

Bazı yoldaşlar, zamanla yalnızca sanayi ile tarımın, kol emeği ile kafa emeği arasındaki temel farkın kalkmayacağını, ama aralarındaki **bütün** farkların kalkacağını savunuyorlar. Bu yanlıştır...

Bunun tersini savunan yoldaşlar, herhalde benim, sanayi ile tarım arasındaki, kafa ile kol emeği arasındaki farkların kaldırılmasından sözettiğim bazı konuşmalarına dayanıyorlar, ancak bu konuşmalarında **temel** farkın mı kalkacağı, bütün farkların mı kalkacağı açıklanmamıştı. Böylece bu yoldaşlar formülümü bütün farkların kalkması biçiminde anlamış olacaklar. Bu demektir ki, **formül belirsizdi, yeterli değildi** (abç). Bu formülü kaldırmak, yerine, sanayi ile tarım, kafa emeği ile kol emeği arasındaki temel farkların yokolacağı ve temel olmayan farkların kalacağı biçiminde, yenisini koymak gerekir. (175)

Anlaşılrki, bu son formülüyle Stalin 1936 yılındaki eski formülünü düzeltmiş oluyor. Yani bu demektir ki, sosyalist bir toplumda işçi sınıfı ile köylülük dost iki sınıf olmalarına karşın, aralarındaki çelişme komünizme ulaşılmadan ortadan kalkmaz; kalkamaz. Stalin bu durumu özet olarak aktardığımız yukarıdaki pasajda ve okuru sıkmamak için aktarmadığımız pasajın geri kalan bölümlerinde apaçık tahlil eder.

Ve anlaşılırki, Stalin, 1936 yılındaki çözümlemesini 1952 yılında yaptığı ikinci çözümlemeyle adamakıllı yerliyerine oturtur.

Delayısıyla, bu birinci yanılıgı yine Stalince aşılımıştır.

Bu demektirki sosyalist toplumda işçi sınıfı ile köylülük arasında, kol emeği ile kafa emeği arasında, kır ile şehir arasında "hala farklılıklar" var olmaya devam edecektir.

İkincisine gelince.

Sosyalizmin tüm bir tarihsel dönemi boyunca, proletarya kendi karşıtıyla birlikte varoluşunu sürdürür. Sosyalist toplum burjuvazisiz düşünülemez. Burjuvazi ile proletarya arasında ideolojik, siyasi, kültürel, eğitim, iktisadi alandaki sınıf mücadelesi, tüm ulusal ekonomiyeye sosyalist ekonominin esas olarak egemen olduğu aşamadan sonra da durdurulmadan devam eder. Ve burjuvazi, bu evre boyunca proletarya karşısında düşman bir sınıf olarak dikilmekten geri kalmaz. İktisadi alanda, üretim araçlarının toplumsallaştırılması açısından yapılan devrim salt kendi başına yeterli olamaz. Bunun siyasi ve ideolojik alanda verilecek mücadelelerle perçinleştirilip sürdürülmesi gerekir.

Esaslı bir sosyalist devrim üç cephede birden verilmelidir: İktisat, siyaset, ideoloji.

Sosyalizm koşullarında da iki yol, iki çizgi, iki sınıf arasındaki mücadele asla durdurulamaz. Zira, sosyalizm burjuvaziden bağışık değildir; ve sürekli yeni burjuva üretir.

Parti ve devlet organlarında sürekli olarak siyasi bakımdan yozlaşmış unsurlar; devlete, halka ait işletmelerde yeni burjuva unsurlar, kamu malını yağmalayanlar ve yiyiciler; kültür ve eğitim alanında ve aydın çevrelerde yeni burjuva aydınlar ortaya çıkarlar. Bu yeni burjuva ve yozlaşmış unsurlar, devrik fakat henüz tamamıyla yokedilmemiş olan eski burjuva unsurlar ve

(175) Son Yazılar, Stalin, s. 87-88.

diğer sömürücülerle ittifak içinde, sosyalizme saldırırlar. Yönetici organlarda siperlenmiş yoz unsurlar, daha alt organlardaki burjuva unsurları destekleyip onları kanatları altına aldıklarından, özellikle büyük zararlar verebilirler. (176)

Oyleyse, bu demektir ki;

Sosyalizmin bütün bir tarihi boyunca, ya da geçiş aşaması tarihi süresince (Komünizme geçiş), üretim araçları üzerindeki sosyalist dönüşümden sonra da sınıflar, sınıf mücadelesi, sınıf çelişmeleri ve burjuvazi hala vardır ve var olmaya devam eder. Devrimi üç cephede birden, yani iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde birden sonuna dek sürdürmek aslandır.

Ne var ki, geleneksel teoriyle bir türlü köklü kopuşun sağlanamadığı bu alanda Stalin hataya düştü ve proletaryayı karşıtımdan yoksun olarak ele aldı ve proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi teorisinde yanlışlarla içiçe kaldı.

Onun hatasının temelini oluşturan asıl şey sosyalizmde burjuvazinin sınıf olarak varlığını görememesi ve sosyalizmi gelişmeler ve çatışmalarla dopdolu bir toplum olarak yeterince çözümleyememesidir. (çeşitli yazılarımızda bu konu hakkında sayfalarca yazıldığı için ayrıntıya girmeden geçiyoruz) Yıllar sonra Mao, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki geri dönüşler ışığında geleneksel teoriyle köklü kopuşu sağlayarak teoriyi bu bazda olabildiğince gürbüzlestirecekti.

Sosyalizmdeki devlet sorununda da Stalin'in yanlışını tespit etmeliyiz.

Bazı Teori Sorunları'nda (1939) Stalin, sosyalizmdeki devleti analize tabi tutarken, fevkaledi çözümlemesine karşın, devletin asıl (birinci) işlevine ilişkin tahlillerinde devletin gerçek niteliğini gözardı edici açıklamalarda bulunuyor. Bu bazdaki yanlış, sosyalist toplumda burjuvazi proletaryanın karşıtı düşman bir sınıf olarak görememe yanlışının dolaysızca sonucudur.

Sosyalizmin gelişme süreciyle koşutluk halinde sosyalist devletin gelişme aşamalarını, esaslı bir biçimde çözümleyen Stalin, sömürücülerin ve sömürünün artık olmadığı sosyalizmin ilerleyen bir aşamasında, burjuvaziyi sınıf olarak görememe yanlışının sonucu "artık baskı altında tutulacak kimse bulunmadığına göre" diyor "sosyalist devletimizin... ülke içindeki askeri bastırma işlevi gereksiz duruma gelmiş, ortadan kalkmıştır." (177) Böylece sosyalist devletin birinci işlevi, yani esas olarak devleti devlet yapan işlevi, yani "bastırma işlevi, yerini kamu malı hırsız ve aşırı ticarına karşı, sosyalist mülkiyetin korunması işlerine bırakmıştır." Stalin ordu, cezai organlar, haberalma örgütlerinin sivri ucunun iç değil, dış düşmanlara karşı yöneldiğini; ve şimdiki devletin özsel görevinin "ülke içinde, barışçıl bir iktisadi örgütlenme, kültür ve eğitim çalışması" olduğunu tespit eder.

Derinliği ve genişliğine sosyalist devletin işlevleri konusunda zengin tahliller yapan Stalin'in, teorisinde aksayan şey, devletin aslı görevini içerde artık gereksiz görmesidir. Bu görevin yerine iktisadi, kültürel, eğitim vb. görevi geçirmesidir.

Devlet devlet olarak kaldığı müddetçe hasımlarını baskı altında tutmanın bir aracı olarak işlev görür. Bu aslandır; başta gelendir. Evet, sosyalist

(176) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında POLEMİK, S. 481-482.

(177) Leninizmin Sorunları, Stalin, s. 731.

devletin gelişme evrelerinde zaman zaman bazı görevler çok daha öne çıkabilir ve hatta bazan barışçıl, eğitsel, kültürel vb. görevler merkezi görev halini alabilir; ancak bundan devletin asıl işlevin içte tümüyle yok olduğu gibi bir sonuca varılmamalıdır.

Özetle, Stalin'in hatalarla yüzyüze geldiği alan, proletarya diktatörlüğü altında sınıflar ve sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ve sosyalist devletin işlevlerinin çözümlenmesidir.

Stalin'in öğretisinde en önemli sayılabilecek yanlışlar bunlardır. Ve bu hatalar, sosyalist toplumda burjuvazinin düşman bir sınıf olarak varlığını sürdürdüğü realitesini görememenin sonucuydu. Bu yanlış Stalin'in sağlığı döneminde değil, ama onun ölümünün ardından yıllar sonra ancak Mao'a aşılabilmişti. Ve belirtmeliyiz ki, Stalin'in sağlığı döneminde Mao'da henüz bu realiteye ulaşamamıştı. Ve hatta gerek, Ağustos 1937'de yazdığı **Çelişki Üzerine** adlı çok önemli makalesinde ve gerekse, Şubat 1957 yılında yazdığı **Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine** adlı makalesinde ve nihayet gerekse 1961-1962 yılında yazdığı **Sovyet İktisadının Eleştirisi**'nde Stalin'le aynı yanlışlığı paylaşmaktadır: Yani Mao'da bu yazılarında **sosyalizmde** "uzlaşmaz karşıtlığın yokol"acağını (178) sosyalist toplumdaki çelişmelerin "uzlaşmaz" olmadığını (179) ve nihayet, sosyalist toplumda sınıfları "ortadan kaldırılabilceği"ni (180) açıklayarak Stalin'in o dönemdeki yanlışlığını aynen paylaşmaktadır. Ne var ki, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki geri dönüş tecrübeleri ışığında bu yanlışlarını aşacak ve tam da bu alanda M-L'e muazzam çapta katkılarda bulunacaktır.

STALİN'E DAİR SONSÖZ

Ana çizgileriyle de olsa, bütünlüklü bir çerçevede Stalin gerçeğini ele aldık. Hiç şüphesiz ki, Stalin'in eserini yalnızca bu yazı çerçevesinde ve bu kapsamda ele almak ancak özet bir tahlil olabilir. Proletaryanın bu büyük öğretmenin öğretilerini ve dönemini ele alırken çok dikkatli ve titiz davranılması gerektiği açıktır. Özellikle onun hatalarına yaklaşımda bu çerçeveyi tutturmak çok daha önemlidir. Her türlü yüzeysel ve basit eleştiri Stalin gerçeğine bir adım bile yaklaşamaz.

Stalin'e dair bu sonsöz de, önce, Stalin'in kendisine düşman kızı **Svetlana Alliluyeva**'dan Stalin'i dinleyelim:

Babam alt katta yaşıyordu. Gerçekte bir odada, her şeyin içinde görüldüğü bir odada yaşıdı. Geceleri yatak haline getirilen divanda uyuyordu, divanın bir ucundaki masada telefonlar duruyordu. Büyük yemek masası döküman, gazete ve kitaplarla doluydu. Yalnız olduğu zaman bu masanın bir ucunda yemeklerini yiyordu. Odada içinde tabak-çanağın olduğu bir büfe vardı, bir gözünde de ilaçları. Doktor olarak, yılda bir-iki kez görüldüğü Vinogradov'dan başkasına güvenmediği için ilaçlarını kendisi alırdı. Büyük, yumuşak halı ve şömine, babamın aradığı tüm lüks idi. (181)

(178) teori ve Pratik, Mao Zedung, s. 72.

(179) Seçme Eserler (5), Mao Zedung, s. 451.

(180) Sovyet İktisadının Eleştirisi, Mao Zedung, s. 60.

(181) Sovyet Birliği'nde Sosyalizmin Kuruluşu, Yalçın Küçük, s. 15.

Halka adanmış, sade, gösterişten uzak bir yaşam.

Barnett'de şöyle değerlendiriyor Stalin'i:

Stalin bir başarıydı. Köylülük, muhalifleri ve Hitler karşısında zaferler kazandı. Zafere giden yolunda her şeyi ezip geçerken, belki milyonlarca insan öldü. Yaşayanlar ise kurdular. Ölüm oranının yanısıra, ekonomik bakımdan müthiş bir büyüme oranı onun gözetiminde gerçekleşti. İnsanlar (karısı dahil) onun ölümünden önce intihar ettiler ama Stalin'i öldürmeye yönelik herhangi bir girişim hakkında hiçbir kayıt yok. Tersine, Stalin'in bıraktığı miras, Kruşçev'in canlılığına, hatta selefini suçlarkenki canlılığa bile katkıda bulunan bir dinamizme sahipti. (182)

Ve bir başka yerde şunları da açıklıyor Barnett:

"... gerçek şu ki milyonlarca Sovyet işçisi ve annesi Stalin'i gerçekten seviyordu."

İlginçtir bakın, **Sovyetler'de Özgürlük** kitabında Stalin karşıtı Anthony Barnett neler yazıyor:

Sorun şu ki, onu seviyorlardı.

Kötü bir Çar'dı ve onu seviyorlardı.

Köylülüğü parçaladı ve yine de onu sevdiler..!

Her yirmi kişiden biri kamplara girip çıkmıştı ve yine de öldüğü zaman gözyaşı döktüler.

Açıklama yapmanın gücü burada işte...

Halkın onu putlaştırması onun hatası değildi. Savaş sırasında askerlerimiz düşmana, "vatan için, Stalin için" nidalarıyla saldırdılar. Stalin onları böyle yapmaya zorladığından değil, hayır. Sovyet halkı Stalin'i çok fazla saydı, sevdiği ve ona güvendiği için.

Stalin halkı için çok şey yaptı ve halkta buna Stalin için sıkı çalışarak karşılık verdi. Biz hepimiz büyük, birbirleriyle güçlü bağları olan bir aile gibi yaşadık ve ülkemizin iyiliği için çalıştık. (183)

Ne diyor Barnett?

Her türlü kötülüğü yaptı yine de onu seviyorlardı.

Nasıl olur?

Demek ki, Barnett gibileri gerçekleri yakalayamamış. Barnett gibileri kendi çerçevesinde burjuva aydınlar. Aydınlar da bilgiyi nasıl edindiklerine göre şekillenirler. Yanılgının kaynağı onu çepeçevre saran koşullar ve edindiği bilgi ortamıdır.

Halkına kötülük eden biri nasıl olur da halkça sevilir ve hem de tapılırcasına! Öyleyse pürüz var. Bu pürüz gerçeklerin görülememesindedir.

Nedir bu gerçekler?

Her şeyden önce, ikinci ekimle birlikte, tarımın kolektivizasyonu hareketinin milyonlara onmilyonlara sağladığı yarardır, proletarya ve komşuları leyhine yarattığı ortamdır. "Varlıksızların" yükselen hayat standardıdır, toplumun ilerleyen dinamizmidir. Bu dinamizmi sağlayan otuzlardaki atılımıdır. Stalin'in Leninizme önemli katkılarından biri de tarımın kolektivizasyonu ve sosyalist sanayileşme değil midir? Faşizmin yenilmesi ve Sovyetler Birliği'nin ". II. dünya savaşından zaferle çıkması Stalin'in o eşsiz ve parlak

(182) **Sovyetler'de Özgürlük**, Antony Barnett, s. 144.

(183) **Sovyetler'de Özgürlük**, Anthony Bernett, s. 141-142.

teorisi ve önderliği sayesinde değil miydi?

Proletarya ve bağlaşıkları açısından en doğru politikayı saptayan oydu. O, onların sesi, yüreği ve beyniydi. İstemleri ve arzularını dile getiriyordu. Sıradan Sovyet insanını anlayabiliyordu. Sosyalizmin geliştirilmesi ve pekiştirilmesinde eşsizdi. Gösteriş ve şatafattan uzak, bütün yaşamını sosyalizm davasına adanmıştı.

Nasıl sevilmesindi böyle bir insan!..

Strong'da şöyle yazıyor:

Sanırım geriye baktıklarında insanlar, o yıllara "Stalin Dönemi" diyecekler. Dünyanın ilk sosyalist devletini on milyonlarca insan kurdu, ama bu devletin mimarı oydu. Köylü ülkesi Rusya'nın bunu yapabileceğini söyleyen ilk ses onun sesiydi. O zamandan beri, onun damgası herşeydeydi; bütün kazançlarında, bütün kötülüklerinde. (184)

Stalin düşmanı Isaac Deutscher bile Stalin için şöyle diyebilmektedir:

İhtilalin bütün özgür fikirlerine sadık kalması bakımından değil, kendisine ve kendi ismiyle anılan rejimin başına ne gelirse gelsin, mutlaka yaşayacak ve insan deneyimini besleyerek yeni yönler çevrilmesine yol açacak yepyeni bir sosyal organizasyon ilkesi ortaya koyması ve uygulaması bakımından ihtilalcidir Stalin. Gerçekten de, planlı ekonomiyi kendilerinin de benimsediğini iddia ederek onun fikirlerini kendilerinin fikirleri gibi satmaya birçok devletin kalkışmış olduğunu görmek, Stalin'in kazandığı zaferlerden biri olmuştur. (185)

Stalin'i Hitlerle bir tutma çizgisini izleyen koyu Stalin düşmanlarından kendini bu bazda ayıran Deutscher şu değerlendirmeyi yapar:

...Stalin, sadece değersiz ve gelip geçici işler yapmış olan zorba yöneticilerin arasına ve Hitler'in yanına konulamaz. Hitler, kısır bir karşı ihtilâlin lideriydi. Stalin ise, trajik ve çelişkili, ama yaratıcı bir ihtilâlin hem lideri hem de bundan yararlanan bir kimseydi. (186)

Ve şöyle noktalar Deutscher:

Stalin'in yaptığı işlerin olumlu yanı da, o göçüp gittikten sonra kalacaktır şüphesiz.

J. T. Murphy'de Stalin adlı kitabının başına şu notu düşüyordu:

Jozef Stalin, Sovyetler Birliği'nin yönetiminde Lenin'in yerini devraldığına, kendisini ülkesinin sınırları dışında pek az insan tanıyordu. Haberleşme yolları öylesine bir önyargı ve cehaletle tıkanmıştı ki, Stalin üzerine doğru dürüst bir fikir edinmeleri son derece zordu. Üstelik fikir edindikleri zaman da, vardıkları sonuçlar genellikle yanlış oluyordu. Günümüzün ve kuşağımızın hiç bir devlet adamı üzerinde bu kadar çok sayıda insan sahip olduğu kanıyı yeniden gözden geçirmek zorunda kalmamıştır.

Stalin'in yaşamı Rusya Devrimiyle öylesine içiçedirki, birinden sözederken ötekini anlatmamak, Hamlet'i anlatırken Shakespeare'den sözetmemek kadar gülünçtür. Gerçekten de Rusya Devrimi onun yaşamında her şeyden önce gelmiş, yaşamı boyunca devrimi her şeyin üstünde tutmuştur. (187)

(184) Stalin Dönemi, Strong, s. 15.

(185) Stalin (II). Isaac Reutscher, s. 391-392.

(186) Stalin (II). Isaac Deutscher, s. 392.

(187) Stalin, J.T. Murphy, s. 9.

Belirtmeliyiz ki, çoğu kez ve esas olarak ideolojik önyargılarla Stalin gerçeğine yaklaşıyor. Stalin'i çevreleyen konulara, dönemin tarihsel gerçeklerine somut teori üretmek yaklaşan yok. Sözümona Stalin eleştirilenleri döneme ilişkin somut teori ileri sürmeyi başaramamaktadırlar.

Nedir eleştiri konusu?

Stalin'in "kana susamış", "iktidara susamış" bir kindar oluşu, "paronayak" oluşu, baskı rejimini uygulamış oluşu vb. vb., önsel olarak varsayılarak Stalin "gerçeği" sorgulanır.

Lenin'in sözleriyle:

Asıl konu üzerinde tek bir sözcük söylemekten kaçınabilmek için güneş altında her konuya değinmek.

Asıl konuya değinmeyi başaramayan Stalin karşıtları, onun "caniliği", "kinciliği", "diktatörlüğü" vb. konusunda her şeyi üretebilmektedirler. Bu da asıl konuyu tartışmayı başaramamalarından ve ondan kaçınmalarındandır. Bunun içindir ki, Soljenisti'nin hayali kurguları, Sharov'un esip-savurmaları, Medvedev'in ilk elden olmayan değerlendirmeleriyle doğrultu belirlenmeye çalışılıyor. Tabi bütün bunlar Kruşçev'in sahtekarca saldırılarıyla örtüşüyor.

Bu değerlendirmelerde de derinlik yok, çap yok, teori yok!

Thomas Angotti'nin çok yerinde sözüyle:

Stalin demonolojisini zenginleştirebiliriz, ama tarihi asla doğru anlayamayız.

Çiller ve İnönü'nün Kürdistan ziyaretleri, amacı ve kitlelere vaatleri

Komprador Patron-Ağalar, gelişmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında aldığı etkili darbeler sonucu, ekonomik, siyasi olarak sürekli istikrarsızlığa itilmiştir. Bu istikrarsızlık nedeniyle aralarında çok derin çatışmalara dönüşmüştür.

B ilindiği gibi, Çiller-İnönü, Kuvvet Komutanları ve diğer üst düzey yetkilileriyle birlikte Kürdistan'ın birkaç ilini ziyaret ettiler. Bu ziyaretlerinin amacı, içinde buldukları ekonomik siyasi istikrarsızlığı giderme ve kaybedilen siyasi ve askeri otoritelerini tekrar sağlamak için, hangi mücadele metodları daha etkili olunur ve gelişmekte olan sosyal, ulusal kurtuluş mücadelesinin nasıl bastırılacağı ve kitleleri hangi demagogilerle kandırıp daha etkili olacağı ve Kürdistan'da kurum ve kuruluşlarında görev yapan personelin ve ordunun, psikolojik ve moral bozukluğunu, başarısızlığını, yeteneksizliğini gidermek, yerinde denetlemek için, birçok yerde çeşitli birifingler vererek incelemelerde bulundular.

Bu ziyaretle kitlelere bir takım vaatler ve nasihatlar da bulunmuştu. Ve vaadettiklerini şöyle sıralamaktadır. "Şu şu illerimiz pilot bölge ilan edilmiştir. Trilyonlarca yardımlar yapacağız, iş sahalarını açacağız, işsizliği en aza indireceğiz, sosyal refahınızda iyileştirmeler yapacağız. Bu vaatler yıllardan beri sürekli tekerrür edip gelmiş hiçbir şey yapılmamış, içi boş sözler ve demagoji olmaktan ileri gidememiştir. Bu söyledikleri şeylerin tersini yapmışlardır. Yani vaadedilenlerin yerine, her yıl trilyonlarca, silah, araç ve gereçleri olarak gönderilip, dağlar, ormanlar, köyler, evler, tarlalar bombalanıp, "yoksul Kürt köylülerinin yaşlısı, kadını, genci, çocuğu ayırım yapılmaksızın hunharca katledilmesi için, Kürt kadınına, kızına tecavüz edilmesi içindi. "iş sahaları açacağız dediklerinde her köye karakollar yapıldı, kadını, genci, çocuğu ayırım yapılmaksızın hunharca katledilmesi için, Kürt kadınına, kızına tecavüz edilmesi içindi. "iş sahaları açacağız dediklerinde her köye karakollar yapıldı, ve baskılar-

la işkencelerle zorla koruculuğu yaygınlaştırdılar. Kabul etmeyenleri ise ya öldürdüler ya da sürgün ettiler. "Sosyal refahınızda iyileştirmeler yapacağız" dediler. Her gün insanlarımız daha da yoksullaştırıldı ve bununla kalmayıp ağır vergiler aldılar ve sürekli işsizler ordusunu yarattılar. Bununla kalmayıp kitlelere nasihatlar bulundular. Ve şunları söyleyerek, devlet size her türlü muamele yapsa da, siz uslu çocuk gibi ses çıkarmadan evinizde oturun, tahriklere kapılmayın, devlete yardımcı olun, sözlerle, nasihatla bulunmaya çalışıyorlardı. İşte faşist TC devleti, bu aşağılık çirkin emelleri için hiç tereddüt göstermeden, bunları yapmasına rağmen, aşağılık çirkin suratlarıyla, bunları gerçekleştirmenin kendisi değilmiş gibi, şirin, masum görünmeye çalışıyor. Komprador patron-ağalar ve uşakları, çanak yalayıcıları, şunu çok iyi bilmelidir ki, ne kadar şirin masum devranırlarsa davransınlar, ne kadar etiket, renk değiştirip yeni sıfatlarla piyasaya çıkıp, demokrasi, insan hakları şeffaflaşma adına çıkarılsınlar çıksınlar. Bunlar! aşağılık çirkin yüzlerini ve faşist karakterlerini gizleyemezler, insanların en tabi hakkı olan, ekonomik-demokratik taleplerini, ülkemiz tarihinde ve dünya tarihinde de hep kanla zorla bastırmışlardır. Yaşamaları ve saltanatlarını sürdürmek için bunları yapmaktadırlar.

İşte! faşizmin karakter yapısı budur. Ve Çillerin ziyaret etmesinin amacıdır. Kemalist iktidardan günümüze kadar süregelen; aşağılık, çirkin geleneklerini daha iyi sürdürmeleri içindir.

Hakim sınıfların ve kuvvet komutanların Kürdistan ziyaretlerinden sonra, içinde buldukları çözümsüzlük, beceriksizlik, başarısızlık ve açmazlarını gidermek için, ordunun üst kademelerinde bir takım yeni düzenlemeler yaparak; mevcut içinde bulunduğu kötü durumdan kendilerini kurtarmak için, bu düzenlemelere ihtiyaç duyarak yapmaya çalıştılar, çünkü, emperyalistler çıkarları tehlikeye düştüğünde kendisine bağlı uşak kişiliğiyle birlikte ordu içindeki üst düzey komutan ve diğer yetkilileri, emperyalizmin kendisi belirler. Onun için yasalar, kurallar, adalet, sözde bir demagoji olup kendi çıkarları gereği istediği gibi hareket serbestisine sahiptirler. Kamuoyunda her ne kadar sivil hükümet göstermelik olarak, ordu içindeki üst düzey komutanların ve diğer yetkililerin düzenlenmesini ve atamaları, görev ve almaları yapıyor görünse de, bu demagojiden öteye gitmemektedir. Çünkü parlamento ve sivil hükümetin görevi sadece kitleleri kandırmak için bol bol demagoji yapmak, faşizmin gerçek yüzünü gizlemek için maske olarak kullanmak, diplomatik ilişkiler geliştirmek için vardır. Başka hiçbir etkisi yoktur. Bu tür düzenlemeleri yapan emperyalizm ve kendisine bağlı uşak klikleri ile birlikte yapmaya çalışır, onun içindir ki ülkemizde esas olarak iktidarda olan Amerikancı klik, iktidarda olmayan Avrupalı klik arasında belirlenmeye çalışılır. Bu tür düzenlemeler yapılırken her klik kendi etki alanlarını korumaya çalışırken, diğer alanda ise birbirlerini alt etmek, rakipsiz olarak pazarın sahibi olmak için, bitmez tükenmez çelişkilerin olmasıdır.

Son olarak Genelkurmay Başkanının görev süresinin dolması ve emekli yaşının geçmesine rağmen tekrar görevde kalması yönünde yaptıkları açıklama "Doğan Güreş'in Güneydoğu'daki terör konusunda uzman olmasına" bağlandı. Sanki bundan önceki süreçte, sosyal, ulusal kurtuluş mücadelelerinin karşısındaki başarısızlıklar, Doğan Güreş zamanında yapılmış başarısız-

lıklar değilmiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Burada da gösteriyor ki Doğan Güreş'in "terör" konusunda uzman olduğundan dolayı değil, emperyalist babaların görevde kalmasını istedikleri için, görevde kaldı. Ve Füsunoğlu'nun görevden uzaklaştırılması ve sonradan emekli edilmesi, diğer general ve amirallerin emekli edilmesini burjuva basını Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) içindeki bu çatışmaları verirken şu başlıklar atarak "Füsunoğlu ve ekibine, Çiller, Güreş darbesi" gerçekleri çarpıtarak bunu gerçekleştirenin Çiller-Güreş olduğunu yansıtmaya çalıştılar. Ama, durum hiçte öyle değil, Füsunoğlu'nun toplantıda söylediği sözlere bakalım. "Evime çekileceğim demedim. Hatta görevime son vermek, Güreş'in taktirine bağlı değil. ABD'ye karşı değilim ama emrine de girmem." diyerek Füsunoğlu'nun sözlerinde anlaşılacağı gibi, sivil hükümetin ve Genelkurmay Başkanı'nın tarafından uzaklaştırılmamıştır. ABD Emperyalizmi çıkarlarına ters düştüğü için, Füsunoğlu'nun ve ekibini görevden uzaklaştırdı. Burada da gösteriyor ki 50'lerden (Ellilerden) beri iktidarda olan, ABD'nin uşaklığını yapan klik ile, iktidarda olmayan Avrupalı klik arasındaki süre gelen çatışmaların bir sonucudur.

Komprador Patron-Ağalar, gelişmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında aldığı etkili darbeler sonucu, ekonomik, siyasi olarak sürekli istikrarsızlığa itilmiştir. Bu istikrarsızlık nedeniyle aralarında çok derin çatlaklar açılmış, ve klikler arası çatışmalara dönüşmüştür. Bunu her ne kadar gizlemeye çalışsalar da, sosyal-ulusal kurtuluş mücadelelerinin karşısındaki başarısızlıklarından dolayı, kendileri arasındaki klik çatışmalarını açık bir şekilde ortaya koymaktadırlar. Bu çatışmalar esas olarak birden fazla klik arasında olmasının nedeni, ülkemizin birden fazla emperyalist ülkelere bağımlı olmasındadır. Onun içindir ki emperyalizm pazarlarını korumak ve etki alanlarını genişletmek, sağlamlaştırmak için, sürekli birbirleriyle çatışma halindedirler. Bu da gösteriyor ki emperyalist efendilerinin çıkarlarını korumak için komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, kendi aralarında bitmez tükenmez çatışmalarının olmasıdır. Son olarak ordu içindeki değişimler bunun bir ürünü olupta esas olarak iktidarda olan Amerikancı klikle, Avrupalı klik arasındaki çatışmalardır.

Diğer bir sorunsal özel ordunun kurulması ve Özel Harp Dairesinin (Kontrgerilla) yasalaşmasıdır. Gelişmekte olan devrimci mücadeleyi bastırma için ve onu kana boğmak içindir, tüm bu çabaları. Her alanda geniş çaplı ve pervasızca saldırılarını yaygınlaştırmak için, daha da deneyimli hayvani yaratıklarına ihtiyaçları vardır. Bunlardan bir tanesi "özel ordu" dedikleri şeyi yıllardan beri kullanmaya çalışıyorlardı ve uyguluyorlardı. "Özel Ordu" dedikleri yaratık sürüsünün oluşumu, askerlik yaptığı yerde teskeresi dolan, er ve erbaşların yüksek bir maaşla paralı askerlik yapmasıdır. Bunlar askerlik yaptığı süre içinde, her türlü gerici yoz aşağılık burjuva ideolojileriyle eğiterek robotlaştıran ve her türlü insani değerlerden uzaklaşan ve tamamen psikopatlaşan, insani değerini yitirmiş aşağılık yaratıklardan oluşmaktadır. Amaçları ise devrimci-demokrat, yurtsever ve komünistlere pervasızca saldırarak katletmektir. Onun içindir ki bu uygulama yeni yapılmaya çalışılan şey olmamakla birlikte yıllardan beri uyguladığı ve uygulamaya çalıştığı bir yöntemdir. Şimdi sadece gerici faşist MHP'li çetelerle bunu güçlendirmeye çalışıyorlar.

Özel harp dairesinin yasallaştırılması bilindiği gibi "Özel Harp Dairesi" 70'li yıllardan bugüne kadar yeraltı (illegal) faaliyetlerinde bulunarak, hiçbir zaman varlığı kabul edilmeyen, faili meçhul cinayetleri işleyerek bir türlü faili bulunamayan, hep gizli tutulmaya çalışılan, Komprador Patron Ağaların, kurumlarından olup, bugün ise, tamamen yasallaşan her türlü kitle katliamları açıkta yaparak, bunları ben gerçekleştirdim diyebilen "Türk İntikam Tugayı" (TİT) olarak eylemlerini gerçekleştirerek üstlenen; çeşitli bölgelerde bildiri dağıtarak devrimcilere yardım ve destek verenler, bundan sonra bizim düşmanımızdır deyip katletmektedirler. Son olarak Diyarbakır'da kepenk kapatan dört Kürt esnafını öldürerek üstlenen kontralardır.

Özel Harp Dairesi'nin amacı; Gelişmekte olan, sosyal, ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak, kana boğmak için hiç tereddüt göstermeden kitle katliamlarını gerçekleştirerek Halk muhalefetine sindirmeye çalışan ve üzerlerinde psikolojik etki yaratmaya çalışan bizzat ABD'leri tarafından özel olarak eğitime çalışılan modern silahlarla donatılmış küçük birimler şeklinde örgütlenmeye çalışılan anti-gerilla hareketidir. Tek bir amacı vardır. O da masum ve savunmasız insanları katletmektir. Bugün ülkemizde yapmak istedikleri de budur. Kontralar olanak oluşturduğu çevre, tamamen geriçi faşist, ağızlarında köpek gibi salya akan, Hitlerin piçleri olup, eski MHP çevresine dayanarak oluşmaktadır. Komprador Patron, Ağa devleti biz yoksul emekçilerden aldığı ağır vergilerle bunları besleyip, kitle katliamlarını gerçekleştiriyor. Aynı zamanda 20.000.000 (Yirmi milyon) maaş verilerek bir de ödüllendiriliyorlar. Yani gerek ülkemizde, gerekse diğer ülkelerin tarihinde bu metodları uygulayarak kitle katliamlarını yapmıştır. Bu kirli, aşağılık çirkin gelenek Kemalist iktidardan günümüze kadar süregelmiştir. Kemalist iktidar zamanında Kuvayi Milliyecilerin eliyle kitle katliamlarını gerçekleştirmiş 70'lerden bugüne kadarda "Özel Harp Dairesi" dedikleri kontralarıyla her türlü provakatif hareketlerde bulunarak kitle katliamlarını gerçekleştirmiş. Bunlar her türlü değerleri yitirmiş, sadece konuşan ve yemek yiyen, gezen, her türlü kirli aşağılık işleri yapan yaratıklardır. Onun için bunlara insan demek insanlara hakaret olur. Ondandır ki bizler bunlara hiç yabancı olmadığımız için, yıllardan beri birlikte yaşıyorduk. Geçmişte gizli katliamları gerçekleştiriyorlardı. Şimdi ise açıkta herkesin gözleri önünde gerçekleştiriyorlar sadece aralarındaki fark, birinin de yaptığı katliamları gizlemeye çalışıyordu. Şimdi ise açıktan yapmasıdır. Bu da onların ölümlerini daha da çabuklaştırıp hakettikleri tarihi çöplüğe gönderecektir.

Tüm bunlara rağmen, bizler şu gerçeği gözlerimizden irak tutmalıyız. Emperyalizm ve kendisine bağlı olan uşakları görünüşte ne kadar güçlü yenilmez birer kaplan olduğunu gösterirse gösterebilirler, onlar esas olarak kağıttan kaplandır. Çünkü onların asalaklık, kokuşmuşluk, çürümüşlük, kof yapmaktadır. Dokundukça yırtılmaya, dağılmaya ve giderek yok olmaya yüz tutarlar. Onun içindir ki, emperyalizm ve kendisine bağlı olan uşaklarının; her türlü modern silah araç ve gereçlerine sahip olmasına rağmen, gelişmekte olan, sosyal, ulusal kurtuluş mücadelesini bastıramadığı gibi, çeşitli darbeler almaktan da kendilerini kurtaramadılar. Çünkü belirleyici olan, silah araç ve gereçler değil, onu yaratan, kullanan yönlendiren insan ve insan bilincinin olmasıdır. İşte bunlar bu bilinçten yoksundurlar. Bizim ise

her türlü araç ve gereçleri, diyalektik materyalist bakış açısıyla nasıl üretileceği, kullanılacağı, yönlendirileceği yönünde, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle aydınlatılmış bir cesaretimizin ve bilincimizin olmasıdır. Başarılarımızda buna bağlıdır. TKP/ML'nin önderliğinde TİKKO'nun yürüttüğü gerilla savaşı ve PKK önderliğinde verilen gerilla savaşı; düşmanın kurum ve kuruluşlarına vurduğu etkili darbeler sonucu, komprador patron-ağaları ekonomik,siyasi olarak çökertmeye götürürken aralarında derin çatlaklar açmıştır. Gerilla bölgelerinde ise bazı yerlerde askeri siyasi otoritesini kaybetmiş, bazı yerlerinde ise kaybetmek üzeredir. Buralarda siyasi otoritesini tamamen kaybetmelerine rağmen askeri olarak yaptığı güçlü saldırılarla buraları kendi denetiminde tutmaya çalışıyor. Yapılan güçlü operasyonların başarısızlıkla sonuçlanması veya gerillaların yaptığı karşı saldırılarla etkili darbeler alması sonucu, ikinci güçlü bir operasyona kadar, geri çekilerek, buraları tamamen gerillanın denetimine bırakmaktadır.

Öyleyse çalışan bizsek, üreten bizsek, yöneten de biz olmalıyız, gerçeğin de hareketle, bizim dağınık ve örgütsüz olan öz gücümüzü, Marksizm-Leninizm, Maoizm bilimiyle kendisini donatıp yenileyen proletarya partisine katarak gelişmesini güçlenmesini ve çelikten bir disiplini, sağlayarak ve aynı zamanda tek bir yumruk, tek bir vücut olmamızı sağlayarak, faşist TC devletini hakettiği tarihi çöplüğe gönderecektir.

Genel olarak gençlik ve ülkemiz gençliği-4

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının militan gençlik yığınları TMLGB saflarında örgütlenerek bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde TKP/ML önderliğindeki Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının saflarında onurlu yerini alacak ve özgür düşüncenin, gerçek bilimsel faaliyetin, üretken ve yaratıcı eğitimin şartlarını mutlaka gerçekleştirecektir!

Anti-bilimsel kitaplar dayatılmıştır. Öğrenciler kendilerine hiçbir şey kazandırmayan aksine düşünme yetilerini kısıtlayan, siyasal ve sosyal olaylara karşı kendilerini duyarsızlaştırmayı amaçlayan ve her gününü her saatini, sınav hazırlıklarına ayırmak zorunda oldukları bir eğitim sistemi içinde bunalmaktadır. Bugün sadece birer tabeladan ibaret olan üniversiteler, öğretim üyesi açığı, malzeme yokluğu ve son derece ilkel bir eğitim ile karşı karşıya bulunmaktadır.

Bu ilkel eğitime en somut örnek, Diyarbakır Dicle Üniversitesine bağlı Fen ve Edebiyat Fakültesidir. Bu fakültelerin fizik, kimya bölümü öğrencileri hiçbir teknik olanak olmadan her yanı dökülen barakalarda eğitim görmektedir. Bu "baraka fakülte" kömür sobaları ile ısıtılıyor. Bu baraka fakültede 4000 öğrenci okumaktadır. Aynı zamanda "baraka fakülte" eğitim ve öğretimde dokuzuncu yılını doldurdu ve yüzlerce mezun verdi. Bu örneğimizi bitirirken hemen şunu da ekleyelim. Bu "baraka fakülte" için inşa edilmekte olan binanın yapımı 1978 yılından beri devam etmektedir. Bugüne kadar bitmemesine neden olarak gösterilen şey ise "parasızlıktır". Ne kadar ilginçtir ki, bir bilim kurumu için bir türlü bulunamayan "para" her yıl onlarca cezaevinin "faaliyete" açılması için bulunabiliyor! Burada faşizmin çirkef mantığı sırtılmaktadır. Onun için önemli olan insanların eğitim öğretim değil, aksine emekçi halkın sömürülmesi ve sömürüye başkaldıranların "hizaya getirilmesi" ve halkın muhalefetinin bastırılmasıdır. Bunun için de eğitim kurumlarına değil, zindanlara gereksinim duymakta ve tercihini bu yönde yapmaktadır.

Hiçbir hesaba dayandırılmadan, bir yandan alabil-

diğine fazla öğrenci yüksek öğrenime alınırken diğer yandan en sudan bahanelerle okuldan uzaklaştırmalara başvurulmakta böylece, gençliğin yüksek öğrenim talebi bu yolla sindirilmeye çalışılmaktadır. Sınıf geçme sistemi de buna göre ayarlanmıştır. Binbir zorlukla üniversiteye giren öğrencilerden binlercesinin bir kaleme ilgisi kesilmekte ve sonuçta işsizler ordusuna yeni binler eklenmektedir.

Yeni yasa ve yönetmeliklerle öğrencilerin kazanılmış tüm hakları gaspedilmiştir. Ders geçme zorlaştırılmış, sınavlar öğrenciler arasından aşılama-yacak engeller durumuna sokulmuştur. Sınav hakları kısıtlanmış ve ek sınav hakları gaspedilen binlerce öğrenci kapı dışarı edilmiştir. Hemen tüm yüksek okullara dava zorunluluğu getirilmiştir. Bu yolla emekçi öğrencilere yüksek öğretim kapısı kapatılmıştır. Bu uygulamaların kamuoyunda büyük bir tepkiyle karşılanması sonucu çıkarılan "af" tam bir aldatmacaya dönüştürüldü. "Af" için öyle koşullar ileri sürüldü ki, bundan mağdur öğrencilerin ancak çok az bir kesimi faydalanabildi. 26 Temmuz 1985 yılında açıklanan bir kararla yüksek öğrenim için yatırılması gereken harç yüzde yüz oranında artırıldı. Böylece milyarderlar liraya varan bir meblağın YÖK elinde birikmesine yol açtı. Bu paraların nasıl harcandığını yukarıda açıklamıştık. Şurası kesin bir gerçektir ki bu paralar öğrencilerin eğitim-öğrenim yiyecek istihkaklarından karşılayan YÖK'ten bu paraları öğrenciler yararına borçlanması beklemek biraz safdillik olur herhalde. Bu uygulamalar açıkça şunu göstermektedir; faşist devlet YÖK aracılığıyla oluşturduğu eğitim sisteminde yoksul emekçi çocuklarının yüksek öğrenim görmesini engellemek için tüm önlemleri almıştır ve almaya devam edecektir. Nitekim özel teşebbüse paralı yüksek okul kurma ve işletme hakkı tanyan bir yasanın hazırlıkları bitmek üzeredir. Faşist devlet böylece buralara para babalarının ve orta sınıfa mensup olanların çocuklarını alarak ve onları kendi ebeveynlerinin sömürü düzeninin sadık bekçileri olarak yetiştirip geleceklerini bir nebze de olsa garanti altına almak istemektedir. Faşist devletin hedefi, açıktır: Hakim sınıflar devlet yönetiminde ve düzeninin kilit noktalarında (ki buraların kadroları yüksek okullardan yetişir) yoksul emekçi kökenli kimseleri istememektedir.

Buraya kadar özet olarak koymaya çalıştığımız sorunları tek tek açık somutlaştırmadan önce, bu özeti bütününe somut bir ifade kazandıran, İstanbul Üniversitesi'nden bir öğrencinin mektubundan pasajlar sunalım:

"Başımızda YÖK derdini biliyorsunuz. En ufak bir tutarlıktan yoksun; sorunsuz, çağdışı uygulamaları ile üniversiteler yıllarca düzeltilemeyecek bir kargaşaya soktukları umtular ve insanlar öylesine harcınıyor ki...

Her yıl şişirilmiş kontenjanlarla alınan yeni öğrencilerin yarısının okullardan atılması durumunda kalacağı hesaplanıyor. Sınıf geçme sistemi buna göre düzenleniyor. Çünkü o kadar öğrenciyi eğitecek kapasite yok. Niyet yüksek öğrenim hakkı isteyen yığınların sesini "ne yapalım" üniversiteye girdiniz ama kuyamadınız" diyerek kesmek...

Birinci ve ikinci sınıflar ortadan ikiye duvarla bölünerek yenileri oluşturuluyor. Ve eğitim katilesi safsatası sürüyor.

Gün geçtikçe çekilmez olan koşullar yüzünden bugünlerde bir hareket başladı. Tüm üniversitelerde öğrenciler. TBMM'ye özü "imdat" (!) mektuplar yazıyorlar. İlişkide yolladığım mektubun orada okunacağına bile inanmıyo-

rum. Bizim sesimizi duyurmak basına kalıyor, öyle yılmış bir haydeyim ki fazlasını yazamayacağım. Bizlere yardım edin gerçekten gereksinimimiz var buna.

... Parlamenterlere yollamış olduğu ayrıntılı mektupda şöyle bitiyor:

"Uyarıyoruz. Bu uygulamalarla belki aramızda mühendis, doktor, hukukçu, milletvekili başbakan çıkar ama insan asla çıkmaz..." (Refik Erduran 7.12.1984 Güneş)

Her haliyle öğrenci gençliğin içinde bulunduğu gerçekleri yansıtan bu mektup her zaman olduğu gibi yine yanıtız kalmış ve bu düzen varolduğu müddetçe de bu ve benzeri mektuplar ve uyarılar yanıtız kalacaktır. Çünkü bu sorunları yaratan bizzat düzenin kendisidir. Bu öğrencinin mektubunda bahsettiği "imdat" mektupları yüksek okul öğrencilerinin öncelikle İstanbul'da, daha sonrada Ankara'da başlattığı "ek sınav hakkı" için üniversite yönetimlerine ve TBMM'ne yaptıkları "toplu" girişimlerin bir parçasıdır. Bu haklı istem ve çabalar yetkili merciler tarafından sonuçsuz bırakıldığı gibi; üstelik sorunun özünü kamuoyundan gizlemek için, bu çabaya kalan yüzlerce öğrenci "toplu hareket" ettikleri ve huzuru bozdukları gerekçesiyle gözaltına alınıp bu çaba kamuoyuna "kışkırtıcı" bir eylem olarak yansıtılmaya çalışıldı. Bu öğrencilerden bir kısmı okullardan uzaklaştırılmıştır. Aslında mektuplarında anlaşılacağı gibi, bu mektubu yazan öğrencilerden büyük bir kesimi sorunun bu şekilde çözülemeyeceğinin ve mektuplarının dikkate alınmayacağına bilincindedirler.

Kendi aralarında asgari bir örgütlenmeden yoksun olan öğrenci gençlik ancak böyle bir çabayı gündeme getirebilmektedir. Çünkü, 12 Eylül AFC'sından sonra komünist hareket ve diğer devrimci örgütlenmeler faşizmin azgın saldırıları karşısında güçlerini koruyamayarak önemli ölçüde örgütsel darbeler almış ve geriletilmişlerdir. Bu durum çeşitli mücadele mevzilerinde güç kayıplarına yol açmış ve bu mevziler geçici olarak faşizmin denetimine geçmiştir. Bu alanlardan biri de yüzbinlerce gençliğin çeşitli akademik demokratik istemlerinin ve sorunlarının arenası olan yüksek öğrenim kurumlarıdır. Bugün bu kurumlarda faşizm geçici bir zafer elde etmiş ve hemen hemen tam bir denetim sağlamıştır. Eğer bugün içinde yaşadığımız koşulların zorluklarına rağmen Gürsel Doğan ve yukarıda mektubunu aktardığımız genç gibi binlercesi, komünist bir önderlik altında kendi gerçek gençlik örgütlerine kavuşursa -ki bizim açımızdan bu mutlaka olacaktır- o zaman bu örgütsel dağınıklık sona erecek, kendiliğinden hareket yerini bilinçli harekete terk ederek çaresizlik ve yılgınlık çözüm için aktif mücadeleye dönüşecektir. Bu sorunların başka bir yolla çözümünü mümkün değildir. onun içindir ki, egemen sınıflar bu tür faşist uygulamaları için 12 Eylül gibi uygun bir ortamı beklediler ve 12 Eylül'ün gelişiyile birlikte devrimci hareketi, ve halk muhalefetinin geriletilmesini fırsat bilerek bir dizi alanda olduğu gibi bu alanda da yılların acısını çıkartırcasına azgın bir kin ve parayla zehirlerini sunmaya başladılar. Ama bu sessizlik daha ne kadar sürer? Tarih azgın faşist saldırıların emekçi halk yığınları tarafından püskürtülüşünün ve faşizmin kanlı saltanatlarının yerle bir edilmesinin parlar örnekleriyle doludur. Bu şanlı günleri ülkemizde yaşayacağız, tarih buna bir kez daha şahit olacaktır!

Gelelim yukarıda belirttiğimiz sorunların tek tek somutlaştırılmasına.

Öğrencisi, öğretim üyesi, basını, yayını öğretim üyesi açığı var dedikçe YÖK başkanı İhsan Doğramacı mütemadiyen "hayır yok" diyor. Hem de inandırıcı olamadığını bile bile. İhsan Doğramacı diğer konularda olduğu gibi devokuşu misalini oynamaya devam ediyor. Onun bu ikiyüzlülüğünü yazımızın yukarıdaki bölümlerinde bizzat üniversite yönetimlerinin verdikleri ilanlarla açıkladık. İlanlar dışında bir dizi öğretim üyesinin; öğretim elemanı azlığından ötürü yakınmaları yazılı basında sürekli güncelliğini koruyan bir gerçekken; Doğramacı demagojiye devam diyor. Ne diyelim! Yalan ve demagoji faşizmin kirli silahıdır. Elbet bir gün bu kirli silahları kirli düzenleri gibi başlarında parçalanacaktır. Boş geçen ders saatleri, ilanla öğretim elemanı aramalar, yabancı öğretim üyesi ithal etmek bu yalanların ispatıdır.

Bütün bunlara rağmen okulların bir kısmına öğretim üyesi (!) bulunmuyor değil! Bulunuy. or ama nasıl? Yabancı öğretim üyesi nasıl kendi dilinden anlamayan öğrencilere "ders veriyor"sa (!) öğretim üyeliği vasfıyla uzaktan yakından bir ilgisi olmayan unsurlara da aynı şekilde başarıyla (!) "ders veriyorlar".

Örneğin, Gazi Üniversitesine bağlı Bolu Meslek Yüksek OkulU'nda öğretim üyesi açığı bulunmadığını öğünerek söyleyen YÖK yöneticileri öğündüklerinin olaya bakalım:

Bu yüksek okulda derslere giren öğretim üyelerini şöyle açıklıyor. 8.12.1984 tarihli Güneş gazetesi:

"Matematik (Ticaret Lisesi öğretmen), Malzeme 'YSE'de Makina Mühendisi), Teknik Resim (YSE'den Emekli Teknisyen), İnkılap Tarihi (Ticaret Lisesinde Öğretmen), Türkçe-Kompozisyon (Personel Şefi), Almanca (Emekli Orman Şefi), Fransızca (Emekli Lise Öğretmeni) Fizik (Lise Öğretmeni), Türkçe (Kapatılan MHP -abç- eski ile başkanı) Mikro Ekonomi (Tahakkuk Şefi) İngilizce (Vergi Dairesinde Emlak Müdürü), Ticaret hukuku (Serbest Avukat)" vs. vs. ... Görevinden ayrılan, atılan ve ayrılmaya zorlanan yüzlerce bilim adamının yerine gelen yeni "bilim" adamları işte bunlar. Bunların, hem de mesleki yüksek okulda eğitimi nasıl yaptıracakları, ve bu okuldan mezun olan mühenis ve teknisyenlerin çatışma hayatında nasıl bir randıman vereceklerini varın siz düşünün.

Devam etmeden, biraz faşizmin eğitim politikasına değinmek istiyoruz. Faşizmi, elindeki tüm olanakları seferber ederek, kendi yoz ve gerici kültürünü halk yığınlarına empoze etmeye çalışır. Faşizmin tüm alanlarda olduğu gibi eğitim alanında da kendi ideolojik zehirini kusar ve eğitim sistemini sosyal ve nesnel gerçeklerden, soyut bir eksen etrafında merkezileştirir. Tek cümleyle ifade edersek faşizm, bilimsel çalışmayı salt sayıların ve somut kavranların oluşturduğu ve toplumsal formasyondan (toplumu oluşturan tüm öğeler ve bunlar arasındaki ilişki ve çelişkiler karmaşasından) ayrı bir sorun olarak ele alır. Faşizm, bilim adamını "üstün değerli" yaratan bir makina, teknik elemanları da bunun dışlileri gibi görür. Bilimsel eğitim ve araştırma yerine, yalan ve demagojiyle yığınları körleştirme, faşizmin eğitim sisteminin ana halkasını oluşturur. Bilindiği gibi "bilim saf düşünce değildir, eyleme yardım eden ve tüm tasarımları gerçeklikte sınanan düşüncedir" fayat faşizm, bnu soyu düşünce derecesinden kesinlikle pratiğe geçmesine izin vermez ve hatta kendi ideolojisinin kapsamı dışında kalan bilimsel dü-

şüncelere teorik düzeyde bile hayat hakkı tanımaz. İşte bugün bu olgu, devletin tüm kurumlarında görüldüğü gibi özellikle üniversite vb.

öğretim kurumlarında daha somut bir şekilde kendini göstermektedir. Çünkü, düşünce üretme ve bilimsel araştırma-inceleme merkezi olan bu kurumları denetim altına alamayan faşizm, bağımsız bilimsel düşünce ve uygulamaların kendi sonunu yaklaştırdığının ve ölüm çanlarını çaldığının bilincindedir. Faşizmin temel eğitim politikası işte bu noktada sistemleşir. Ve ne pahasına olursa olsun bilimsel deney ve düşüncenin şiddet ve zor dahil olmak üzere her yolla engellenmesini "mübah" sayar ve görevlerinin merkezine koyar.

Faşizmin bu amacı doğrultusunda oluşturulan YÖK ve onun başı İhsan Doğramacı için önemli olan bu görevin "layıkıyla" yerine getirilmesidir. Onlar için önemli olan bu görevin "dolu" (!) geçmesidir. Yoksa derse farklı branştan biri girmiş veya bilim adamlığıyla ilgisi bulunmayan biri girmiş hiç önemli değil. Boşlukları doldurmak için "bir ziraat doçentini tarih profesörü olarak atayabiliriz" diyerek yaptıklarının doğruluğunu savunan İhsan Doğramacı; çeşitli atamalar sonucu boşalan yerlerin nasıl doldurulacağına somut bir cevap veremiyor ancak; "ziraat doçentinin tarih profesörü olabileceğini" savunduğu gibi, ihtisas alanı "sosyo-siyaset" olan bir öğretim üyesinin "para kredi" derslerine girebileceğini de savunuyor. İhsan Doğramacı bu savını şöyle savunuyor: "... öğretim üyelerinin kendi ihtisas alanları dışında ders vermeleri iyi bir şeydir. Dar sahalarda dışında bilgi sahibi olmaları ve okutmaları doğrudur. Bizde "ille şunu oku, olur" diye bilinir. Öyle değil" (Kasım 1984 Milliyet) Bir öğretim üyesinin kendi branşı dışında eğitim vermesinin kendisine yarar sağlayacağını varsaysak da, bunun öğrenciye ne yararı olacaktır? Burada öğrenci mi yoksa öğretim görevlisi mi eğitiliyor? Eğitilen öğrenci olduğuna göre, öğretim görevlisinin eğitileceği yer burası değil demektir. Bir öğretim görevlisinin kendi ihtisas alanı dışında yüksek öğrenim gören öğrencilere ders verebilmesi mümkün değildir. Ancak amaç boş dersleri "dolu" göstermekse; o halde herşey olanaklı olur. Ve YÖK'de bu amaçla hareket etmektedir. YÖK için önemli olan yetkinleşmiş, düşünen, çağdaş gelişmelere ayak uydurmuş ve gerçek anlamda bilimsel bir eğitimden geçmiş elemanlar yetiştirmek değil, sömürü pazarında ucuz işgücü olan "diplomalı işsizlerin" yaratılmasıdır. Bu konuda YÖK kantarın topuzunu fazla kaçırmış olacak ki, son zamanlarda Şarık Tara'dan Ali Koçman'a ve Halit Narin'den Vehbi Koç'a kadar tüm komprador ve tefeciler üniversitelerin "kaliteli teknik eleman" yetiştiremediğinden şikayet etmeye başlamışlardır.

YÖK'e bağlı "Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi" başkanı Prof. Altan Günalp "diplomalı işsiz diplomasız işçiden iyidir." diyerek bu durumu bir övünç kaynağı yapıyor, ve şöyle devam ediyor: "Üniversitede diplomalı işsizler çoğaldı deniyor lise diplomalı işsiz daha çok olsaydı daha mı iyi olurdu? Ben, üniversite mezunu arkadaşlarımla çalışabilecekleri, bilgi birikimlerini değerlendirebilecekleri günlerin geleceğine inanıyorum." (Şubat 1985 Milliyet) Evet! Bizde inanıyoruz: Ülkemizin yer altı ve yer üstü zenginliklerinin işçi sınıfının ve emekçi halkın yararına kullanılacağı günler mutlaka gelecektir. İşte o zaman sizin bugün, egemen sınıflara ve emperyalist efendileri-

ne ucuz bir işgücü olarak sunduğunu bu işsizler ordusunu; o zaman, Halk Demokrasisi şartlarında tüm olanaklardan faydalanarak bilgi birikimlerini ve yeteneklerini ülkemizin ve halklarımızın yararına, sonuna kadar yaratıcı bir şekilde kullanacaklardır. Ama sizin bu köhne düzeniniz ve tüm diğer sorunlar gibi "diplomalı işsizler" sorununu da çözemeyecek ve bu sorunlar ve onların yarattığı çelişkiler düzeninizi yerle bir ederek, toplumsal hareketin kaynakları olacaktır.

Yüksek öğrenim gençliğinin zaten yıllardır birikmiş olan sorunlarına YÖK'le birlikte yenileri de eklenerek bugünkü duruma gelmiş ve bu sorunlar giderek daha da içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Bu sorunlara ilişkin olarak yukarıda imkanlarımızın elverdiği ölçüde somut örnekler vererek görüşlerimizi özetlemeye çalıştık. Şimdi çeşitli yayın organlarından aldığımız ve bizzat yüksek öğrenim gençliğinin kendi sorunlarına ilişkin görüşlerini içeren bazı görüşleri aşağıya aktarıyoruz;

- "Spor salonumuz yok, çalışma şartlarımız son derece kötü. Atölyemiz sayıca az; okul çok kalabalık"

- "Yurt ve ulaşım sorunlarımız büyük, 400 (tek bir okul özelinde bn.) kadar öğrenci bu yıl yurtlara giremedi."

- "Kültürel faaliyetleri izlememiz çok sınırlı, gazete okuyamıyoruz, TV izleyemiyoruz. Dışa kapalıyız."

- "Tek dersten dahi kalsanız 'atılma korkusu' her an içimizde."

- "Rahatlaşmış bir hayatımız var. Çevremizde devamlı olarak ders konuşuluyor."

- "Üniversitemizde onbirbin öğrenci var. Buna karşılık profesör doçent, yardımcı doçent öğretim elemanı sayısı 400; yayın yok. Kitap bulmakta zorluk çekiyoruz."

- "Genellikle tek kitapla okul bitiriliyor, sınıf geçiyoruz. Araştırmaya yönelik bir çalışma yok."

- "Beslenme birinci sorunumuz. Fiyatlar çok pahalı, sınıflar çok küçük, öğrenci sayısı çok fazla, kalorifer üzerinde bile yer bulmak sorun. Sosyal faaliyetler yok denecek kadar az."

- "Ekonomik sorunlar başta geliyor. Yurt sorunumuz var. 20 kişilik odalarda kalanları düşünün... Çalışma odaları da oldukça kalabalık."

- "20 yıl önceki hocalardan ne kalmışsa onlar öğretiliyor..."

- "Anatomi dersinde çoğu öğrenci yer darlığında kadavraya bakamıyor, 2300 öğrenciyi alacak kapasitede hastahane yok..."

Şimdi bu sorunları ana başlıklar altında toplayabiliriz.

BARINMA VE ULAŞIM SORUNU: 12 Eylül'den sonra hazırlanan bütçeler de diğer sosyal harcamalarda olduğu gibi "eğitime" ayrılan ödeneklerde de önemli oranda kısıtlamalar yapılmış böylece eğitim için; bina, araç, gereç vb. gibi şeylerin karşılanması daha da güçleşmiştir. Yüksek öğrenim gençliğinin barınmasında önemli bir yeri olan yurtlar tek bir kuruluşun (kredi ve Yurtlar Kurumu) yönetimine verilmiş, bu merkezi kuruluş aracılığıyla yurtlarda yoğun bir maddi ve manevi baskı uygulaması başlatılmıştır. Bugün binlerce öğrenci evsiz, yurtsuz bir şekilde okuma savaşı verirken, kapatılan yurtların bir kesimi amaç dışı işlerde kullanılmak üzere çeşitli kurum ve kuruluşlara (Hastahane, Emniyet, Bakanlık, Belediye vb. kuruluşlara)

devredilmiştir. Hali hazırda kullanılmakta olan kız ve erkek öğrenci yurtları genellikle sağlıksız ve yetersiz koşullara sahiptir. Kapasitenin üstünde öğrenci barındırdığından bir odada 20 kişinin (en fazla 6 veya 10 kişi olması gerekirken) barındırılması sözkonusu olabilmektedir. Yurtlarda çalışma için ayrılan etüd odalarında aynı durumdadır. Bunların yanısıra herhangi bir dalda sosyal ve kültürel faaliyet olanağı yoktur. Zaten bu tür faaliyetler "tehlikeli" sayılmakta ve yasak kapsamına alınmaktadır. Yurtlara alınmayan ve açıkta kalmamak için gruplar halinde ev tutan öğrenciler, hem yoğun bir mali külfet içine girmekte, hem de genellikle sağlıksız koşullara sahip olan bu evlerde 5-10 kişi bir arada kalmaktadır. Bu arada kalacak ev ve yurt bulamayıp sokakta, kahvelerde ve semt karakollarında sabahlayan öğrencilerin sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. Yine özellikle, yoksul emekçi ailelerine mensup önemli bir öğrenci kesimi yurtlara giremeyince, ev tutacak parası bulunmadığından, yıllar boyu elde etmek için çırpındığı yüksek öğrenim hakkını kullanamayarak memleketine geri dönmektedir.

Ulaşım da apayrı bir sorun içermektedir. Okudukları okul çevresinde, ev, yurt vb. barınma olanağı bulmayanlar, nerede olanak bulurlarsa oraya yerleştiklerinden uzak kaldıkları okullarına ulaşmak için, ya çok yoğun bir maddi yük altına girmektedirler, ya da onlarca km'lik yolu yayan giderek yorgun bir bünye ile derslerin yükünü omuzlamak durumuyla karşı karşıya kalmaktadırlar. Yurtlarda kalanlara tahsis edilen servis otobüsleri yetersiz kalmakta ve geliş-gidişlerde balık istifi gibi yığılmalara sebep olmaktadır. Bu durum karşısında üniversiteye bir araç alma gereği dahi duymayan YÖK'ün ulaşımı sağlamak için servis tahsis etmesi veya bu konuda öğrencilere yardımcı olacağına düşünülmesi bile garip olur herhalde.

YETERLİ VE DENGELİ BESLENME ZORUNLULUĞU: Bunun dengesinden vazgeçelim, zaman zaman hiç beslenememe durumlarıyla karşı karşıyayız. Yurtlarda, okul kantinlerinde ve yemekhanelerde satılan yemekler hem kalitesiz hem de çok pahalıdır. Olanağı olup buralardaki yemeklerden yararlananlar da yemeklerin kalitesizliğinden ötürü yeterli gıdayı alamamaktadırlar. Buralarda yemek yiyemeyenler, dışarıdan aldıkları, sandviç, simit ve kuru ekmekle karın doyurmaya çalışmaktadır. Gazeteler sabah kahvaltısını yıllardır unutmuş ve günde iki öğün yemekle yetinen gençlerin çilelerini sergilemektedirler. Bu iki öğüne de "öğün" denirse tabii. Evlerde toplu olarak kalanların en büyük ziyafetleri hergün talim ettikleri bir kap çorbanın yanına ikinci bir kap yemek koyabilmektedir. Bu da genellikle patates veya salata gibi mevsimine göre ucuz yiyecekler oluyor. Yetersiz ve dengesiz beslenen bu genç beden ve dimağlar yüklü bir müfredat programı sonucu yoğun bir ezber içinde boğulmakta ve bu durum genç bedenleri erken yıpratmakta ve erken bunama, sürmanaj gibi rahatsızlıklar sık sık görülmektedir. Bir anlamda beyinler dumura uğramakta ve gençler sağlıklı bir muhakeme yeteneklerini yitirmektedirler. İşte bu noktada YÖK amacına ulaşmıştır. Çünkü, hedeflenen ve özlenen manzara yaratılmıştır: uyuşuk, pısırık ve hayatın zorlukları karşısında yılgınlığa kapılmış bir gençlik öyle bir gençliği de istediğin yöne çekebilesin, istediğin her işte bir koyun uysallığında kullanabilesin (Tabii YÖK açısından söylüyoruz). AFC'nin YÖK aracılığıyla hazırlattığı müfredat programı öylesine yüküdür ki, öğrenciler dersten başlarını kaldı-

ramamakta ve böylece toplumsal sorunlara giderek yabancılaşmaktadır. Yani yüksek öğrenim görme adına toplumdan soyutlanarak körleşmektedirler. Biz burada cuntanın YÖK aracılığıyla kullandığı bu silahın geri tepeceğini ve bu sessizlik ve şaşkınlığın daha uzun süre devam edemeyeceğini ve faşist disiplin ve yoz eğitim politikası sonucu bir cenderede sık boğaz edilen gençliğin en kısa zamanda bu gidişe dur diyeceği günlerin yakın olduğunu birkez daha vurgulayalım.

MADDİ YARDIM YAPILMIYOR: Öğrencilere her yıl verilen krediler iyice keyfiyata dönüştürülmüş, miktarı ise hayat standartları karşısında gülünç bir hal almıştır. "Devlet öğrenciye yardım ediyor" densin diye verilen 3-5 yüzbin liralık krediler bile herkese verilmemektedir. Zaten verilen bu kredi "ilerde" tahsil edilmek üzere verilen borçtur. Bu para öğrencilerin sadece yol masraflarını dahi karşılayamadığından; kredi alanlar da dahil olmak üzere yoksul emekçi çocukları perişan durumdadırlar. Okula devam zorunluluğu olduğundan dolayı herhangi bir işte (tabi onu da bulabilirlerse) çalışamamaktadırlar. Bu yolla emekçi çocukları yüksek okullardan yararlanma yolundan bir kez daha alikonulmuş oluyor. Zaten maddi zorluklar daha okula kayıt yapılırken yatırılan harç (daha doğrusu "haraç") ile başlıyor. Mantık açıktır: Parası olan düdüğü çalar misali; parası olan okur!...

SINIFLAR ÇOK KALABALIK VE ÖĞRENCİLERİN REHBERLERİ YOKTUR: Öğrenciler okullarda ve yurtlarda kendi hallerine bırakılmış ve hiçbir sorunlarıyla ilgilenilmemektedir. Herhangi bir konuda veya derslerinde karşılaştıkları çeşitli sorunlarına çözüm bulamadıklarından; birer öğretim görevlisinden çok birer "kumandan" edasıyla karşılarında bulunan hocalarına başvurmakta ve bu sorunları girdabında boğulup gitmektedirler. Zaten sınıfların son derece kalabalık olmasından ötürü öğretim görevlileri ile öğrenciler arasında doğru dürüst bir diyalog ortamı doğmamaktadır. Sınıfların kalabalık olması atölye ve laboratuvar gibi pratik eğitim alanlarında büyük sorun olmakta ve öğrenciler hiç pratik yapmadan öğrenim yılı sona erebilmektedir. Dershanelerde kapasitenin çok üstünde öğrenci bulunmakta ve ayakta duran öğrenciler bu şekilde "eğitim", hem de "yüksek öğrenim" (!) görmektedir. Bazı derslere girme olanağı bulunamamakta ve dolayısıyla sınavlarda başarı oranı hızla düşmektedir. Sınıflardaki bu yığılmalara son vermek için hiçbir çaba gösterilmemekte; bunun için yeni yapıların inşası gibi bir ek "masraf" kesinlikle düşünülmemektedir. Bunun yerine var olan sınıfları ikiye bölmek gibi palyatip önlemlere başvurulmaktadır.

Bilimsel araştırma ve incelemeler, pratik eğitim vb. çalışmalar için laboratuvar, deney, salonları ve araç-gereçler son derece yetersizdir. Bu yetersiz olanaklar dahi öğrencilere serbestçe çalışmalarını için açılmamaktadır. Çünkü YÖK kendi belirlediği kural ve ilkeler dışında bir bilimsel çalışmaya izin vermemekte ve bilimsel çalışmalara onları hedefinden saptıracak sınırlar getirmektedir. YÖK'ün amacı faşist düzen iktidarlarının işaret parmaklarına bakarak istenilen yöne doğru hareket edecek bir "robotlar" ordusu yaratmaktır. Onu içindir ki, eğitim programı faşist ideolojiye uygun anti-bilimsel bir temel üzerine kurulmuştur.

Kitap, YOK, NOT YOK! YÖK ısmarlama ders kitapları hazırlanmaktadır. Eski dönemden kalan ders kitaplarının büyük çoğunluğu yasak listesin-

dedir. Geçmişin tüm bilimsel mirası inkar edilmektedir. Geçmiş dönemin kitaplarını ve bilim adamlarını karalamak, suçlamak ve eserlerini yasaklamak günün modası haline gelmiştir. YÖK'ün hazırladığı toplumsal gerçeklerden, sosyal ve siyasal gelişmelerden soyut ve bilime hizmet niteliği taşımayan bu kitaplar aynı zamanda çok pahalı olup tam bir sömürü aracı ve ticari emtialar niteliğindedir. Milyarlarca liraya varan bu "hoş pazar", tüm bilimsel eserlere yasaklanarak YÖK'ün hazırladığı "ısmarlama" ders kitaplarına bırakılmış ve öğrenciler zorunlu bir seçenekle karşı karşıya bırakılmışlardır. Bu kitapları alacak gücü olmayan veya zamanında tedarik edemeyen öğrenciler başkalarından yararlanma yolunu denemekte, ancak bu durum verimlilik derecesini hızla düşürmekte ve yeni sorunlar yaratmaktadır. Derslerde not tutmak sınıfların kalabalık olmasından ötürü bir hayli zor olmaktadır. Ayrıca tutulan notların çoğaltılması için öğrencilere gerekli olanaklar tanınmamaktadır. Yetersiz ve niteliksiz kitaplar, kitap edinememek ve ders notlarından yararlanamamak sınavlarda başarısızlık oranını hızla yükseltiyor ve sonuçta yüzlerce öğrenci başarısız oldukları gerekçesiyle okullarından uzaklaştırılıyor.

DERS SAYISI ÇOK, PROGRAM YÜKLÜ, SINAVLAR AYNI GÜNDE YAPILIYOR: "Robotlaşmış bir hayatımız var, her yerde ders konuşuluyor" Bu, bir öğrencinin değerlendirmesidir. Tam da YÖK'ün amaçladığı ve arzuladığı bir dönüşümdür bu. Öğrenciler, kafasını bilimsel temelden yoksun bir kitap ve ders içinde boğulup kalmakta; dolayısıyla günlük yaşamda ders dışında hiçbir şeyle ilgilenme olanağı bulamamakta, programlanmış bir robot gibi sürekli sayfa çevirmektedir. İşte budur, YÖK'ten sonra öğrenci gençliğin durumu. Öyle bir sistem oluşturulmuştur ki, öğrenci binbir zorlukla girdiği yüksek öğrenimini tamamlamak, okulundan atılmamak için bir anlamda manastır rahipleri gibi inzivaya çekilmekte ve dünya nimetlerinden ilişkisini kesmek zorunluluğu ile karşı karşıya bırakılmıştır. Üniversiteden atılma korkusu hele hele tek ders yüzünden atılma korkusu istisnasız tüm yüksek öğrenim gençliğinin korkulu rüyasıdır. Bu korku zaman zaman psikolojik ve ruhi depreyonlara yol açmaktadır. Öyleki başarılı öğrenciler dahi atılma korkusu ile büyük stres içinde yaşamaktadır. Dolayısıyla atılmamak için gece-gündüz ders çalışmakta, hemen hiçbir sosyal yaşamları olamamaktadır. İşte bu yolla beyninin tüm faaliyetleri bir noktada toplanıyor; öğrenci diğer faşist disiplin kurallarıyla birlikte toplumdan soyutlanarak tam bir kısıkaç altına alınıyor. Hemen hergün bir ve hatta bir kaç sınavla yüzyüze kalan öğrenci bütün zamanını sınav hazırlıklarına ayırmak zorunda kalıyor ve ancak okuldan eve, evden okula gidip gelebilecek zaman bulabiliyor. Öğrencilerin kendi aralarındaki sosyal ilişkiler son derece zayıf ve cılızdır. Çünkü hergün her saat aralarındaki konu dersler ve sınavlar oluyor. Ders dışında çeşitli sorunlara dile getirmek ve bunlara ortak çare aramaya kalkışmak, zaten ateşle oynamak demektir. Faşist disiplin yönetmeliği demoklesin kılıcı gibi başlarında durmaktadır.

Öğretim elemanlarının eksikliğini bir dizi somut örnekle belirtmiştik. Varolanların niteliği ve YÖK tipi öğretim üyelerinin öğrencilere neler verebileceği de yine örneklerimiz arasında mevcuttur.

Bir de paralı okul ve eğitim sorunu var. Buna da kısaca değinmiştik.

Okulların niteliğine göre devlet belli miktarda harçlar tespit ediyor, sınavları kazanan öğrenciler kazandıkları ve tercih ettikleri bölüme göre önceden belirlenmiş bir harcı yatırmak zorunda, aksi halde kayıt yapması mümkün değildir. Bu da faşist devletin halk üzerinde uyguladığı yeni bir soygun reçetesidir. Ayrıca yoksul emekçi çocuklarının yüksek öğrenim hakkını kullanamaması için oluşturulan yeni bir çeper ve bir engeldir.

BUGÜNKÜ UYGULAMALAR: Bu acı reçetenin sadece bir bölümüdür. Görülen odur ki, daha acı önlemler gelmektedir, bunun ardından. Bu uygulamalardan bir tanesi "paralı özel üniversiteler" oluşturulması faaliyetidir. Bunun ilk uygulaması emperyalistlerle işbirliği halinde İhsan Doğramacı tarafından Ankara'da (Tıp alanında) hayata geçirildi. Bu ilk uygulamanın yanı sıra bir dizi komprador sanayicinin bu alanda girişimleri sözkonusudur. Bizat Sakıp Sabancı bunun kârlı ve istikbal vaad eden bir yatırım olduğunu ve kendisinin bir özel üniversite kurmak için kolları sıvıdığını sevinçle müjdelemektedir, başına "özel üniversitelerin" finansmanı bizzat emperyalist tekeller ve onların yerli uşakları olan kompradorlar tarafından karşılanacağından, buralarda yetiştirilerek insanlarda onların ihtiyaçlarına cevap verecek bir uzmanlığa sahip olacak ve komprador sanayiinin kaliteli teknik elemanlarını oluşturacaktır. Bu tür üniversiteler emperyalist ülkelerde de mevcuttur ve emperyalist tekellere teknik eleman yetiştirme işlevini görürler. YÖK döneminde eğitimin kalitesinin hızla düşmesi ve komprador sanayinin gerek duyduğu uzman kadroları yetiştirememesi özel üniversitelerin kurulması için uygun bir zemin hazırlamıştır. 1970 öncesi özel okulların devletleştirilmesi sözkonusuyken bugün tam tersi bir durum meydana gelmiş ve çark tersine dönmeye başlamıştır.

Sonuç olarak, 12 Eylül AFC'si ve sonrasında üniversitelerde (12 Eylül öncesinde zaten adım adım kısıtlanmaya çalışılan) kısmi "özerk"likten ve "demokratik" haklardan bahsedilemez duruma gelinmiştir. YÖK yasası ve faşist yönetmelik ve disiplin kurallarıyla üniversitelerin "iş" bitirilmiş ve özlenen faşist kurumlaştırma, gerçekleştirilmiştir. Faşizm, hayatın her alanında olduğu gibi üniversitelerdeki uygulamalarla gerçek amacını bir kez daha gözler önüne sermiştir. YÖK'le birlikte üniversitelerdeki faşist kurumlaşma uygulamaya başlamış ve YÖK yasası olduğu gibi Anayasa içine alınarak, bu durum yasalarla meşrulaştırılmıştır.

1985 "DÜNYA GENÇLİK YILI" ÜZERİNE

Savunmamızın yukarıdaki bölümlerinde genel olarak dünya gençliğinin, özel olarak ta ülkemiz gençliğinin sorunlarına bu bağlamda YÖK olayına öz olarak değinmeye çalışılmıştır. Sözlerimizi bağlamadan önce "Gençlik Yılı" üzerine de birkaç söz söylemek istiyoruz.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu içinde bulunduğumuz 1985 yılını "Dünya Gençlik Yılı" üzerine de birkaç söz söylemek istiyoruz.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu içinde bulunduğumuz 1985 yılını "Dünya Gençlik Yılı" olarak ilan etti. uluslararası emperyalist tekellerin kendi saltanatlarını tehdit eden çeşitli sorunları tespit etmesi sonucu, dünya proletaryasını ve ezilen halklarını aldatmak, dünya demokratik kamuoyunu

etkilemek maksadıyla kendi hakimiyet araçları olan devletler aracılığıyla bu sorunları Birleşmiş Milletler gündemine getirmesi ve kararlar aldırması yeni bir gelişme değildir. Bu noktadan hareketle B.M. 1985 yılını "Dünya Gençlik Yılı" olarak ilan etmiş ve karar doğrultusunda emperyalist ülkelerde ve emperyalizme bağımlı sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde düzenlenen konferans, panel, konser ve çeşitli yarışmalarla yoğun bir çalışmaya girerek sözümona gençliğin sorunlarına sahip çıktıklarını göstermeye çalışmışlardır. Bu gelişmeler karşısında Komünist ve devrimcilerin tavırsız kalacağı düşünülemez.

Emperyalist kapitalist çevrelerce, 1979 yılında alınan bir karardan sonra gençlik yılı için esaslar belirlenmiş ve BM örgütüne bağlı 24 ülke temsilcisine bu konuya ilişkin bir program hazırlamaları direktifi verilmiştir. 24 ülke temsilcisinden oluşan Danışma Komitesi 1981 yılında VIYANA'da toplanarak hazırladıkları raporları ve program taslakları üzerinde tartışmaya başlamışlardır. Bu toplantıyla birlikte gençlik yılıyla ilgili çalışmalar fiilen başlamış oluyordu. Altı yıl gibi bir zaman dilimini kapsayan bu hazırlıkların altında yatan gerçek bizce açıktır. Her ülke temsilcisi başta kendi ülkesindeki gençlik yığınları olmak üzere dünya gençlik hareketini yakından izleyecek, gençliğin kendi sorunlarından hareketle giderek sınıf mücadelesine yönelmesi ve kendi ülkelerinin işçi sınıfı saflarında mücadeleye atılmasını yakından gözleyecek ve bunu önlemek için gerekli gördüğü önlemleri rapor haline getirerek toplantılarda ortaya sunacaktır. Bu arada emperyalist burjuvazi devrimci harekete karşı mücadelede sadece şiddet unsurunun artık yerli bir çare olmadığının bilincinde olarak sosyal, kültürel ve ideolojik alanda da devrimci faaliyet ve düşünceye karşı yoğun bir savaşım içine girer. İşte Danışma Komitesi bu anlayışla hazırladığı raporlarını tartışarak 1985 yılında üzerinde anlaştıkları temel ilkeleri kamuoyuna açıklamışlardır. Bu program üç kelime ile formüle edilmiştir: "Katılma", "Kalkınma", "Barış", bu başlıklar altında esas amaçlarını pek de gizlemeye gerek duymadan ortaya koymuşlardır. Örneğin "Barış" temel ilkesinde şöyle bir paragraf geçmektedir: "yurt içinde bir barış ortamı hazırlarken, uluslararası düzeyde de gençlik ilişkileri barışçı amaçlara yönlendirilmeli; gençlik hareketlerinde din, dil ırk ve cinsiyet farklılıklarına yer verilmemeli anarşist ve terörist faaliyetlerle, kötü alışkanlıklarla bu düzeyde de mücadele edilmelidir. Bunun için uluslararası gençlik kuruluşları ile bu kuruluşların ulusal uzantıları arasında sürekli çalışmalar yapılmalıdır." (14 Şubat 1985 Milliyet)

Emperyalizmin sadık yerli uşakları komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı aldıkları direktif doğrultusunda kolları sıvamış ve çeşitli faaliyetleri başlatmıştır. Esas olarak ABD emperyalizmi uşağı olan ANAP hükümetinin Milli Eğitim Bakanlığı, bu yılı gençliğin "şanına" uygun kutlamak için bir "komite" oluşturarak bu çalışmalarını merkezi bir kanaldan yönetmeye başlamıştır. Aslında bu tür faaliyetler faşist devlet ve hükümetleri için yeni bir şey değildir. Faşist Kemalist iktidar döneminden buyana bu alandaki çalışmalar çeşitli şekillerde süre gelmiştir. M. Kemal'in Türk şovenizmi ruhuyla yazdığı "Gençliğe Hitabesi" bu faaliyetlerin yönünü belirlemiştir.

Gerçekten; faşist emekli general ve 12 Eylül AFC'sinin Ulusu kabinesinde Gençlik ve Spor Bakanlığı yapmış olan Vecdi Özgül'ün dediği gibi "ana

amaç -Bir başka deyimle devamlı bir barış ortamı hazırlamak- devlet sorunlarını gençlere verebilecekleri en büyük armağanlardan biri midir? "Gençler 'katılma' ve 'kalkınma' alanındaki fonksiyonların etkin bir şekilde götürülmesi için ona bir barış ortamının devamlı sağlanması "mümkün olacak mıdır? Bu sorunlara yukarıda net bir şekilde cevap verdik ama bir kez daha tekrarlıyalım: Elbette hayır! Kiminle ve nasıl bir barış? Sömürü düzeni var oldukça ve karşılıklı sınıflar var oldukça böyle bir barış mümkündür? Ve bu barışı emperyalistler ve onların uşakları sağlayabilir mi? Onlar ki, kendi varlık nedenleri aynı zamanda sınıf karşıtlıklarının ve mücadelesinin de varlık nedenidir, hangi barıştan sözedebilirler?

"Dünya Gençlik Yılı"nda Türkiye gençliğine reva görülen durum bugün hiçbir süpheye yer vermeyecek kadar açık ve kesindir. Her türlü sosyal güvenceden yoksun, demokratik haklarından mahrum, tam bir günah keçisi olarak görülen ve sıkı bir takibat altında inleyen bir gençlik var. Bugün ülkemizde gençlik yılında gençliğe yapılanlar burjuva basının bile harekete geçirmiş ve boyalı basın gençlere yönelik baskılardan söz etmek zorunda kalmıştır. Emniyet anirlikleri okul yöneticileriyle işbirliği halinde çeşitli şehirlerde, pastahanelere, kafeteryalara vb. dinlence yerlerde baskınlar düzenlemekte ve gençleri toplayarak "suçlu" gibi karakollara doldurmakta, ailelerini çağırarak "çocuğuna sahip çık" yollu tehditlerde bulunmaktadır. Beyne örümcek ağı bağlanmış bu faşist gürhün böyle davranışları halkın nefretine yol açmakta ve genç ana babaları bu uygulamalara karşı tepkilerini; TBMM'ye, Cumhurbaşkanına, Meclis başkanına protesto telgrafları çekerek göstermektedirler. Faşizm "Dünya Gençlik Yılı"nda bir iki saatlik bir dinlenmeyi dahi gençlere çok görmektedir.

Emperyalist efendilerinin emir ve direktiflerini harfiyen yerine getirmeye çalışan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çöküşlerini bu ve benzeri "yıllar", "günler" de engelleyemeyecektir. Proletarya partisi önderliğindeki halkın sınıf ve katmanları ve militan gençlik yığınları bu faşist devleti tüm kurum ve kuruluşlarıyla fırlatıp bir kenara atacak, ve faşist devlet tarihin çöplüğünde hakettiği yeri bulacaktır. Ve bu konu ne yalan, ne demagoji, ne de sahte vaatler, hiçbir şey, ama hiçbir şey engelleyemeyecektir. Nitekim 1987 yılında tek tip dernek ve YÖK uygulamalarına karşı eylemlerle öğrenciler bu süreci başlatmıştır.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKININ MİLİTAN GENÇLİK YIĞINLARI TMLGB SAFLARINDA ÖRGÜTLENEREK BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ, VE SOSYALİZM MÜCADELESİNDE TKP/ML ÖNDERLİĞİNDEKİ TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKININ SAFLARINDA ONURLU YERİNİ ALACAK VE ÖZGÜR DÜŞÜNÜNENİN, GERÇEK BİLİMSEL FAALİYETİN, ÜRETKEN VE YARATICI EĞİTİMİN ŞARTLARINI MUTLAKA GERÇEKLEŞTİRECEKTİR!-

Bugün egemen sınıflar 12 Eylül AFC'siyle birlikte, 1960 sonrası gerçekleştirmek istedikleri bazı emellerine ulaşmış durumdadır. O günün özgül koşullarında Anayasa'ya konmak zorunda kalınan bazı egemen sınıflar hemen her fırsatta bu haklara saldırmışlardır. Daha Anayasa'nın

kabulünden beş altı ay sonra iktidara gelen ve kapatılan DP'nin devamı olduğunu her vesileyle dile getiren AP hükümeti, Anayasadaki kısmi demokratik haklara yönelik çeşitli girişimlerde bulunma hazırlıklarına başlamış ve sonuçta bu yönde pratik adımlar atmıştır.

Ancak gelişen sınıf mücadelesi karşısında acze düşen ve içinde bulunduğu ekonomik siyasi buhran içinde boğulan AP hükümeti, Anayasa da yapılacak değişiklikleri gerçekleştirecek güçte değildi. Bu durumda egemen sınıflar düzenlerinin en sağlam dayanağı olan faşist orduyu bir kez daha sahneye sürerek Anayasa değişikliğini yeniden net bir şekilde gündeme getirdiler.

Burada bir noktaya önemle parmak basmak istiyoruz: 12 Mart darbesi; tüm askeri darbeler gibi "Kemalizm" zırhına bürünerek (ki faşist Kemalist ideoloji onun gerçek karakterini yansıtır) anarşi ve teröre son vereceğini ve Anayasanın öngördüğü reformları (başta toprak reformu olmak üzere üniversite seçim yasası, DGM yasası vb) gerçekleştireceği iddiasıyla yönetime el koydu. Bu amaçlarına ulaşmak için de CHP'den istifa ettirdikleri "tarafsız(!)" Nihat Erim Başbakanlığında "partiler üstü" bir hükümet oluşturdular.

Hükümet oluşturulur oluşturulmaz ilk olarak "bu Anayasa bizim için lükstür" diyerek icraatına başladı. Hemen arkasından "anarşinin yuvası üniversitelerdir", "işçilerimiz ve köylülerimiz aslında uysal insanlardır, onları talebeler kıskırttı" yollu gayet "bilimsel" (!) ve "tarihi" (!) tespitlerde bulunarak üniversite gençliğine saldırdı. Bu kuşbeyinli burjuva baylar ülke gerçeklerinden o kadar uzak ve sınıf mücadelesinin gelişiminden öylesine bihaberdirler ki; şu yurdu boşaltmak, şu üniversiteyi didik didik aramak ve tüm yüksek okullarda askeri ve polisiye tedbirler almakla sınıf mücadelesinin duracağı zırvaları hergün ağızlarında durmadan çiğnedikleri bir sakız halini almıştı. Bu dediklerini yaptılar ama sınıf mücadelesi yine durmuyordu. Bu kez tek tek tespit ettikleri devrimcilerin isim listelerini yayınlamaya bunlar yakalanır yakalanmaz ortalığın yatışacağı ve sınıf mücadelesinin duracağı yaygarasına başladılar. Tabii sonuç hepimizin malumu. 12 Mart'ta sınıf mücadelesi belirli oranda gerilemesine ve devrimci örgütler önemli darbeler almalarına rağmen; 74'den sonra yeniden devrimci durum hızla gelişmeye başlayarak 70'li yılların sonuna doğru doruk noktasına ulaştı.

74-80 arasında sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında egemen sınıflar tehlikenin boyutlarını ve ciddiyetini daha açık bir şekilde kavramaya ve bu mücadelenin salt talebelerin yarattığı gelip geçici bir olgu olmadığını görmeye başladıkları; gelişen mücadelenin kapsamını ve boyutunu kavramak onları dehşete düşürerek, düzenlerinin ömrünü uzatacak çareleri bir an önce hayata geçirme arayışlarına itti. Böylece egemen sınıflar bir kez daha faşist orduyu kışkırtarak çıkararak gelişen halk mücadelesinin üzerine saldırdılar.

Bugün esas olarak sınıf mücadelesi bastırılmış, tüm demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanmış ve hatta tümünden kaldırılmış, devrimci örgütler ve partimiz ağır örgütsel darbeler yemiş ve genel olarak devrimci durum önemli oranda gerilemiştir. Ve bu şartlarda hemen tüm halk yığın ve tabakaları olduğu gibi gençlik yığınları da örgütsel bir birlikten yoksun bir halde azgın faşist saldırı ve baskılarla karşı karşıya kalarak geçici bir sessizlik ve bunalım içindedir.

Peki bu durum hep böylemi gidecektir! Elbetteki hayır! Zaten bu durumun böyle gitmesi eşyanın tabiatı kanununa aykırıdır. Bu düzen sürdüğü müddetçe ekonomik bunalım genişleyip, derinleşecek buna bağlı olarak siyasi istikrarsızlık büyüüp ve tüm bunlara koşut olarak sınıf mücadelesi hızla gelişerek halk muhalefeti yeniden yükselecektir. Nasıl ki 12 Mart darbesi, sınıf mücadelesinde geçici bir duraksamaya yol açmış önünü alamamışsa 12 Eylül darbesi de, sınıf mücadelesini durduramayacak ve halk muhalefeti yeniden yükselerek, devrimci dalga ülkenin her yanını saracaktır. Bunu bizim kadar egemen sınıflar da bilmektedirler. İşte onları ürküten ve bugünkü zorbalığa iten gerçekte budur.

Fakat burada bir gerçeğe daha parmak basmak gerek. İçinde yaşadığımız süreçte devrimci durumun gelişmesi birden bire olacak bir olay değildir. Ayrıca kapitalizmin dengesiz gelişme yasası gereği ülkenin her yanında aynı nitelikte ve boyutta bir gelişmeden söz etmekte mümkün değildir. Nitekim bugün esas olarak egemen sınıflar büyük şehirlerde tam bir denetim sağlamakla birlikte, kırlarda özellikle de Türkiye Kürdistan'ında bunu gerçekleştirilememiş ve bugün Türkiye Kürdistan'ında Kürt ulusal kurtuluşçuları faşist devlet terörünü ve azgın milli zulme karşı devrimci direnişi sürdürmektedirler. Keza partimiz kırsal alanlarda yoksul köylülüğün toprak özgürlük mücadelesine gücü oranında önderlik etmekte ve faşist teröre karşı militan mücadelesini sürdürmektedir. Ancak bugün genel durumu özetlersek; halk sınıf ve katmanların örgütlü bir yapıdan yoksun ve dağınık durumdadırlar. İşçi sınıfı her türlü devrimci-demokratik örgütlenmelerinden yoksundur. Komünist ve devrimci hareket işçi sınıfı ve yoksul köylülükle yeterince bütünleşememiş ve ağır örgütsel darbeler almıştır. Komünist ve devrimci örgütlerin aldığı ağır yenilgiler ve devrimci güçler arasındaki bölünmüşlük ve dağınıklık halk sınıf ve tabakaları içerisinde güvensizlik ve yılgınlık tohumlarının yeşermesine yol açmıştır. Tüm bu gelişmeler bağlanımda, düzene karşı ciddi bir alternatif çıkış yolunun pratikte yaratılamaması, halk yığın ve tabakalarının hoşnutsuzluğunun pratik bir eyleme dönüşmesi önünde ciddi bir engel teşkil etmektedir.

Tüm bu gelişmeleri gözönünde bulunduran partimiz; kaybedilen mevzilerin geçmişin deneyimlerinden dersler çıkararak ve bu dersleri sınıf mücadelesinde bir silah olarak kullanarak adım adım, kararlı ve azimli bir mücadele ile kazanılacağına bilincindedir. Partimiz kaybedilen mevzilerin kazanılmasıyla yetinilmeyeceğinin ve demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesine tabi olduğunun da bilincinde olarak işçi sınıfını ve emekçi halkı zorlu mücadele günleri için şimdiden hazırlama ve bu mücadeleye, basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru gelişen mücadele yöntemleriyle halk yığınlarına önderlik etme görevini de yerine getirme çabası içindedir.

Bugün görülen sessizlik, yarın patlayacak olan fırtınalar öncesinin sessizliğidir. Nitekim halk yığın ve tabakalarında alttan alta bir devinim ve kıpırdanma başlamıştır. Bu kıpırdanmanın nüveleri, gençlik yığınları içinde de gözle görülür bir hal almaya başlamıştır. Sosyal patlamalara yol açacağı egemenler tarafından da sık sık ifade edilen işsizlik sorunu milyonlarla ifade edilecek boyutlara ulaşmıştır. Bugün toplam işsiz sayısı içinde 15-24 yaş arası kesin % 78 gibi yüksek bir oranı oluşturmaktadır. Tarım alanında sürdürülmekte olan ekonomik sistemin doğal sonucu olarak meydana gelen yoksulluk ve yıkımın yarattığı işsizlik oranı buna dahil değildir. Köylü

gençlik bir yandan ekonomik bunalımın, bir yandan feodal baskıların cenderesinde şaşkın ve bunalmış vaziyettedir. YÖK'le birlikte uygulanan paralı eğitimin, binbir güçlkle yüksek öğrenim hakkı kazanan köylü gençliğin bu hakkını da zor yolla bir kez daha gaspetmiştir. Yüksek öğrenim gençliğinin paralı eğitim ve YÖK'ün uyguladığı faşist yaptırım ve uygulamalara karşı; üniversitelerden uzaklaştırılan yurtsever ve demokrat öğretim görevlilerinin tepkileriyle birleşmekte ve kamuoyunda ciddi bir etki yaratmaktadır.

Bu sessizlik ve derinden gelişmeler egemen sınıflar tarafından da büyük bir dikkatle izlenmekte ve olası gelişmelere karşı şimdiden önlemler aldirmakta ve emniyet sübopları hazırlanmaktadır. Bugünkü uygulamaların devamı halinde, bugünkü kıpırdanmaların yarın büyük patlamalara dönüşeceğinin bilincinde olan çeşitli burjuva kliklerin siyasi temsilcisi durumundaki siyasi partiler gençliğin sorunlarına sahip çıkmaya ve "demokrat" ve hatta "sosyal demokrat" maskeleriyle ortaya çıkmakta gelişen bu potansiyeli kendi potalarında eritime hesapları yapmaktadırlar. Senaryo yine aynıdır ve oyun bilinen oyundur, değişen sadece oyuncular ve figüranlardır. TC tarihi boyunca muhalefetteki tüm burjuva partileri gibi bugün de komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çeşitli kliklerinin siyasi temsilcisi durumundaki partiler "demokrasi" havarisi kesilmişlerdir. Bugün olanlar da bundan farklı şeyler değildir.

Egemen sınıflar devrimci durumun hızla kabardığı dönemlerde, halk hareketinin iktidarlarına karşı ciddi bir tehlike arzettiği ve kendi düzenlerine karşı alternatif bir güç oluşturduğu dönemlerde; halk muhalefetine bastırmak, halkın örgütlülüğünü dağıtmak ve düzenlerini geçici bir istikrara kavuşturmak için başvurdukları zor ve şiddet yöntemlerinin uzun vadede yine kendi aleyhine olacağını ve bu kez zor ve şiddetin de kendilerini kurtaramayacağını bilincindedirler. Bunun için; düzenlerini geçici bir istikrara kavuşturur kavuşturmaz, zor ve şiddeti ikinci plana iterek yüzlerine tekrar "demokrasi" maskesi takarlar. İşte bu sözümona "demokrasi" döneminde gelişecek olan halk muhalefetine düzen karşı devrimci bir rotaya yönelmesi için kendi siyasi kurum ve kuruluşları aracılığıyla bu muhalefetin başına geçer ve halk muhalefetine kendi potasında eriterek düzen sınırları içinde tutmaya çalışır.

Ancak egemen sınıflar bu emellerine ulaşamayacaklardır. Partimizin önderliğindeki TMLGB saflarında örgütlenen gençlik yığınları bir yandan akademik, ekonomik ve demokratik hakları uğruna mücadeleye atılırken, bir diğer yandan da düzen sınırlarını aşarak düzene karşı iktidar mücadelesinde onurlu yerlerini alacaklardır. Partimiz, DHD mücadelesinde demokrasi ve devrim mücadelesinin içiçe geçmişliğini daha doğrusu; burjuva demokratik devriminin demokratik görevlerinin proletaryanın omuzlarına yüklediğinin ve demokrasi mücadelesinin proletarya devrimi mücadelesine tabi olduğunun bilincinde olarak; proletaryanın öncü müfrezesi olarak görevinin başındadır. Ve her türlü zorluğa karşı partimiz sürdürdüğü DHD mücadelelerini zaferle taçlandıracaktır.

Partimiz, bugün gençlik sorunu özelinde bir dizi görevle karşı karşıya bulunmaktadır...

Birinci olarak; öğrenci gençlik ve özellikle de yüksek öğrenim gençliğini bugün içinde bulunduğu örgütsüzlük dağımlık sorununa bir son vermek ve gençliği devrimci-demokratik kitle örgütlerinde örgütlemek görevi ve

bnu gerçekleştirmek için de TMLGB aracılığıyla öğrenci gençlik içinde örgütlenmek ve genç yığınları harekete geçirmek.

Bunu gerçekleştirmek için devrimci-demokratik öğrenci örgütlerini kurmak ve yaygınlaştırmak, YÖK ve onun atadığı faşist yöneticilere karşı öğrenci, öğretim üyesi, üniversite çalışanlarını harekete geçirmek, üniversite ve YÖK yasasındaki faşist uygulamalara karşı demokratik ve yasal mücadeleyi sonuna kadar zorlamak, üniversite ve öğrenci yurtlarındaki faşist disiplin yasalarına karşı mücadele etmek, paralı yüksek öğrenim uygulamasına karşı mücadele etmek, tüm gençliğe yüksek öğrenim hakkını savunmak, üniversitelerde ve tüm okullarda gerici eğitim sistemine karşı mücadele etmek ve özerk üniversite için mücadele yürütmek, tüm bunların gerçekleştirilebilmesi için öğrenci ailelerini, demokratik kamuoyunu harekete geçirmek.

Ancak yukarıdaki paragrafta vurguladığımız görevler özellikle legal ve yarı-legal faaliyetlere tekabül eden faaliyetlerdir. Bunların sağlıklı bir şekilde yürütülebilmesi ve bu mücadelenin örgütlenmesi yasa dışı mücadeleyi ve dolayısıyla TMLGB içinde militan bir örgütlenmeyi zorunlu kılmaktadır. Partimiz, TMLGB aracılığıyla bir yandan yukarıda sıraladığımız akademik-demokratik mücadeleyi sürdürürken; bir diğer yandan da gençlik yığınlarına sosyalist bilinci taşıyarak gerçek kurtuluşun devrimin olacağını gösterir ve gençlik önderlerini proletaryanın öncü örgütüne kazanmak için azami çaba sarfeder. Yine akademik-demokratik mücadelenin yanısıra zamanın ve şartların nesnel durumuna uygun olarak öğrenci gençlik yığınlarını siyasal mücadelenin, düzene karşı iktidar mücadelesinin arenasına doğru yönlendirir ve önderlik eder. Öğrenci gençlik içinde her türlü burjuva eğilime karşı mücadele eder ve öğrenci gençliğin sınıfla kaynaşmasını engelleyen engelleri ortadan kaldırır ve onun işçi sınıfıyla kaynaşmasını sağlar.

İkinci olarak; çalışan gençlik ve özellikle de her türlü sosyal ve ekonomik güvenceden yoksun çırak vb. kesimin sorunlarına eğilmek ve onları mücadeleye seferber etmek üzere örgütlemek. Burada, geçerken şunu da önemle vurgulamak gerek ki, yer aldıkları çalışma alanı itibarıyla işçi sınıfıyla iç içe olan ve ekonomik-demokratik sorunları işçi sınıfının sorunlarıyla çakışan genç kesimin illegal örgütlenmesinin; genç bireylerin sınıfsal sorunlarının yanısıra kendine özgü sorunları olması itibarıyla genel olarak parti yan örgütü olan gençlik örgütü içinde örgütlenmesi gerekir. Ancak buradan her alanda ve her şart altında parti ve gençlik örgütlenmesinin bir birinden ayrılması sonuc çıkarılmamalıdır.

Çalışan gençliğe ilişkin olarak, parti görevleri yine iki yönlüdür.

Legal planda; iş şartlarının iyileştirilmesi, iş güvencesinin sağlanması, sendika ve örgütlenme hakkının tam ve eksiksiz sağlanması, grev hakkının kullanılması, sosyal güvence yasalarının çıkarılması, küçük yaştaki işçilerin ağır işlerde çalıştırılmaması genç işçilerin ucuz işgücü kaynağı olmaktan çıkarılması vb. konularda mücadele etmek.

İllegal planda; çalışan gençlik kesimi TMLGB saflarında örgütleyerek yukarıdaki görevlerin yerine getirilmesinde militan bir mücadeleye yöneltmek ve bu mücadeleye önderlik etmek, çalışan genç kesime sınıf bilinci kazandırmak ve onun en ileri unsurlarını partiye kazanmak.

Burada özel olarak çırak gençliğin ve hizmet vb. işkolları da çalışan gençliğin sorunlarında özel olarak değinmek istiyoruz. Bugün ülkemizde

çocuk denecek yaşta gençler çeşitli küçük işletmelerde her türlü sosyal güvence ve haktan mahrum olarak çok ağır işletmelerde çalışmaktadır. Partimiz önderliğindeki TMLGB bu soruna özel bir önem verecek ve çırak gençliğin örgütlenmesi görevini yerine getirecek ve çırak gençliği ekonomik-demokratik haklarını elde etmek için mücadeleye seferber edecektir.

Yine şehir küçük burjuvazisine tekabül eden ve bir dizi ara işkolunda çalışan (tezgahtar, pazarlamacı, temizlikçi vb. vb.) genç kesimin örgütlenmesi de önemli bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. TMLGB yerel ve semt örgütleri aracılığıyla bu kesimin sorunlarına da eğilerek ve onların devrim mücadelesine kazanılması için çaba sarfedecektir.

Üçüncü olarak; partimiz önderliğindeki TMLGB ülkemiz gerçeğinin gereklerini ve köylü gençliğin öznel sorunlarını gözönünde bulundurarak; köylü gençliğini militan örgütlenmelerini yaratacak ve köylü gençliği iktidar mücadelesi için seferber edecektir.

Köylü gençlik bir yandan ekonomik bunalımın, bir yandan da feodal baskının mengenesinde giderek sıkışmakta ve bunalmaktadır. TMLGB köylü gençliği ekonomik şartların iyileştirilmesi (taban fiyatı, sosyal güvenceler vb.) yönünde mücadeleye seferber edecek ve köylü gençlik üzerindeki feodal baskıya karşı mücadele edecektir.

TMLGB, köylü gençlik içindeki mücadelesinde, görevlerinin merkezine köylü gençliği silahlı mücadele içinde örgütleme ve köylü gençliği partinin silahlı örgütlerine kazandırma görevini koyacaktır. Bu ülkemiz şartlarının dayattığı zorunlu bir görevdir. Köylü gençlik, köy milis örgütlerinin en militan kesimini oluşturacaktır. TMLGB köylü gençlik içinde proletarya ideolojisiyle donattığı gençlik önderlerini köy birlikleri ve köy milisleri içinde cesaretle örgütleyerek ve gerilla savaşının gerçek destek güçlerinin yaratılması yönünde azami çaba harcayacaktır.

Yine TMLGB, parti yayınlarının dağıtılması ve propaganda ajitasyon görevinin yerine getirilmesi için köylü gençliği yerel parti örgütlerinin denetiminde mücadeleye sürecek ve bu faaliyete pratik önderlik edecektir.

Sonuç olarak; hem sınıfın sorunlarından ayrı olmaması hem de özgül sorunları olması açısından gençlik sorunlarını daha da karmaşık bir hale getirir. Bu sorunların bir bütün olarak çözümü bir devrim sorunudur. Bugün gençlik yığınları özelinde sürdürülen mücadele; sömürü ve zulüm düzeninin sona erdirilmesi mücadelesinin bir parçasıdır. Gençlik yığınlarının devrim mücadelesine kazanılmasının yolu, onun ekonomik, demokratik ve sosyal-kültürel sorunlarına sahip çıkmak ve bu sorunları doğrultusunda devrimci mücadeleye önderlik etmekten geçer.

Böylesine önemli bir sorunda proletarya partisinin tavırsız kalacağı düşünülemez. Bunun içindir ki, proletarya partisi siyasi-ideolojik önderliği altında özgül gençlik örgütlerini yaratır ve bu yolla gençlik yığınlarına önderlik eder. Gençlik örgütü, gençliğin enerjisinin ve devrimci atılganlığının devrim mücadelesi için vazgeçilemez bir potansiyel olduğunun bilincinde olarak bu gücü siyasal mücadeleye yönlendirebilmeli ve iktidar mücadelesine tabi kılmalıdır. Dünya komünist hareketi muazzam bir devrimci dinamizme ve uzun bir geleceğe sahip olan gençlik yığınlarına her zaman derin bir ilgi göstermiş ve bu soruna ilişkin olarak bizlere mücadelemizde silah olarak kullanacağımız ölümsüz dersler kazandırmıştır.

Lenin yoldaşın özenle vurguladığı, gibi "gençlerin partiyi kopya

etmeden "bağımsız bir örgütlenmesini oluşturması..." mutlaka gerçekleştirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Gençlik örgütü, proletarya partisinin siyasi-ideolojik önderliğinde yan bir örgüttür. Gençlik yığınları toplumda yer aldıkları alanların niteliğine uygun olarak çeşitli mesleki örgütler de yaratır ve burada yer alırlar. Gençlik yığınları kültürel, sosyal ve siyasal bir örgütlenme çatısı altında merkezi bir yapı oluşturmakla beraber bunun yanısıra mesleki temelde oluşan çeşitli yan örgütlerde değişik yapılarda yer alırlar.

Proletarya partisi bir dizi mesleki, sosyal ve kültürel örgütlerde gençliğin ekonomik, demokratik ve akademik hakları için, savaşımı örgütleyip yönetmek ve mücadeleyi geliştirip boyutlandırarak gençlik yığınlarını kendi etrafında toplarlar. Bu tür örgütlerde bir araya gelen ve somut kazanımlar için harekete geçen gençlik yığınları giderek Marksist-Leninist bilimiyle yüz yüze gelir ve gençliğin belli bir kesimi bu mesleki örgütlerin sınırlarını aşarak siyasal mücadeleye yönelirler. Peki gençliğin bu yönelimi hangi çatı altında örgütlenmelidir? Bu örgüt proletarya partisi olabilir mi? Bu soruya vereceğimiz cevap elbetteki hayır olacaktır. Gençlik yığınları sınıfsal sorunlarının yanısıra kendilerine özgü karmaşık sorunları olan toplumsal bir tabakadır. Ve parti bu kitleleri kendine bağlı bir gençlik örgütü aracılığıyla örgütler. İşte partimizin ideolojik siyasi önderliği altında oluşturulacak olan TMLGB bunun en somut örneğidir.

Partimiz azgın faşist saldırılar karşısında aldığı yaraları en kısa zamanda saracak ve sınıf mücadelesinin engin denizinde işçi sınıfının ve emekçi halkın başına geçerek mücadele bayrağını daha da yükseltecek ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının emekçi gençliğini yıllardır özlemine duyduğu militan gençlik örgütüne kavuşturacaktır. Hiç bir güç ülkemiz gençliğinin TMLGB saflarında örgütlenerek muazzam bir devrimci coşkuyla önündeki tüm geric ve faşist çemberleri kırarak partimiz önderliğindeki DHD mücadelesinde onurlu yerini almasını engelleyemeyecektir!...

Savunmamızın bu bölümünü büyük komünist Georgi DİMİTROV'un gençliğin önemini vurgulayan şu sözleriyle bitirmek istiyoruz.

"Gerçekten de 'gençliğe kim sahipse gelecek onundur' sözü doğrudur. Bu boş bir laf değil, tarihi olarak doğrulanmış bir gerçektir. Ve biz bu gerçeği hiçbir zaman unutmamalıyız. Biz gençliği kazanmalı, kendi maddi ve kültürel menfaatleri uğrunda yürütülen pratik günlük mücadeleleri devrimci komünist eğitimle birleştirerek gençliği devrimci mücadele içine çekmeliyiz." (F.K.B.C. sf. 50)

Bir kere daha diyoruz ki: Ey kanemici asalaklar!, can çekişen sürüngenler! Ey memleketi emperyalistlere peşkeş çekenler!.. Şunu iyi bilesiniz ki, bugün sıfırı tüketmiş zehirli ideolojinizle, çürüyen yoz kültürünüzle, azgın faşist saldırı ve yasalarımızla örgütsüz ve dağınık bir halde bunalıtığınız bu gençlik yığınları; yarımın fabrika kızıl muhafızları, yürüyüş kollarının coşkun selleri, partizan müfrezelerinin militan neferleri, yılmayan yiğit köy milisleri ve tüm burjuva feodal karargahları-bombalayan proletaryanın topçu bataryaları olacaklardır. Bunu hiçbir güç ama hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Olabilirdiğince eylemde birlik ilkesine sarılarak devrimciler arasında düşmanlık körükleyen grupçuluğu yıkalım Proleter devrimci kültür cephesi'ni güçlü bir devrim mevzisi kılalım

Yılmaz GÜNEY-Nihat BEHRAM

"TKP/ML 12 Mart döneminde diğer bütün siyasetlerden farklı bir yapı (proleter devrimciliğe yönsemesi olan bir yapı) göstermektedir. TKP/ML anti-revizyonist, anti-emperyalist, anti-faşist sloganlarındaki (gerek uluslararası, gerek ülke içi) esas yönü komünist olan bir çizgidir. (Bu olguyu reddetmek, geçmişi değerlendirmedeki "sağ'cılıktan sıyrılmayı da engelleyecektir."

Gerek uluslararası anlamda gerekse tek tek ülkelerde komünist hareket zorlu sınavlar veriyor.

Öncelikle, Sovyetler Birliği'nde yönetimin revizyonistlerce kuşatılıp ele geçirilmesinden sonra, dünyada devrim-karşı devrim mücadelesinin aldığı yeni boyut; Sovyetler Birliği'nin yeni bir emperyalist süper güç olarak halkların karşısına çıkması, gelişen yıllar içinde komünist hareketleri

de derinden etkiledi. Devrim mücadeleleri içinde "komünizm" maskesi altında bir karşı devrim çizgisi hortladı. Ve tek tek ülkelerde uç verdi. "Devrim" in -yeni bir emperyalist güç olan- Sovyetler Birliği'ne bağlılıktan geçtiğini söyleyen "K" P'ler, kimi ülkelerde yeni kuruluşlar olarak kimi ülkelerde eski yapılarını yeni duruma göre "revize" ederek dünya ülkelerinde mantar gibi türediler.

O güne dek dünya halkları ABD'li, Avrupalı, Asyalı (Japon) emperyalist "efendiler" i tanıyor ve fakat bu "yeni tip efendiler" hakkında bir şey bilmiyorlardı. O'nun dünya yüzündeki emellerine karşı korunaksızlardı.

Sırtındaki asalaklardan kurtulma mücadelesi veren mazlum halklar, bu kez "kızıl" benekli yeni bir asalakla

daha karşı karşıya idi. Üstelik, yeni emperyalist süper güç "Sovyetler Birliği" bıçağını karşısında değil, "içerde" bilemekteydi. Sahte "komünist partiler", efendilerinin destek ve himayesi altında, halkların devrim ve kurtuluş mücadeleleri içinde, yeni emperyalist süper gücün işbirlikçi bir siyasetini izlemeye koyuldular.

Komünizm kavramının bu en alçakça ve sinsice yozlaştırılması, (bilim, felsefe, sanat, siyaset, sendikalar, gençlik vb.) hayatın her alanında çürümüşlüğü, gericiliği, halka düşmanlığı içeriyordu. Proleter duygu ve düşünce revizyonist duygu ve düşünceye çevrilmek isteniyor; yeni burjuvalık hayatın her alanında devrim duyarlılığının içine sızıntı vermeye, olumsuzlandırmaya çalışıyordu. Devrimci olduğunu söyleyen birçok yazar-çizer, her türden burjuva duygu ve düşünceyi pervasızca yaygınlaştırıyor ve onların bu çabalarını "efendileri" tarafından destek ve himaye görüyor, ödüllendiriliyordu.

Sovyetler Birliği kısa zamanda kozmopolit burjuva kültürüne dek, her türden yozluğun ve gericiliğin rahatça at oynattığı bir alan oldu. Buna karşılık da Sovyetler Birliği (özellikle de Türkiye gibi ülkelere) "devrimci" maskeli revizyonist kültürü "ihraç" etti. Bu ülkelerde çürüyen hakim gerici ideolojilere yeni kan taşıdı.

"Devrim"in tek temsilcisi olarak da, kumanda anahtarı kendinde bulunan revizyonist siyaset adamlarını tanıdı.

Komünist hareket bu zorlu dönemde özellikle AEP ve ÇKP'nin önderliğini yaptığı bir ideolojik mücadeleyle, proletaryanın kızıl duyarlılığını yere düşürmedi.

Marksizm-Leninizm'i modern revizyonistler ve onların sosyal-emperyalist emellerine karşı bir mücadele silahı olarak kuşanan AEP ve ÇKP devrim öncesi sürecini yaşayan ülkelere birçok ML Partinin de katılmasıyla kızıl bir mevzi oluşturdu. Modern revizyonist emellere karşı verilen ideolojik mücadelenin, bu mevzi ardından yükselen sesi proletaryanın ve mazlum halkların dünyanın dört bir yanındaki mücadelesinde yankılandı. Sahte "komünist part"ler ve onların yan unsurlarına karşı mücadele, devrim kavgasının bir parçası olarak dünya yüzünde kızıştı.

Dünyada komünist hareket bugün yine zorlu bir sınav vermektedir. Komünist hareket içinde yıllardır içten içe gelişen "iki çizgi" mücadelesi artık dışa vurmuş, bütün devrimci hareketlerin kesin saf tutması gereken bir boyuta varmıştır. AEP önderliğinde birçok KP bugün ML'nin her türlü gericiliğe revizyonizme karşı ideolojik mevzilerini oluşturmaktadır.

ÇKP yöneticilerinin benimsediği "bir emperyaliste karşı diğerleriyle bütünleşme, bir emperyaliste karşı mücadelede diğer emperyalistleri halkların gözönünden gizleme" siyaseti özünde sınıf iş birliği ve "hegemonya özlemi yatan anti-komünist bir çizgidir.

ÇKP yöneticilerinin, Sovyetler Birliği'nde modern revizyonistlerin yönetimi ele geçirmelerinden bu yana izledikleri istikrarsız tutumu (ve bunun sonucunda bugün geldikleri yer) tek tek ülkelerde, sahte "komünist parti"ler

gibi bir başka halk düşmanı sapmaya sınıf uzlaşmacısı işbirlikçi bir sapmaya kaynaklık etmiş, güç vermiştir. (Bunda, Sovyet sosyal emperyalistlerine karşı sürdürülen ideolojik mücadele sürecinde, yıllardır istikrarsız bir tutum izleyen ve özellikle son yıllarda bunu aşırı boyutlara vardıran ÇKP yöneticilerine karşı sürdürülen Marksist muhalefetin dünya proletaryası nezdinde açık muhalefete dönüştürülmesindeki gecikmede de etkili olmuştur.

Artık uluslararası anlamda ve tek tek ülkelerde marksizm-leninizm'in bayrağını yükseklere kaldırmak, tıpkı gedikli modern revizyonistlere olduğu gibi, bu sapmaya karşı da etkin bir mücadele vermeyi gerektirmektedir. Yurdumuzda "Aydınlıkçılık" olarak nitelenen bu sapmanın siyasi tekkesi TİKP'tir. Gedikli modern revizyonistlerin tekkeleri olan T"K"P, TİP, TSİP gibi sosyal faşist halk düşmanı örgütlerin Marksizme saldırı hedefleri arasında "Aydınlıkçıları" alışları da bir rastlantı değildir. Çünkü -her türden- emperyalizmle mücadeleyi Marksist özünden boşaltılmış ve sınıf uzlaşmacısı bir özle doldurulmuş olarak ele alan TİKP, bu niteliğiyle özellikle de T"K"P, TİP, TSİP ve her türden sosyal-faşist mihraklara, devrim mücadelesine ilişkin olarak demagoji olanağı vermektedir.

Son çözümde Sovyet sosyal emperyalizmi dışında kalan emperyalistlere ve her türden devrim düşmanlığıyla bütünleşme anlamı taşıyan, ülke içinde sınıf işbirlikçisi bir siyasete tekabül eden bu çizgi, Marksizm kavramını (bir kez daha) içeriğinden boşaltılmış olarak ve halka düşman bir özün üstüne kılıflayarak ortaya sürmektedir.

Bu siyasi yapı, (tıpkı gedikli modern revizyonistler gibi) Marksist ideoloji (üstelik de modern-revizyonizmle mücadele maskesi altında) burjuva ideolojisinin şıngasıyla operasyona tabi tutmayı amaçlamaktadır. Proleter devrimci duygu ve düşünce, özünde sınıf işbirlikçiliğinin yattığı bu çizgi tarafından bulandırılmak, yozlaştırılmak istenilmektedir. Proletaryanın kızıl duyarlığından ve devrim mücadelesinden kaynaklanan proleter devrimci kültürün saflaşma, durulaşma; ve gürleşme mücadelesi bu gerici engelin de üstüne yürüyecek, onun burjuva özünü deşifre edecek ve devrim mücadelesi üstündeki bu kızıl benekli mantarı da söküp atacaktır.

Yurdumuz sınıf mücadelesinin gittikçe keskinleştiği devrim dalgasının (büyük oranda kendiliğinden halk hareketleri olarak) gittikçe yükseldiği ve halk düşmanı güçlerin gittikçe azgınlaştığı günler yaşıyor.

Yurdun dörtbir yanında çeşitli nedenlerle başlayan -kendiliğinden- kitle hareketleri, artık-özüne uygun olarak- politik bir görünüm kazanmaktadır. Küçük mevzii hareketler, giderek, bağrında büyük kalabalıklar taşıyan hareketlere dönüşüyor.

Yıllardır burjuva demagojisiyle "alevi-sunni", "kürt-azeri" çatışmaları olarak nitelenen halk hareketleri içindeki güçlerden bu gün artık, sınıf mücadelesinin tanımlarıyla (faşistler-komünistler gibi) sözedilişi, politize oluşun, gerçek nedenlerin (sınıfsal nedenlerin) dışı vuruşunun bir göstergesidir.

Öndersiz ve her türlü çarpıtmaya karşı korunaksız, her türlü saldırıya

karşı hazırlıksız olan -kendiliğinden-halk hareketleri, özündeki gerçek nedenleri dışı vurdukça, karşı-devrim de azgınlığını artırmaktadır.

Kitle mücadelesi *her türlü* karşı-devrim demagojisinin aksine, sınıfsal özünü dışı vurarak gelişmektedir. Ve yükselen devrim dalgasını düzenin bordasını örselemekte, sarsalamaktadır. Devrim güçleri olgunlaşmakta, karşı-devrim barikatları çirpınmakta, çirpındıkça azgınlasmaktadır.

Halk üstündeki ağırlığını gitgide artıran karşı-devrim güçleri, kırdı ve kentte emekçi yığınlarının son hızla politize oluşunu ve devrimci uyanışı bastırmanın karanlık planlarını yapıyor.

İşçi sınıfı üstünde görülmedik düzeyde baskı ve tertipler uygulanmaktadır. Sendikalar büyük oranda yer yer CHP'li, yer yer sosyal-faşist sendika ağalarınca gaspedilmiştir. İşçi sınıfının iki büyük sendikal topluluğu olan DİSK ve TÜRK-İŞ yönetimlerinde sosyal emperyalizmin işbirliğinden ABD emperyalizminin işbirliğine kadar her türlü karşı-devrim pazarlığının, yağmanın, talanın ve gericiliğin hesapları yapılmaktadır. öte yandan MHP ve MSP gibi örgütler de işçi sınıfı içinde sendikal çalışmaya özellikle son dönemlerde alabildiğine hız vermekteler. İşçi sınıfının *kendisi için sınıf olma* mücadelesi yeni yöntemlerle (toplumsal anlaşma vs) *dindirilmeye* çalışılmakta, mücadelenin patlak verdiği noktalara (grev, direniş gibi) ise yeni sindirme yöntemleri uygulanmaktadır.

Bütün bunlara karşın işçi sınıfının devrimci, uyanışı yükselmektedir. Ve fakat ne yazık ki devrimci güçlerin yapılarındaki olumsuzluklar, sınıf *içi* mücadeledede de acısını olanca çıplaklığıyla hissettirmektedir. Devrim arzu eden anti-revizyonist bütün gruplar (ve dahi proleter devrimci siyasetler), sendikalar tabanlarında ortak düşmanlara karşı *olabildiğince eylemde birlik* yerine (grup çıkarlarının çelişkisi temelinde) bir gruplar savaşı sürdürmekteler.

Aynı savaşa diğer demokratik kitle örgütleri de sahnedir.

Aynı savaş halkın devrimci mücadelesi saflarındaki grupların gençlik güçlerini de parça parça etmekte ve ilk elde de anti-faşist mücadeleyi zayıf düşürmektedir. Bütün bu tutumların kaynağındaki nedenleri ilerde belirteceğiz.)

Öte yandan Türkiye'de yaşayan Kürt ulusunun bütün ulusal ve kültürel değerleri korkunç bir asimilasyon altındadır. Bütün çoğunluğunu yoksul köylülüğün oluşturduğu Kürtler üzerindeki şöven baskı ve tertipler, Türkiye hakim sınıflarınca hergün yeni bir azgınlık yöntemiyle sürdürülmektedir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yükselteceği DemokratikHalk Devrimi mücadelesi, hakim sınıflarca sayısız provakasyon ve en azgın karşı-devrim baskılarına sahnedir. Her milliyetten Türkiye halkının bütün kültürel değerlerine kasteden hakim güçler, özellikle Kürt ulsu üzerinde (dil yasaklaması dahil) her türden baskıyı uygulamaktadır. Halk kitlelerinin politize oluşu, mücadelenin Anadolu'ya yayılışı karşısında halk üzerindeki devlet baskısı daha da yoğunlaşmakta, özellikle de Kürt sorunu sayısız provakasyon (ve ardından baskı) konusu olmaktadır.

Proleter devrimci kültür, ulusal ve halksal değerlere karşı sürdürülen her türlü gerici, karşı-devrimci baskı ve saldırılara karşı aktif bir mücadele içinde yeşerecek ve gelişecektir.

CHP ve onun, pazarlıklar ve transferlerle kurulmuş olan hükümeti, devlet katlarındaki yerini emperyalizmle daha sadakatli kölelik anlaşmaları, emperyalizmin uzantısı sınıflarla daha garantili yöneticilik anlaşmaları, yükselen kitle hareketlerini daha etkili sindirme çabalarıyla -korumaya ve kalıcı kılmaya çalışmaktadır.

CHP hükümeti devrimci mücadeleye karşı kurulduğunu, yapının (devlet) belki direkt değil, fakat kesin olarak dolaylı bir uzantısıdır. Ve ancak bu ilişkiyi dolaysızlaştırdığı oranda yerini sağlamaştıracaktır. Bu da faşist, liberal, belli oranda yurtsever unsurları içinde barındıran CHP'de bir çatışmayı kaçınılmaz kılmaktadır.

Parti olarak muhalefette bulunuşunu, düzene muhalefet olarak formüle ettiği, düzenden huzursuzluk duyan yaygın bir halk kitlesini kendine taraf-tar kılmıştır. Düzene duyulan anti-faşist tepkiyi oy deposu edinişi onu hükümet adayı kılmış kıl payı farkı ise pazarlıklarla kapatarak hükümet olmuştur.

Yükselen devrim dalgasını *sindirerek dinlendirme* değil fakat *dindirerek sindirme* formülasyonu ile hakim güçlere cazibeli gelen CHP "Barış" çağrılarını ardındaki hesapları kaçınılmaz olarak açığa çıktıkça "Barışçı olmayan" yöntemlerle "Barış Sağlama" girişimlerine görünmedik oranda hız vermiş, havadan helikopterlerin, karadan, "Ecevit Mavisini" berelilerin denetiminde "halkça ve hakça!" bir düzen değişikliğine (!) doğru yürümeye başlamıştır.

Mücadelelerle alınmış bütün demokratik hakların gaspı CHP'nin "Yeni Önlemler" gündeminde pusuda beklemektedir.

Ordunun siyasetle olan dolaylı ilişkisi ve siyasete dolaylı müdahalesi, özellikle son dönemlerde dolaysızlaştırılmış ve *sivil hükümet askeri güvenlik formülü* altında kitlelerin karşısına çıkarılmıştır.

Hakim sınıflar sömürülerini ve emperyalizmin çıkar bekkiliği görevlerini katmerleştirirken, başta proleterya ve yoksul köylülük olmak üzere bütün halk sınıf ve tabakaları (orta köylülük, kent küçük burjuvası, küçük ve orta üreticiler, yarı proleter unsurlar, işsizler, yurtsever aydınlar...) her gün biraz daha ezilmekte, hakları gaspedilmekte, bunun sonucunda başgösteren-kendiliğinden-kitle hareketleri daha azgın yöntemlerle bastırılmaya çalışılmaktadır.

Giderek çözülmekte olan feodal kalıntıların yerine, sürekli olarak faşistleştirilen sömürü ilişkileri almaktadır. (Bu yazı içindeki bu tür kavramları önümüzdeki sayılarda ayrıntılı olarak açacak faşizm, emperyalizm, feodalizm gibi konulardaki görüşlerimizi, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin değerlendirmelerimizi yayınlayacağız.)

Değişik dönemlerde toplumun çeşitli katmanlarında çeşitli oranlarda uygulanan faşizm, yükselen devrim dalgası karşısında, kaynaklandığı sömürü düzenini ayakta tutabilmek için özellikle proleterya ve yoksul köylülükten

başlamak üzere, bütün halka "Devletin Gücünü", "Demir bir yumruk" olarak hissettirmektedir.

Yurdumuzda emperyalizmin işbirlikçisi patronlar ve toprak ağalarının ittifakı temelinde şekillenen hakimiyet, doğası gereği faşizmin de kaynağıdır. Ülkemizde-toplumun bütün katmanlarında birden ve aynı anda koyu bir baskıyı arzulayan-Mussolini yanlısı güçler de, özellikle son yıllarda büyük oranda yaygınlaşmış ve serpilmiştir.

Yükselen devrim dalgası ve buhranın ancak bu yolla sindirilerek dindirilebileceğini söyleyen Mussolini tipi faşist mihraklar, özellikle iktidara ortak oldukları 2. MC döneminde hızlı bir gelişme gösterdiler.

Sayıları bini aşan parti, gençlik örgütü, sendika vs. şubeleriyle Anadolu'nun dörtbir ucunda yaygınlaştılar. Bu manzara ardında silahlı sivil faşist milis güçler olarak örgütlendiler. Gümrükteki açık kapılarından geçen modern silahları kuşandılar. Ve kendileriyle direk ilişkili resmi güçlerin de yardımıyla Mussolini tipi bir ayaklanmanın hazırlığı içine girdiler (Devrimci örgütlerin, karşı devrimin bu cephesinden, devrimci yöntemlerle elde ettikleri bilgiler, bu gerçeği olanca açıklığıyla kanıtlamaktadır).

Yerli gericiğin azgın bir kesimi ve ülke çapında örgütlü olan bu sivil faşist milislerin mevzii girişimleri gerçek devrimci güçlerce göğüslenmeye ve püskürtülmeye çalışılmaktadır. Ülke çapında örgütlü sivil faşist güçler, bir ayaklanma sırasında ilk vurma hedefi olarak her bölgedeki (il, ilçe ve hatta köylerdeki) devrimcilerin, ilericilerin, yurtsever aydınların listelerini hazırladılar. Sürekli saldırıyı eylem klavuzu edine5n bu Mussolini tipi faşist dikta yanlısı sivil faşist milislere karşı her bölgede, halkın ve devrimcilerin ve hatta tarafsız aydınların tek güvencesi devrimci örgütlerdir. Devrimci örgütler çoğu zaman faşist baskıları göğüsleyip püskürtmeye, çoğu zaman faşist baskın odaklarını, karşı baskıyla etkisiz kılmaya çalışmaktadırlar.

Hayat, kitleleri devrime örgütlenme mücadelesinin, aktif anti-faşist mücadeleyle bütünlük içinde ele alınmasını gerektirmektedir. Faşist mihrakların saldırıları ve tertipleri o tür boyutlara varmaktadır ki, zaman zaman revizyonist yönetim altındaki kuruluşlar bile -tabanların zorlamalarını gözardı edemeyip anti-faşist eylem içine girebilmektedirler. Ve fakat yine bu eylemler revizyonist hile ve çarpıtma ile odağından saptırılmaktadır. (DISK'in faşizme ihtar eylemi gibi.)

Gerçek devrimci örgütlenmenin gücü bugün oldukça zayıftır. Sınıfıyla bütünlüşmemiş ve kendi içinde bölük pörçüktür. Fakat bir gerçek var ki, kitlelerin devrimci örgütü olmak bugün, aktif anti-faşist mücadele içinde olmakla bütünlük göstermektedir. Ve şu da bir gerçek ki, bugün sadece revizyonist ve sosyal-faşistler değil, birçok devrimci örgütlenmeler de karşı-devrimin "sağ-sol maceracılık" borazanını çalmaktadır. Dolayısıyla da bu tutum gerçek devrimci örgütlenmeyi güçsüz bırakmakta, karşı-devrimin onlar üzerine uygulanan baskısına manevi destek olmaktadır.

Bugün AP, CHP vs. gibi örgütlerin "sağ-sol teröristler" "maceracılık"

"sağ-sol anarşizm" korusu, irili ufaklı yaygın bir koro elemanlarına sahiptir. Sadece TİP, TSİP, T"K"P, TİKP gibi açık devrim düşmanı siyasetler değil, aynı zamanda en yaygın proleter devrimci taraftara sahip HK'dan HB'ne kadar bazı devrimci gruplar da bu koroya "sağ" yanlarının bir ifadesi olarak katılmaktadırlar. Kendilerine proleter devrimci diyenler de büyük oranda olmak üzere, yurdumuz siyaset ortamı yoğun bir "sağcı" etki altındadır. Ve bunun doğal sonucu olarak "şiddet"i bir varolma ölçüsü alan; "devrimcilik" kitle örgütlenmesine ve kitle mücadelesine yönelik değil, salt "şiddet"e dayalı "maceracı gruplar" da türemiştir. Öte yandan bir türlü "sol" hatalarını aşmayan devrimci hareketler de vardır. Fakat siyasi manzara yoğun bir sağcılık arz etmektedir.

Bugün, devrimi gerçekten isteyen her unsur ve gerçek Marksist, "maceracılık" eleştirisini yaparken, bu eleştiriyi "devrimci şiddet"ten ne anladığı anti-faşist mücadeleden ne anladığı temelinde yapmalıdır. Ve bunun bir parçası olarak da, yerli gericiliğin Mussolini tipi bir ayaklanma yanlısı sivil faşist milis güçler kesimiyle mücadeleden herkesin ne anladığı açıklık kazanmalıdır.

Bu temelde yapılmayan "maceracılık" eleştirisi, "sağ" etkiyi pekiştirmekten öteye bir anlam taşımamaktadır. Salt "maceracılık" eleştirisi devrimciliğin bir göstergesi değildir. Bunu bugün bütün devrim kaçkınları da şatafatlı görünümlerle ve akordu burjuvazice ayarlanmış borazanlarla yapmaktadırlar. Yine bugün "Aydınlık"ın katıksız sağcı "maceracılık" eleştirisine kadar, bir "macera eleştirmenleri" yelpazesi vardır.

Özellikle de Mussolini tipi faşist dikta yanlısı sivil faşist milislerin sürekli, silahlı aktif saldırıda olduğu; resmi güçlerin yükselen kitle uyanışına karşı baskı ve tertiplerini yoğunlaştırdığı günümüz koşullarında, yurdumuzda devrim örgütlenmesi ve devrim siyasetinin sınıfla bütünleşme, proletaryanın kendisi için sınıf olma mücadelesi aynı zamanda karşı-devrimin her türlü hesabını açığa çıkarma, halka yönelik her türlü saldırıyı göğüsleme ve devrim kadrolarını karşı-devrime karşı koruma mücadelesiyle anlam bütünlüğü göstermektedir.

(Faşist katliamlara karşı nefret, katledilenlerin ardından yazılan bildirilerin satırları arasında kalıyorsa, ancak ve ancak katliamları kanıksatmaya hizmet eder).

Kim ki "maceracılığı" eleştiriyorsa "şiddet"ten ne anladığını öğrenmek zorundayız. Bu soruya verilecek yanıtta kaçamaklara açık kapı bırakılmamalıdır.

Faşistlerin saldırıları karşısında "savunma" eğilimlerine girmek de devrim için örgütlenmenin anti-faşist mücadelesiyle nihai kıstası değildir. Bizzat her alanda faşistlerle aktif mücadeleyi de içeren bir devrimci örgütlenme gereklidir. "faşizm ile mücadele bugün için esas görevimizdir" (HK) "gereğinde (zamanı gelince) devrimin önündeki engellerin üstüne yürürüz" gibi cümleler sık sık kullanılmakta ise de pratik formülasyonundan kopuk nitelermeler

hiçbir anlam ifade etmemektedir.

Bugün için kitleler ile bütünleşmenin, onları faşizme karşı mücadeleye seferber etmenin, DHD'ye hazırlanmanın biricik yolu aktif anti-faşist mücadeleyi de içeren örgütlenme ile sınıf içi çalışmadır. Faşizme karşı aktif anti-faşist mücadelenin gereği ve önemi geniş halk kitlelerine kavratılmalı ve en geniş halk kitleleri bu mücadeleye seferber edilmelidir.

"Şiddet" in sağ ve sol değerlendirilmesi "sağ" cılık ve "sol" culuktan kaynaklanmaktadır.

Kimi siyasi anlayışlarda faşizm salt "devlet" yapısı olarak belirlenip sivil faşist milis güçlerin yaygınlaşması gözardı ediliyor, küçümseyiyor. Ve kitle içi örgütlenme, devrimin platformu, siyasi inşa gibi sorunlarda "teorik" hazırlık mükemmeliyetçi bir tarzda her şeyin üstünde tutuluyor, kimi siyasi anlayışlarda faşizm salt sivil faşist milislere indirgenip onlarla "vuruşma"nın adına "devrim" mücadelesi deniliyor. Ve siyasi inşa, sınıf mücadelesi, kitle içi çalışma gözardı ediliyor, Özellikle 12 Mart'tan sonra dallanıp budaklanan "maceracılık" eleştirisi, Marksist bir özden kalkılarak yapılmamıştır. HK, HY, HB, gibi siyasetler de dahil olmak üzere ki bunların ki Aydınlık kaynaklı bir maceracılık eleştirisidir). "maceracılığı eleştiri" korusu esas olarak "sağcı" bir koro olmuştur.

"Maceracılık" eleştirinin Marksizm kaynaklı olmayışı bir anlamda Aydınlık'ın yan örgütlenmeleri niteliğinde siyasetler doğurmuş, bir yandan karşı-devrimin devrime saldırısına haklı zemin hazırlamış devrim kaçkınlığının siyasi hayattan silinip atılmasını engellemiş; bir açıdan da devrim mücadelesi içinde "sol" hataları mahkum edememiş; sağcılık karşısında solculuğu beslemiştir. (Görüşlerimizi ileride daha ayrıntılı olarak belirteceğiz).

Bugün yurdumuzda anti-faşist, anti-emperyalist, (Türkiye'de hakim ideolojilerden biri olan feodal baskıya karşı) anti-feodal ve anti-şövenist mücadele temelinde örgütlenen birçok siyaset vardır.

Bu temelde ve fakat siyasi devrim anlayışlarında farklılık nedeniyle (genel anlamıyla halk güçleri içinde saydığımız bu siyasetler) bugün için birbirlerinden kopuk bir mücadele süreci izlemektedirler.

Gruplar arası elektrikli yapı zaman zaman düşmana yarayışlı boyutlara varmaktadır.

Günümüzün ortamının ve devrimci grupların sağlıklı değerlendirilmesi için, en azından son on yıllık gelişimi sağlıklı bir değerlendirilmesi gereklidir. Bu, geleceğe ilişkin sağlıklı bir değerlendirmenin de ön koşuludur.

Bizim yakın geçmişe ilişkin değerlendirmemiz şu merkezdedir:

1968-1969 yıllarında Türkiye, "devrimci" denilen gruplar arasında, (birbirlerine tepki temelinde) yoğun, bölünmelere ve ayrılıklara sahne oldu. uzun bir süre "toplumcuların tek siyasi örgütlenmesi sayılagelen TİP, ilkin M. Belli'nin tepkisiyle karşılaşmıştı. Gerek özü ve gerekse biçimi itibarıyla modern revizyonist "sağ" bir örgütlenme olan TİP, uluslararası modern revizyonizmin bir parçası olan siyasetinin iktidara yönelik formülasyonunu

"69'da başa gürseceğiz" sloganıyla dile getiriyordu. Sağcı özünün doğal bir yansıması olarak "seçimli iktidar" diyor, varlığını buna göre şekillendiriyordu.

TİP'e ilk tepki onun biçimsel formülasyonuna karşı yükseldi. Bunlar "Ordu içinde Kemalist geleneğe" dayanarak "darbe"yi öneren "Milli Demokratik Devrim"çilerdi.

Genel anlamıyla revizyonist öze yine revizyonist öz ve fakat biçimdeki "seçim" anlayışına "darbe" anlayışının bir tepkisi olarak çıkan MDD'cilik sonraları kendi içinde de bölünmelere sahne oldu.

"Sağ"cı TİP'e sağcı bir temelde ve biçimde "sol" bir tepki olarak doğan M. Belli çizgisine yine "sağ"cı bir temelde ve fakat biçimdeki anlayışa "sol" tepkilerle THKO ve THKP-C grupları doğdu.

Bu grupların ikisi de modern revizyonist özde "sağ"cı gruplardır. Tıpkı M. Belli'nin TİP'e tepkisi gibi bunların da M. Belli'ye tepkisi (darb anlayışlarındaki farklılık anlamında biçimsel (ve biçimde "sol") tepkilerdir.

Modern revizyonizme biçimsel tepkinin biçimsel tepkisi olarak doğan THKO ve THKP-C yine "sağ"cı öz üzerinde bu kez farklı "darbe" ve "şiddet" biçimleri savunuyordu.

Uluslararası modern revizyonizme karşı kör ve fakat anti-revizyonist olduğunu söylüyor. Faşizme karşı siyasetlessiz ve fakat anti-faşist olduğunu söylüyor; sınıf mücadelesine karşı duyarsız ve fakat sınıflar savaşı diyor; Marksist bir bakışları yok ve fakat "tarihi materyalizm" diyorlardı.

"Darbe" geleneğine yaslanarak "61 Anayasası'ndaki hakları savunma mücadelesi veren bu gruplar çözümü "iktidarın silahla alaşağı edilmesi"nde görüyor bunun için THKO-kır-, THKP-C- şehir gerilla mücadelesini öneriyorlardı. "Sağ"cı öz biçimsel olarak "darbeci" bir kılıf altındaydı. Bu anlamdan olarak "sol" hatalar işleyen devrim siyasetleri değil, "sağ" özlü "darbeci" çizgilerdi.

Ne varki düzene karşı taşıdıkları nefret halka taşıdıkları sevgi devrime karşı taşıdıkları duygu, cesaretleri, fedakarlıkları ve -doğru bildikleri yola, bağlılıkları, boyun eğmeişleri, bu hareketler içindeki bir çok kişinin, (o dönem için) Türkiye devrimine taşıdıkları erdemlerdir.

Aynı dönemde, uluslararası modern-revizyonizme karşı olduğunu söylemesi, anti-revizyonist ve anti-empyralist mücadelenin uluslararası Marksist sloganlarına sahip çıkmasına rağmen gerek uluslararası anlamda Marksizmi "sağ" bir tarzda algılayışı ve kendine kaynak alışı; ve gerekse Türkiye'de geçmişin sağ reformizmini temel alışıyla son çözümde yine "sağ" bir çizgi olan "PD"A (bugünkü Aydınlık) ortaya çıktı.

Kendilerini "devrimci" diye niteleyen grupların bu yapıyı gösterdikleri bir dönemde Türkiye 12 Mart günlerini yaşadı.

12 Mart halk düşmanı güçlerin kendi iç çekişmeleri kaynaklı ve yükselen halk huzursuzluğunu bastırma, buhranı gizleme hedefi ve CIA işbirliğiyle planlanan bir "müdahaledir".

Bu "müdahale" özünde "sağ" ve yöntemleriyle "sol" olan küçük burjuva maceracı-darbeci" eylemleri kendine mazeret almış ve aşırı şekilde abartarak, halk düşmanı yapısına haklılık zemini yaratmak istemiştir.

12 Mart müdahalesinin dışı vuran luşımı "devrim" diyen gençlere uygulanmış, birçok genç katledilmiş, bütün katlardan aydınlara sıkı bir "gözdağı" verilmiştir. Hakim güçlerin halka ve devrime olan düşmanlığı sadistlerin ve katillerin ellerinde, işkence odalarında kudurmuş ve "kanun"ilik kazanmıştır. Öte yandan devlet katlarında ve devletin baskı kurumlarında hakim güçlerin kendi içlerindeki "düzenleme" ve "operasyonlarla" hakim güçler dengelelerini sağlamaya çalışmıştır.

12 Mart genel niteliği ile, bir karşı-devrim müdahalesi, bir karşı-devrim operasyonudur.

Buhranın kitlelerde kendiliğinden büyük hareketlere dönüşebileceği olasılığına karşı buhranın -içten düzenleme dışı saldırı ile- geçirtilmesini ve kitle muhalefetinin sindirilmesini amaçlamıştır.

12 Mart dönemi Türkiye devrimini açısından değerlendirilmesi önemli bir olguya daha şahnedir. Bu, İbrahim Kaypakkaya önderliğinde TKP/ML, TIKKO çizgisinin ortaya çıkma olgusudur.

TKP-ML çizgisi "Şafak Revizyonizmi tezlerinin eleştirisi" görüşleri doğrultusunda ve sağ-reformizme karşı devrimci bir tepki olarak ortaya çıkmıştır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi "PD"A (bugünkü Aydınlık-TİKP) Marksizmi uluslararası anlamda sloganlarına sahip çıktığı halde, onu "sağ bir tarzda algılaması, ülke içinde ise geçmişin sağ reformizmine yaslanmış bir siyasettir. İşte İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML çizgisi, bu siyasetin "sağ" özünü eleştiri temelinden kendini varetmiştir. Bu nedenle de THKO ve THKP-C gruplarıyla esas olarak farklı nitelikte bir siyasettir. THKO ve THKP-C modern revizyonizmin özde "sağ" bir tarzda tekrar, biçimde ise ("sol" bir tarzda) tepkisi temelinde kendilerini var ederlerken, TKP/ML, Aydınlık sağ reformizminin reddi temelinde kendini varetmiştir. Bu hareket sınırlı ve yetkin olmayan boyutlarıyla da olsa, dönemin koşulları nedeniyle "sol" bir hat ta izlemiş olsa genel hatlarıyla komünist olan o dönemdeki biricik çizgidir. (Bu olguyu "çizgi" olarak saymayıp, TKP/ML'yi değil İbrahim Kaypakkaya'yı kişi olarak ele alıp "dönemde komünizmden en fazla etkilenmiş kişi" diye nitelemek idealist bir değerlendirmedir.)

TKP/ML, 12 Mart döneminde diğer bütün siyasetlerden farklı bir yapı (proleter devrimciliğe yönemesi olan bir yapı) göstermektedir.

TKP/ML anti-revizyonist, anti-empyralist, anti-faşist sloganlarındaki (gerek uluslararası, gerek ülke içi) esas yönü komünist olan bir çizgidir. (Bu olguyu reddetmek, geçmişi değerlendirmedeki "sağ"ılıktan sıyrılmayı da engelleyecektir. Bazı arkadaşlar çıkıp 1975-76'da HK ya da HB ya da HY esas yönü proleter devrimci hareketlerdi; diyorlarsa bir başkası da onlara bugün HK, HY, HB'nin en temel görüşlerinden hangileri savunuluyor diye sorar.

Eğer ki bir kişi 1975'teki en temel görüşlerini bugün savunmadığı HK için 1975'te de esas yönü proleter devrimciydi diyorsa, o kişi neden 1972'de TKP/ML çizgisinin esas yönü komünist -değil-miş, bunu açıklaması gerekir.)

TKP/ML hareketi de 12 Mart döneminin koşullarında kendini aşamamış, özünü yetkinleştirememiş, siyasetini geliştirememiş "proletarya ve bütün halk" dediği halde sınıfla bütünleşememiş ve kitle içi örgütlenme ve kitle mücadelesini ikinci plana itip, faşizme karşı "savunmaya" geçip "sol" bir hat izlemek durumunda kalmıştır. Ve yine dönemin koşulları sonucu başta İbrahim Kaypakkaya olmak üzere birçok önderi ve taraftarı katledilmiştir.

12 Mart dönemi gerek devrim arzu eden "darbeci" gruplar açısından gerekse esas itibarıyla komünist olan çizgi açısından bir yenilgi dönemidir.

Siyasi mücadeleye ilişkin olarak üzerinde durulması ve değerlendirilmesi gereken bir diğer dönem 1974-75 dönemidir. 12 Mart günlerinin sonrası olan bu dönem, çeşitli siyasi toparlanmalara sahnedir.

12 Mart öncesinde de, modern revizyonizmin gedikli müttefikleri (kendilerine bir yığın devrim kaçkınının da iltihakıyla) TİP, TSİP gibi mihraklarda toplandılar. Maceracılık eleştirimenliğinden aldığı güçle ve efendisinin destek ve himayesiyle T"K"P palazlandı. Özellikle THKO ve THKP-C içinden gelen devrim kaçkınları bu palazlanmaya aydınlar üzerinde moral destek sağladı.

Diğer yandan "maceracılığı" eleştiri borazanıyla Aydınlık kendi "sağ" yapısını yükseltti.

Derken HK ve HY "geçmişin" ve "maceracılığın" eleştirileri temelinde yeni toparlanmalara ilişkin olarak "siyasetler" ortaya getirdiler.

Geçmişe ilişkin değerlendirmeye ve "maceracılığın" eleştirisinde sadece THKO ve THKP-C gruplarını ele alan "geçmişin eleştirisini" "maceracılığın mahkum edilmesini, sadece bu temelde yapan HK ve HY bu kez de "sağ" yapıyı bir başka biçim içinde şekillendirdi. Sözde yeni siyasetler idiler ve fakat "öz"de Aydınlığın etki alanına girmişlerdi. Aydınlık zaten geçmişte de "maceracılığın" hünerli(!) eleştirimeni olduğu için "macera" eleştirisine "sağ" bir rota vermekte ve "eleştirimenler korosu"nu etkilemekte güçlük çekmedi.

Bu etkilenme altında gerek HK ve gerek HY modern-revizyonizmin, sosyal-emperyalizmin ne olduğunu sağ reformist Aydınlık'tan öğrendi ve "yeni den keşfettiler"

HK ve HY'nin aydınlık'tan etkilenmesi, "sağ"ın gücünden değil, tam tersine HK- HY ve Aydınlık'ın buluşması "sağ"cı özlerin doğal bir odaklaşmasıdır.

Sonradan bu "sağ" koroya bir ses daha katıldı: 1972'de Aydınlığın "sağ" bir siyaset olduğunu söyleyerek onun sağ oportünist görüşlerinin temelinde doğan TKP/ML deneyinden gelen bir grup, geçmişlerinin özeleştirisini "sağ"cı bir temelde düzenleyince bunu kendine karşı verilmiş bir özeleştiri, bir af dileme sayan aydınlık, HB'ye de kollarını uzatmıştır. Gerek HK gerek

HY gerekse HB'nin 12 Mart görüşleri, yeni proleter devrimci siyasetler değil; "geçmişin" ve "maceracılığın" Marksist olmayan (sağcı olan) değerlendirilmesi ve eleştirisi temelinde, (öteden beri sürüp gelen) Aydınlik çevresinde "sağ"cı bir gruplaşmadır. Aydınlik doğal olarak, o dönemde bu üç yayının taraftarlarını da kendi çatısı altına çağırmiş, onların grup oluşlarına karşı çıkmıştır. (Ve bu doğrultuda bir taktik geliştirmiştir. Üç gruptan da sürekli olarak Aydınlik'a kopmalar olmuştur.)

1970-1972'de ya da açık olarak, ya da esas itibarıyla "sağ" olan Aydınlik, THKO, THKP-C, TIP gibi siyasi gruplar karşısında, esas itibarıyla komünist tek hareket olan TKP/ML 1975'e geçmişin "maceracı" yanını, "sol" hatalarını siyasi yetersizliklerini ve yanlışlarını Marksist bir temelde eleştiremeden ve geliştiremeden, bölük pörçük unsurlar olarak girmiştir.

İlerleyen zaman içinde HB yazarları (varoluşlarının ve yapılarının doğal bir sonucu olarak) Aydınlik'la bütünleştiler.

HB çıkış noktalarındaki temel üzerinde parçalandı.

HK sürekli olarak kendi özünü çelişen bir teorik gelişmeyle Aydınlik'ın yapısını fark etti ve ondan uzaklaştı. Siyasi görüşlerini yeniledi. Fakat (yaygın bir proleter devrimci taraftara sahip olan) HK genel teoriler dışında "sağ" olmayı aşabilmiş değildir.

1974-75 dönemine ve sonraki gelişen günlere ilişkin olarak HK, HY, HB ve Aydınlik'ın geçmişe yönelik değerlendirmeleri "maceracılığın" eleştirisi ve "ittifak" "blok" gibi konularda İbrahim Kaypakkaya kaynaklı gelişmelerle görmezden gelici ve sansürcü tutum içinde oluşları "sağ" olmanın bir tezahürüdür Öte yandan "sol"culuk ta kendini aşamayan hastalıklarını tekrarlayan yapısıyla "sağ" yapının gelişmesine hizmet etmiştir.

HK, HY, HB'nin Aydınlik'tan biçimsel uzaklaşması daha sonra bu üçlü ittifakta uç verdi ve "ittifak" bozuldu.

Daha sonraki günlerde, özellikle de Marksizmin uluslararası boyutundaki yeni durumu, devrim ve karşı-devrim arasında yalpalamaya ve gizlenmeye fırsat tanımayacak bir sınıvı gerektirince, HY yazarları birden "Vahiy" gelmiş gibi kutsal "yuvaları" hakkında "ayetler" dağıtmaya başladılar. Ve aradaki "gereksiz" uzaklığı kaldırıp yuvalarına "avdet" ettiler.

HY yazarlarının Aydınlik'a katılma çağrılarını reddeden tabandaki devrimciler, Devrimci HY'nu oluşturdular.

Bugün "sağ"da Aydınlik, merkezi bir yapı (TİKP) göstermekte ve fakat proleter devrimcilik merkezi bir yapı göstermemektedir. Proleter devrimcilik çok merkezli (gruplar merkezli) bir yapı göstermektedir.

Bugün için Devrimci-HY, -sonucunda hangi adları taşıyacağını bilemediğimiz- HB içi kesimler, yaygın bir taraftara sahip olan HK- Partizan ve bazı gruplar içinde çeşitli kalınlıklarda, esas itibarıyla proleter, devrimci olan çizgiler vardır.

Proletaryanın kendisi için sınıf olma ve DHD mücadelesinde çeşitli oranlarda yer alabilecek "halk saflarındaki" birçok grup içinde de komünist çizgi-

ler bulunmaktadır. Kimisi anti-revizyonizm şiarı ve "öncü savaş" eylem platformuyla varlığını sürdüren bu grupların da ülke çapında yaygın bir taraftar kitleleri vardır. Bu "ortayolcu" gruplar da sürekli olarak bölünmekte ve yeni gruplar inşa edilmektedir.

Özellikle Devrimci Yol, Devrimci Gençlik, Kurtuluş yaygın bir oranda anti-faşist bir dinamizm ve "devrim arzusu" taşımaktadırlar.

Çağımızda Marksizm-Leninizm'i temsil eden çizgiyi görememeleri; modern-revizyonizmin, emperyalizmin aldığı yapıyı kavrayamayışları ve doğal olarak ta geçmişi aşamamaları gibi nedenler, "devrim arzusu" ile yola çıkmasına karşın birçok grubun,proletaryanın devrimcisi olmalarını engellemektedir.

Yaşanan son on yıla ilişkin değerlendirmemiz çok merkezi" hatlarıyla bu merkezdir.

Günümüzde proleter devrimci hareket "tek merkezli" olmadığı gibi, Marksist anlamda bir önderlikten de yoksundur.Proleter devrimci olmanın çok genel kıstasları çeşitli gruplarca temsil edilmektedir. Öte yandan bu gruplar arasında yoğun bir elektrikli hava bulunmaktadır.

Bu grupların taraftarlarının sınıfsal yapıları da büyük oranda benzerlik göstermektedir. Ve yine "aynı gruptan" olabile, büyük oranda taraftarların diğer grup taraftarlarına düşmanlık temelinde ayakta tutulmaktadır. (bu nitelimeye "her birinin siyaseti farklı" diyerek kolayca karşı çıkılabilir. Fakat gerçeğe yönelik biraz düşünmek gerekiyor.)

Grup taraftarları büyük oranda raslantısal olarak bir araya gelmektedirler. "devrim arzusu"nu farklı kişiler farklı gruplarda yaşayabilmektedir. Fakat devrim "arzu"nun ötesinde bir anlam içermektedir. Taraftarlar Marksizmi öğrenme ve özümleme temelinde değil, kişiye ve gruba güvenme temelinde seçim yapmaktadırlar. Daha sonra ise "taraftar", grubun görüşlerini (siyasi devrime ilişkin stratejiyi) "hatmetmekte" diğer gruba düşman kesilmektedir. Marksizmi özümleme ve bütün devrim güçleri ile olabildiğince eylem birliği isteme yerine, grubun siyasi devrim stratejisini hatmetme ve grubuna kapayıp kendi dışında kimseyi görmeme, bugün için taraftar niteliğidir.

Grup farklılıkları, hayatın bütün alanlarındaki çelişkilerin çözümü ve sosyal düzeni yeni birsosyal düzene doğru değiştirme (sosyal devrim) anlayışlarındaki farklılıklardan değil büyük oranda siyasi iktidarı değiştirme (siyasi devrim) için düşünülen stratejilerin farklılıklarından doğmaktadır. (Devrim arzusu, devrim kavrayışıyla bütünleşmemektedir.)

Çeşitli grup "yazı kurulları" farklı grup özelliğini bu temel üzerinde korumaktadır. Ve yazı kurullarından taraftarlara (bu yapı) daha da basitleşerek yansımaktadır.

"Benden isen devrimcisin benden değilsen devrimci sayılmazsın." "Tek doğru benim" "sadece benim serüvenim ülkemizde Marksizmin serüvenidir." "Devrim gelişiminin zorluğunu ve acılarını ben göğüslüyor ve yaşıyorum..." sözleri bugünün Türkiye'sinde yazık ki hemen herkesin birbirine söy-

lediği sözlerdir. Ve üstelikte Marksist bir kavrayışın (yapının) sonucu söylenen sözler değil; idealist bir arayışla hemen söyleniveren sözlerdir.

Biz bugün yurdumuzda devrimi sosyal dervim temelinde kavrayan bir önderlik olmadığını söylüyoruz. Aynı grup yöneticilerinin birbirleri arasındaki birlik ve bir grup yöneticilerinin diğer grup yöneticileriyle aralarındaki farklılık esas olarak siyasi iktidara yürüme stratejileri (siyasi devrim) temelinde birlik ve farklılıklardır. Türkiye'deki hakim ideolojiler ve bu ideolojilerin Marksizmin perspektifinden değerlendirilişi konularında hiçbir grup yöneticisinin kayda değer bir bilgisi yoktur.

Kitleleri devrime hazırlayan bir önderlik, devrim öncesinden, sosyalizmin inşaaı bilincindeki bir önderliktir. Devrim önderliği en yakın prati kadrolarından başlayarak bütün devrim güçlerinde proleter düşünce ve duygunun yaygınlaşması ve kök salmasının önderliğini de yapar. Onları toplumdaki hakim gerici ideolojilere karşı Marksist düşünce ve kavrayışla donatır. Düşmana karşı devrimin mevzilerini siyasi, kültürel, felsefi ve hayatın her alanında güçlendirir. Devrimin önderliği (parti ve parti önderliği) hayatın her alanındaki devrim yükselişinin uyumlu bir bileşkesi ve kadrolarının bir toplamıdır.

Siyasi devrim, devrimin nihai noktası değildir. Siyasi devrim ancak sosyal devrim anlayışına tabi olarak ele alındığında bir anlam ifade eder. Sosyal devrim bilincinden yoksun ve bir önderlik ve sosyal devrimi hedeflemeyen bir siyasi devrim; "proleter" önderlik ve "proleter" devrim olamaz.

Bugün grup taraftarlarının "önderlerimiz" diye nitelediği kişiler sosyal devrimin sadece bir unsuru (siyasi devrim unsuru) ile taraftarlara "önderlik" yapmaktadırlar. Dolayısıyla farklı bir siyasi devrim anlayışı hemen, devrim arzu eden birçok taraftar kazanmakta diğerlerinden farklı bir grup olarak ortaya çıkabilmektedir. Yeni taraftar kazanmada "devrime ikna"dan, "stratejiye ikna" anlaşılmaktadır. Daha sonra da "siyasi devrim" anlayışında derinleştirilen tartışmalar grupları kendi içlerini kapamakta ve birbirlerinden uzaklaştırmaktadır. Bir grubun diğerine düşmanlığı salt bu noktada körüklemesi devrim arzu eden taraftarlar arasında (mücadelenin hemen her alanında) her türlü birlik duygusunu da yok etmektedir. Grup yazı kurullarının en temel görüşlerinde "sık sık" değişiklikler yapmalarına rağmen grupların taraftarlarını koruyabilmesi de işte bu yapıdan kaynaklanmaktadır.

Dikkat edilirse biri iki aylıktan başlamak üzere, üç dört aylık, bir iki yıllık serüvenlerin de top.yekün siyaset değiştiren gruplar olduğu görülecektir.

Siyasi mücadelede görüşlerin değişmesi bir anlamda doğaldır. Eğer ki bu yeni koşullara göre yenilenmeye yeni gelişimlere göre gelişim doğrultusunda değişme, bizzat somut koşullara göre denenme temelindeki ilerlemeler ise elbetteki hayata uygun ve doğaldır.

Ne varki grupların "sık sık" görüş değiştirmeleri (değişimin her sürecinde aynı bağınazlıkla ve) somut gerçekliği hesaba almayan "genel teorik doğrular"a dayalı değişikliklerdir Sosyo-ekonomik yapının çözümünü mü sağlıklı

bir devrim siyasetini çıkaracak; yoksa bir devrim siyaseti mi sosyo-ekonomik yapının sağlıklı çözümünü sağlayacak? Aslında bu sorunun yanıtı (teori-pratik bütünlüğüne dayalı) bütünsellik arzeder. Ne var ki Türkiye'de gruplar sadece sorunun 2. şikkıyla soruna yanaşıyorlar. Herkes birbirini "alıntılar"la mahkum etme yarışındadır.

Şüphesiz ki devrim kaçınılmazdır. Devrimci gelişimden ve devrimden şüphe anti-Marksist bir tutum ve "idealist" bir duygudur. Ne var ki bugünkü grup yapılarında ve onların devrim kavrayışlarında (özellikle de geniş halk yığınları ve devrim sempatanları üstünde) şüpheciliği yaratan bir tutarsızlık bulunmaktadır. Grupçu bağnazlık ise bunu daha da körüklemektedir.

Türkiye'de bugün devrimci güçler bölük pörçük bir yapı göstermektedir. "devrim arzusu" üstüne proleter devrim taraftarlığı da çeşitli gruplarda mümkündür. Bir tek doğru vardır, onun dışında kalınarak proleter devrimci olunmaz) cümlesi bugünün ortamını niteleyen bir cümle değildir. "Bu doğru"nun birden fazla olduğu için değil bizzat "doğru"nun "bir"leşmediğinden ötürü böyledir. Bu nedenle bugün proleter devrimcilik çok merkezli yani gruplar merkezli bir yapı göstermektedir.

Çok merkezi proleter devrimciliğin bir merkeze yönlendirilmesi için grupçu yapıların ve bu yapıları doğuran engellerin saptanması ve kırılması gereklidir. (Bunda belirleyici olan nicelik sorunu ve kişi sayısı değildir. Ayrılık aynı zamanda ve esas olarak da siyasi ayrılıklardır. Ne var ki siyasi anlamda birleşme yolunu bizzat grupçu yapı engellemekte, tıkamaktadır).

Grupçuluk yaygın olan inancın aksine "farklı devrim anlayışlarından" değil, "devrim" olgusunun Marksizmin çarpık ve yetersiz kavranışından kaynaklanmaktadır. Büyük oranda teori kapsamlı benzer devrim görüşünü savundukları halde hiçbir alanda birlik olmayan grupların varlığı bugün bunu doğrulamaktadır.

Öte yandan şu da bir gerçektir ki yine bugün hemen bütün gruplar "birlik" sorununu en önemli bir sorun olarak ele aldığını söylemektedir. Ve her biri diğerini "birliği kavramamak, birliğe giden yolu tıkamak, birliği bozmak, grupçu olmak"la suçlamaktadır.

Bugün için proleter devrimci saflarda en fazla sözü edilen şey "parti" sorunudur.

Artık onun düşüncesi öylesine bir boyuta vardı ki, bu düşüncenin çevresi ayakları gerçeğe dayalı olmayan bir hayal sisiyle sarıldı. "Parti" bu sihirli sis içinden, sihirli kızıl değneği ile çıkacak ve dokunduğu her aksaklık, üzerine tuz dökülen sümüklü böcek gibi eriyip yok olacak!

Hiç kuşkusuz ki parti temel sorunumuzdur. Fakat parti de tıpkı devrim gibi salt "arzu" ile çözüme varacak bir sorun değildir. Nasıl ki varlığı sırasında bir grubun adını "parti" olarak belirlemesi sorunu çözmediyse bugün de bir başka grubun adını "parti" olarak değiştirmesi soruna bir çözüm olmayacaktır.

Parti ile ilgili tartışmalar özellikle son bir iki yıldır grupların birbirleriyle

olan ilişkilerinde tayin edici temel kıstas olmuştur.

İlkin Aydınlık, HK- HY- HB "sağ yaklaşma"da baş gösteren tartışmalara, sonra HK, HY, HB ilkesiz ve sağ "üçlü ittifak" içinde süren tartışmalara; daha sonra HY yazarlarının özlerine "avdet" edişlerine; HB'nin çıkış noktasında parçalanmasına; HK'ni Türkiye'de sadece kendinin kaldığı "vehmi"ne kapılmasına tanık olundu. Bütün bu süre boyunca her grubun "tek doğru ML çizgisinin kendisinin temsil ettiği" varsayımını ele alışı ve öne sürüş biçimi grupçu yapıların aşınmasından çok grupçuluk anlayışının çekişmesine hizmet etti.

Son yılda (uluslararası marksist harekette öteden beri süren ve 1978'de uzlaşmaz bir boyuta vararak açığa çıkan çelişkilerin de etkisiyle) gruplar siyasi yapılarını yeniden düzenlediler.

Varoluşundan beri hiçbir zaman devrimci bir yönsemesi olmayan, aksine "sağ" oportünist sınıf uzlaşmacısı, devrim düşmanı bir gelişim yaşamış olan Aydınlık (TİKP), kendi yapısı içinde "merkezleşti". Diğer grupları bu temelde etkileyerek, onlar içindeki kendi unsurlarını "bayrağı altında" birleştirdi. Bariz "sağ"ın, kendisi (TİKP) dışında varolabilme koşullarını büyük oranda yok etti.

HK bu süreçten (birçok farklı etkenlerin de yardımıyla) teorik anlamda gelişerek AEP'nin önderliğini yaptığı uluslararası Marksist çizginin genel teorik özüne sarılarak çıktı. Fakat Türkiye Devrimi'ne ve onun sorunlarına ilişkin "sağ" hantallığından arınmadı.

Yurdumuzda "sağ"ın TİKP temeli, merkezi birliği bulunmakta, fakat proleter devrimci çizginin proletarya partisi temeli merkezi birliği bulunmamaktadır.

1978'in ilk ayları çeşitli grupların (Ve özellikle de HK'nın) bu yılı "parti yılı" ilan edişine tanık olundu.

Gerçi geçtiğimiz yıl "sağ" oportünist, "ilkesiz" üçlü ittifak içinde parti sorununa ilişkin yaşanan keşmekeş, bugün için aşılmıştır. Ve fakat "birlik" "merkezilik" "parti" gibi sorunlara grupların yaklaşımları yine bir yığın zaaf, tutarsızlık, hastalık içermektedir. Bu kez daha da koyu bir "grupçu yapı" kendini göstermektedir.

Proletaryanın partisi, proletaryanın kendisi için sınıf olma mücadelesini temellendirecek, kitleleri devrime yönlendirecek, hayatın her alanındaki devrim mücadelesini bir merkezde toplayacak, birleştirecek ve devrimi yönlendirecek bir partidir. Elbette bütün bunların ilk elde sağlanacağı bir "mükemmel" yapı beklenemez. Fakat parti kendini bu arzu temelinde değil, bu anlayış-kavrayış temelinde var eder.

Parti sorununa yaklaşımda çeşitli görünümelerde "mükemmelliyetçi" anlayışlara da tanık olunmaktadır. Yurdumuzdaki gedikli "mükemmelliyet"çiler, felsefi "birikim" olmaksızın siyasi örgütlenmenin temelsiz kalacağını söyleyen "solcu" aydın gruptur. Bunlar her türden mücadelenin dışında ve sadece felsefe kitaplarının satırları arasında, gazete haberlerinde, dergi

puntalarında yaşamaktadırlar.

Bir diğer "mükemmelliyetçi" yapı ise "siyasi inşa" konusunda kendini hissettirmektedir. Bu eskilerde gedikli revizyonistlerce çok söylenmiş olan "parti yoksa mücadele de yoktur" görüşünün günümüzdeki bir uzantısıdır.

"Siyasi inşa" konusunda kendini gösteren "mükemmelliyetçilik" siyasi inşa olayını devrim mücadelesinden koparıp ele alan anlayıştır. Sınıfla bütünleşmeden kitleyi örgütlemekten siyasi inşayı tamamlamadan ve bunlar için de devrim platformunu tam tamına tespit etmeden girişilecek eylemler devrime hizmet etmez" gibisinden anlayışlar bu anlamda "mükemmelliyetçi" anlayışlardır. Asıl devrime hizmet etmeyen anlayış "mükemmelliyetçi" anlayışın kendisidir. Bugün için bu anlayışın sahipleri işi aktif anti-faşist mücadeleye kara çalmaya kadar ileri vardırabilmektedir.

"Siyasi insanın mükemmelliyetçileri" öte yandan siyasi insanın hakim geniş ideolojilere karşı ideolojik mücadele içinde olmayı gerektiren temel bir unsurunu da hafifsemekte ve kavrayamamaktadırlar. Parti sorunu özü itibarıyla değil genel teorilere dayalı olarak biçimsel olarak ele alan anlayışın doğal bir sonucu olan bu tutum (ideolojik mücadeleyi hafifsemek tutumu) bir yanıyla Marksist kavrayışsızlığından doğan cahillik maskeleyesi, bir yanıyla da felsefi "birikim" mükemmelliyetçilerine bir tepki olarak gelişmiştir.

Siyasi devrimi yönlendirecek parti, sosyal devrim bilincindeki bir önderlik için inşa edilir. Böyle bir önderlik ise bizzat bir yandan "sınıf içi" mücadelede, bir yandan bunun önündeki engellerle aktif savaş içinden ve bir yandan toplumu etkisi altında tutan her türden gerici, hakim ideolojilerle (marksizme dayanılarak sürdürülen) mücadeleden geçerek oluşur.

Parti kendisi için olgunlaşan (ve olgunlaştırılan) koşulların doğal bir sonucu ve devrim unsurlarının Marksist-Leninist ilkelere dayalı uyumlu bir bileşkesidir.

Parti teorik genel doğruların pratiğe zorlanması olayı değildir. Pratikte denenmiş ve olgunlaşmış doğruların kendisini duyurması temelinde, grupçuluğun aşılması ve devrim güçlerinin merkeziliğe yönelmesi (ve yönlendirilmesi) olayıdır.

Parti "sağ" bir temel üzerinde değil, "sağ" cılığın her anlamda (düşüncede, örgütlenmede ve pratikte) mahkûm edilmesi; "maceracılığın" sağcı bir özden kalkınarak değil Marksist, bir özden kalkınarak mahkûm edilmesi temelinde inşa edilir ve bunlara bağlı olarak da bizzat sıcak mücadele içinde "sağ" ve "sol" hatalardan arınarak geliştirilir.

Bugün için koşullar parti için olgunlaşma sürecindedir. Fakat partiden değil, parti nüvelerinden söz edilebilir. İşte bu anlamdan olarak, koşulları "tek doğru ML şekli benim" varsayımıyla uluslararası teorik doğrular ve ülke içinde salt siyasi devrim için stratejik saptamalarla) zorlama, partiyi değil, adımı parti olarak değiştiren ve yeni boyutlar doğuracaktır. Bu eski öz-yeni urba zihniyeti- ne yazık ki yaygın bir zihniyettir.

Parti önündeki yakın ve ana engel olan "grupçuluk"un ve onu doğuran

nedenlerin aşılması ancak ve ancak devrim güçlerinin *olabildiğince eylemde birlik* içinde ve demokratik ölçüler içinde sürdürülmelidir. Bunu sağlamaya çalışmak bugün için devrimci güçlerin bizce en acil ve en önemli görevleri arasındadır. Bizce bu yoldaki çabaların önündeki *her engel devrimin önündeki engellerdir*.

Grupçu yapı merkezleşmeyi engellediği gibi, bunun doğal bir sonucu olarak, başta düşmana karşı zayıflık olmak üzere bir yığın hastalığı da arkasında getirmekte, kitleleri devrimci güçlere karşı güvensiz kılmaktadır.

Grupçuluk nedeniyle gruplar arasında anlamsız yere kızışan hava (demokratik ölçülerde mücadele kaydıyla ne yap ne yap! kaydıyla, olabildiğince eylemde birlik içinde) yoldaş olabilecek güçleri, ortak düşmanları karşısında birbirlerine hasım kılmaktadır.

Devrime karşı duyarsız kişinin, kendi mücadelesine karşı duyarlı olması da beklenemez. Taraftarlarını diğer devrimci güçlere karşı düşmanlık temelinde toparlayan gruplar, gerek genel devrim mücadelesine karşı, gerekse de kendi siyasi mücadelelerinde, sürekli olarak hastalanmaya ve yalpalanmaya mahkûmdur. Böyle bir yapı devrime yarayışlı olamaz. Devrim güçlerinin merkezleşmesi" önündeki bu engele karşı mücadelede özellikle de gruplar içindeki gerçek proleter unsurlar tarafından sürdürülmeli ve "tekkeci" "grupçu" eğilimlere karşı (özellikle de kendi içlerinde) gözyumulmamalıdır.

Grupların tasfiyesi, grupların olabildiğince eylemde birlik yapmalarıyla rayına oturacak ve hızlanacaktır. "Birlik" diye bir grubun diğerlerini kendine katılmaya çağırması birliği hızlandıran bir şey değil, tam tersine aşırı grupçu anlayışın bir tezahürüdür. Bunun yansıması da gençlik örgütlerinden başlayarak her mücadele alanında görülmektedir.

Her grup yazı kurulu ve grup taraftarlarının "tek doğru ML" olarak kendilerini görmeleri de doğal bir durumdur. Hareketine bağlılığın ve devrime inancın bir sonucudur. Fakat bu düşünce, grupçuluğu körükleyen tarzda öne çıkarılıyorsa ve devrim güçlerinin olabildiğince eylemde birlik sorununu engelliyorsa bu "inanç" duygunun üstünde biraz durup düşünmek gerekmektedir.

Bugün proleter devrimci saflarda, iki cümle, gedikli bir oportünist bir tutumla (biri diğerini yalanlayan, geçersiz kılan bir tutumla) çok sık kullanılmaktadır. Hangisi "işe geliyorsa" o zaman o kullanılmaktadır.

Birlik dediğimiz zaman hemen herkes "parti proleter devrimcilerin birliği temelinde inşa edilecektir, bu ideolojik, örgütsel ve siyasi birlik olacaktır" deniliyor. Çok güzel bir genel doğru. Fakat bu kez bu cümleyi söyleyene "iyi, güzel, bugün gruplar var, bu gruplar aralarında ortak düşmana karşı olabildiğince eylemde birlik içinde ve birbirlerini demokrasi koşullarında ideolojik, siyasi, örgütsel birlik yolunu denesinler, aralarındaki mücadeleyi bu temel üzerinde sürdürsünler, bugünkü yapı grupçu yapıdır ve bu yapı birliğe değil yeni bölünmelere ve devrim güçleri arasında düşmanlığa gebe... " diyorsunuz; bu kez hiç kimse kendisinin grupçu olduğunu kabullenmediği,

parti yolunda doğru biricik çizginin ve tek ML'nin kendisi olduğunu düşündüğü ve grupçuluğu diğerlerinde gördüğü için) "parti inşa sürecinde, partiyi temsil eden siyaset, bunu görmeyeni gerici bir engel sayar" demektedir.

İşte grupların yazı kurullarının birbirlerine uyguladığı bir tutum bugün için herbirini birbirinden "habersiz" duruma dek getirmiştir. Ve bunun doğal sonucu olarak da bu yapı sadece *proleter devrimcilerin değil, bütün devrimci güçlerin birliğini gerektiren anti-faşist mücadeale alanlarına, gençlik örgütlerine, demokratik derneklere sendika içi mücadeale alanlarına dek yaygınlaşmıştır.*

Eğer bugün anti-faşist bir kitle gösterisinde "proleter devrimciyim" diğer gruplar, taraftarları arasında "arbedeyi çatışmayı önleyici" güvenlik barikatları koyuyorsa ve sloganlar birinin diğerini sindirmesi duygusuyla atılıyorsa, "proleteryanın devrimcisiyim" demeden önce biraz düşünmek gereklidir.

Bizce militan tabandaki bu yapı mevzi-i hastalıklar olarak geçirilemez. Bu yapı bizzat, her biri kendini "parti inşa komitesi" sayan grup yayın yazarlarından yansımaktadır.

Gruplar arası yakınlaşma ve eylemde birlik temelinde ideolojik mücadele ve bu yolla merkezileşme ilkesi, kendini "parti inşa komitesi" sayan zihniyeti, hemen hemen bütün mücadeale alanlarında sekteye uğratılmış ve rafa kaldırılmıştır. Devrimci mücadele bu tutumu doğurduğu dizi dizi hastalıklarla doludur.

Gruplar içi çizgi mücadelesinde bile, grupların birbirlerine bakış tarzı, "parti inşa komitesi" bakış tarzıdır.

Bir örnek vermek gerekirse; yakın geçmişte HY grup içi bir çatışma yaşandı. HY yazarları (çıkış ve gelişim yapılarının doğal bir sonucu olarak) Aydınlık'a "avdet" ederlerken HY tabanından proleter devrimciler bu devrim düşmanı bütünleşmeyi ve onun özündeki anlayışları (üç dünyacılığı, oportünizmi, sınıf uzlaşmacılığını, sağcılığı...) reddedip, proleter devrimci ilkelere sarıldılar. Ve bu anlamda yapılarını geliştirdiler. O ölçüler içinde devrime bağlılığın sınavını verdiler. HY tabanından proleter devrimcilerin grup içi mücadelede bu zorlu günleri yaşadıkları dönemde, HK yazarları da "üç dünya" anlayışını yeni reddetme ve uluslararası Marksist-Leninist çizgiye sarılma sürecini yaşamaktaydı. Bu işin bir yanı. İşin öbür yanında görülen ise şudur; HK halkın yolu için içindeki devrimci çizgiye sahip çıkınayı ve bizzat o noktada karşı-devrim çizgisini malikûm etmeyi ve daha az insanın devrim dışı kalmasını sağlamayı ve kitlelerde devrimcilere karşı doğabilecek kuşku-ları engellemeyi, HY içindeki tabanın temsil ettiği devrimci çizgiye omuz vermek olarak değil, bizzat buhrandan çıkar sağlamak grup çıkarları için tırpan sağlamak olarak anladı.

"Artık HY bitmiştir, daha ne bekliyorsunuz bize katılmakta niyetli davranışlar ve çağrılar kime hizmet etmiştir? Bizce Aydınlık'ın biraz daha güçlenmesine, Aydınlıkçı hainlerin HY içinde uzun bir süre daha çalışmasına HY manşetli hainlerin alanı boş bulmalarına, birçok unsurun devrime güvenini

yitirmesine, halktan kesimlerin kuşkuya kapılmasına ve en önemlisi de HY tabanına proleter devrimcilerin güçsüz kalmasına hizmet etmiştir. Sonuç HK açısından nedir? HY tabanından pek de kimse gidip HK'ya katılmamıştır. Ayrıca hesaplanması gereken grup başına düşen kişi sayısı mıdır?

HY parçalanmış, "üç dünyacılar" (sağda merkezi bir yapı olduğu için) TİKP'ye katılmış; Marksizm-Leninizm genel ilkelerine sarılanlar (proleter devrimciliğin gruplar merkezli olmasının doğal bir sonucu olarak) yeniden bir grup oluşturmuşlardır. Bu manzarayı etkileyen şey, sanıldığı gibi "siyaseti, devrimi, partiyi kavrayamamak" değildir. HY içindeki çatışma ve grupçu yaklaşımlar karşısında grupçu bir tepki bulmuştur.

Bu gruplar kendileri dışındaki devrimci mücadelelere karşı duyarsızdır. Kendileri dışında devrimci mücadele olabileceğini düşünmemektedirler. Kendileri dışındaki her mücadeleye ilişkin olarak "öküz altında buzağı" aramaktadırlar. Bu yapının doğal bir sonuç olarak da, yurdun herhangi bir yerinde olan diyelim ki bir anti-faşist mücadeleyi duymamakta, görmemektedirler. Grupçuluktan kaynaklanan bu duyarsızlığın giderek devrime karşı duyarsızlaşma boyutlarına vardığı olmaktadır.

Grupların yayın organlarında ne birbirlerinin devrimci mücadelelerine, ne de genel olarak "halk saflarındaki" siyasetlerin anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerine ilişkin bir haber, bir arka çıkma, bir omuzdaş yayın görebilir, okuyabilirsiniz.

Grupçu yapılar her birinin kendisini parti inşa komitesi saymasıyla da pekişerek) gruplar bürokrasisini doğurmuştur.

Ote yandan grupçu yapı, kendine korunak olarak grup içi bürokrasiyi beslemektedir. "İlkelilik" vs. gibi maddeler ardında kendini gizleyen bürokrasi grupçu yapılara karşı kıpırdanışları başladığı yerde dindirmektedir.

Bizce "bürokrasi" ve "bürokrat" tipler de mevzi-i hatalar, aksaklıklar ve kavrayışsızlıklar değil, özdeki hastalığın bir yansımasıdır.

Kendi boynundaki davulundan başka ses duymayan grupçu yapı devrimi karşı duyarsız bir yığın tip yetiştirmiştir. Diğer siyasetlerin ancak açığını yakalamak için pusuya yatan (ki açık yakaladığında da eleştiriyi değil, saldırıyı silah edinen) bu tipler, diğer devrimci grupların acılarına karşı da alabilmişince duyarsızdırlar. Oysa bu acılar son çözümde devrimin acılarıdır.

Bir örnek vermek gerekirse: siyasi görüşlerini Aydınlık'ın sağ-reformist çizgisini, oportünizmini, sınıf-uzlaşmacı yapısını eleştiri temelinde oluşturan Zeki Şerit, ömür boyu tutsaklık cezasıyla yattığı cezaevinden kaçtıktan bir süre sonra pusuya düşürüldü ve vurularak ele geçirildi. 30 gün yaralı yatağında sorgulandı. Ve o yataktan kalkamadı. Ölümü, gömüldükten sonra açıklandı. İşkenceleri belgeleyecek otopsi olanağı da ortadan kaldırıldı. Ve bütün bunlar çok yakın geçmişte yaşandı. Zeki Şerit devrimi lekeleyecek tek sözcük konuşmadı. Ve sonuna dek teslim olmadı. O Aydınlık sağcılığına, sosyal-faşizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı savaşarak İbrahim Kaypakaya'nın yanından geldi. Şimdi

sormak gerekiyor: Zeki Şerit'e uygulananlar neden, kendine "proleter devrimciyim" diyen yakın organlarında bir mücadele konusu edilmedi? Zeki Şerit onları neden ilgilendirmedir? Sadece bu sorulara yanıt aramak bile çok şeyi açığa çıkarabilir.

Partiye giden yol, devrim için duyarlanıştan grup için duyarlanışa çekinmeden değil; tam tersine grupçu duyarlanışından devrim duyarlanışına açılıştan geçmektedir.

Aksaklıklar, zaafılar, hastalıklar partinin gelişiyile giderilecek şeyler değil; tam tersine onlardan kurtulunduğu oranda parti gelecektir.

Taraftarlar nezdinde ne söylendiğinin değil, kimin söylediğinin önemli olduğu bu grupçu yapı, ancak proleter devrimcilerin olabildiğince eylemde birlik uygulamalarıyla çözülebilecektir. Ortak düşmana karşı ve devrimci ilkelere dayalı olabildiğince eylemde birlik, grupların farklı "siyasi devrim" anlayışlarından ödün vermeleri demek değildir.

Genel teorik konularda büyük oranda aynı şeylerin söylendiği ve görüş ayrılıkları uzlaşmaz boyutta olmadığı halde birçok grubun eylemde birlik kurmayışı bizce, sıraladığımız bu nedenlerden ötürüdür.

Bu birlikteliğimizin temelinde (gerek devrimci grupların grupçu kapılarına yönelik, gerekse karşı-devrim mevzilerine karşı) bir mücadele yükseltmeye ve sonuçlarını devrim güçleri arasında yaygınlaştırmaya; şimdiye dek edindiğimiz deneyleri, devrimci kadroların deneyleri kılmaya çalışacağız.

Bizler bütün gruplardan farklı, onlar dışında örgütlenme temelinde bir grup planlaması içinde değiliz. Fakat birçok alanda olduğu gibi, çeşitli siyasi konulara (siyasi devrim anlayışına) ilişkin olarak da görüşlerimizi devrimci kadroların değerlendirmesine ve eleştirisine sunmayı görev sayacağız. Bizler, proleter devrimciliğin farklı gruplarda mümkün olduğu günümüzde her grup içindeki olumlu kesimin, grupları ve devrimin güçlerini olabildiğince eylemde birliğe zorlamasını son derece önemli ve acı bir görev olarak değerlendiriyoruz.

Siyasi anlayışlardaki farklılıkların ortak düşmana karşı eylemde birlik ve demokrasi temelinde tartışma ortamında arıtılıp, arındırılacağını; bu yolda birçok hastalığın ve zaafın aşılabileceğini; sürekli saldıran faşist mihraklara karşı devrim mevzilerinin toparlanıp güçleneceğini; mücadelenin ve kitle çalışmasının sağlıklı bir yapı kazanacağını devrim güçleri içindeki posaların atılacağını; bu temelde çok merkezli proleter devrimciliğin aşılabileceğini ve giderek proleter devrimciliğin partili devrimcilikle eş değer kazanacağı bir hale gelişeceğini düşünüyoruz.

Proletaryanın partisi için uluslararası genel Marksist doğruların, uluslararası Marksist hareketlerce onanması yeterli değildir. Proletaryanın partisi bunun yanı sıra, Türkiye devriminin zorluklarının çözümü ve devrimin güçlerinin ideolojik, siyasi, örgütsel temelde uyumlu bir bileşkesinin sağlandığı ölçüde kendini kanıtlayacaktır. Ne adını parti olarak belirleyen gruplar, ve ne de "acena parti"ler devrim güçlerinin merkezileşmesi (parti) Türkiye dev-

rim mücadelesinin zorlukları içerisinde ve kendi proleter devrim güçlerinin bir hasadı olarak çıkacaktır.

Devrim mücadelesi içinde (ve çıkarmakta olduğumuz bu dergide) bizim üzerinde duracağımız ana sorun "kültür sorunu" olacaktır. Devrim düşmanı güçler ve devrimin önündeki engellerle bu alanda mücadele son derece önem göstermektedir.

Bugün Türkiye halkı, devrime engel ve devrim düşmanı bir yığın ideolojinin etkisi altındadır.

Çağımızda artık kozmopolitizm olarak kendini sürdüren burjuva ideolojisi, Kemalist Kemal Tahir'ci, Osmanlı'cı, Mistik, İslam'cı, feodal şövenist, revizyonist, Aydınlıkçı ideoloji ve düşünceler ve benzerleri toplum katlarında çeşitli oranlarda bir etkiye sahiptir. Emperyalizmin vantuzları olarak uzanan kozmopolitizm burjuva ideolojisi karşı-devrimci duygu ve düşüncelerin odağında durmaktadır.

Bütün bu ideolojiler sadece devrimci değerleri değil bütün insani erdemler ve değerleri alt üst etme yarışındadırlar. Halkın değerleri yağmalanmakta, yeni kılıklara karşı-devrimci değerler olarak yaygınlaştırılmaktadır.

Feodal duygu ve düşünce bir yanıyla açık bir gericiğin temsilciliğini çeşitli ahlaki değerler, vs. olarak yapmakta, bir yanıyla ise "devrimci" düşünce ile "yoğrulmakta"dır. "Proleter devrimci kültürün" ifade ettiği anlam kavranamadığından ve proleter devrimci kültür kendi Marksist eleştirisini geliştirememiş ve ortaya çıkmamış olduğundan, bazı "feodal" bir özellikte olan kültür ürünleri -Açık gerici burjuva kozmopolitizmine karşı- "devrimci" sayılmaktadır.

Bütün gerici ideolojiler onların duyarlılığı, devrimci kadrolar üzerinden yoğun bir etkiye sahiptir.

Proletaryanın kendisi için sınıf olma mücadelesi, proleter devrimcilerin hayatın her alanında etkin bir mücadele vermesi ile mümkündür. Devrim bütün bu mücadelelerin anlamlı bir toplamıdır. Bunu kavramamak, (devrimi kavrayamamakla devrim kavrayımsızlığıyla) eş değerdir. Proleter devrimci safların ortak gediği "kültür sorun"dur derken bunu kastetmekteyiz.

Konuya girme öncesinde şunu özellikle belirtelim ki "kültür" derken, salt "sanat ve edebiyattan" söz etmiyoruz. Biz kültürün bütünlüklü kavranışı derken, proletaryanın kültürü olan Marksizm-Leninizm'in bütünlüklü kavranışından, onun siyasi, felsefi, sanatsal, eleştirel, bilimsel boyutlarıyla kavranışından söz ediyoruz.

Marksist-Leninist ideoloji ancak, ülkemizdeki hakim ideolojilere karşı hayatın her alanında bir mücadele içinden geçerek millileşecektir. Genel teo-rik doğrulara sırt vererek (Marksizm-Leninizm uluslararası diliyle konuşarak) devrim stratejileri (siyasi devrim anlayışları) ihlal etmekle, Marksizmin millileştirildiğini sanmak, dürbünle görülen kişiyle el sıkışmaya çabalamak aynı şeydir. Ufukta görülen yer yürümek için zorlu bir yol ve o yolda yürümenin zorlu bir kuralı vardır.

Proleter ideolojinin hakim olmadığı her yerde şu ya da bu oranda ve görünümde de olsa (son çözümde) burjuva ideolojisinin mevzileri vardır. Burjuva duygu ve düşüncelerden arınmanın biricik yolu, sınıf içinde ve hayatın her alanında, (hakim gerici ideolojilere karşı) etkin ve bütünlüklü bir devrimci mücadele vermektir. İşte bu noktada kültür mücadelesinin devrime ilişkin anlamına işaret ediyoruz.

Kültür mücadelesinin önemi devrimci güçler tarafından bugüne dek pek önemsenmemiştir. Bu eksiklik kendini acıyla hissettirmektedir. Birçok çalışma alanındaki hastalık ve kavrayışsızlığın, genel anlamıyla her alandaki baskınculuğun, devrim güçleri içinde ikide bir hortlayan burjuvalığın, çeşitli şekillerde kendini dışı vuran idealizmin, aydınlar sorununun bir türlü çözülemeyişinin, devrimci etkinlikten yoksun yayıncılığın, (ve benzeri bir sürü aksaklığın) temelinde bu sorun yatmaktadır.

Bugün proleter devrimcilerin ve genel anlamıyla bütün devrimci güçlerin ortaklığında bir kültür cephesi son derece önemli ve gereklidir.

Hangi siyasi devrim anlayışlarında olursa olsunlar, genel kıstaslarıyla proleter devrimci bir özellik gösteren (tarafdarların toplandığı) gruplar hakim, gerici ideolojilere karşı yükseltilecek olan proleter devrimci kültür mücadelesinde ortak sosyal devrim anlayışına dayalı olarak birlik oluşturmalıdır. Proleter devrimci kültür cephesinin, bütün devrim düşmanı ve devrime engel hakim gerici ideolojilere karşı ortak mevzi kılmalıdırlar.

Bugüne dek gruplar bu sorunu ya hiç önemsemedi ya da grupçu tutum ve davranışları aşamadılar.

Kültür sorununu kavrayışsızlığın doğal bir sonucu olarak "aydınlar sorunu"na da yanlış yaklaşılmaktadır. Çeşitli katlardan aydınların kazanılması, bir ideoloji sorunu olarak değil, salt kişisel iknaya dayalı ve siyasi devrim "ajitasyonu" olarak ele alınmaktadır.

Çeşitli uzmanlık alanlarında Marksist tutumu hakim kılmak Marksist mücadeleyi hayatın her alanında yaygınlaştırma yerine, grup propagandasına dayalı ve "bedensel devrimcisin, benden değilsen burjuva aydımısın" zihniyetli bir yapıyı "devrimcilik!" saymışlardır.

Grupçu tutum kültür sorununa da yansımıştır. O grubun taraftarları üç beş saz aşığı bir iki halk oyunu programıyla düzenlenen gecelerde kültür sorununun çözüleceği kanısına kapılan gruplar, grupların gruplara "küpür" alanı kılmiştir. İdeolojik mücadelede sorunu ve proleter devrimci kültür kavramı, içeriğinden boşaltılarak ele alındığında sonuç kaçınılmaz olarak budur.

Proleter devrimci kültür Marksist-Leninist ideolojinin, hakim gerici ideolojilere karşı mücadelesi içinde gelişir. Bu sosyal devrim anlayışlarında genel anlamıyla ortaklık gösterenlerin (yani nihai amacında proletarya diktatörlüğü ve giderek sınıfsız toplum yanlısı olanların) güç birliği ile yükseltecekleri bir mücadele olmalıdır.

Bütün devrim önderleri soruna bu merkezde yaşamıştır. Lenin'in konuya ilişkin düşünce ve davranışlarına bakılırsa açıkça görülecektir ki, o prole-

taryanın kendisi için sınıf olmasını hızlandıran, proleter duygu ve düşünceyi zenginleştiren, hakim gerici ideolojilere karşı proleter duygu ve düşünceyi temsil eden herkesi, (siyasi devrim anlayışında farklılıklar ve hatta büyük ayrılıklar da olsa) devrim unsurları olarak saymış ve devrimi bu unsurların uyumlu bir toplamı olarak değerlendirmiştir. (Çok sık tekrarlanan bir örneği Lenin-Gorki ilişkisini hatırlatmakla yetiniyoruz.)

Öte yandan aynı Lenin siyasi devrim anlayışlarında da bolşevik olan birçok kişiyi sosyal devrim sorununa dayalı kültür anlayışlarındaki gericiilikleri nedeniyle acımasızca mahkûm etmiştir. (Gerek devrim öncesi gerek devrim sonrasında Bogdanov'la olan ilişkisindeki gibi).

Devrimi hayatın bütün alanlarındaki devrimci mücadelelerin uyumlu bir bileşkesi olarak alan ve kadrolar sorununu uzmanların birliği olarak şekillendiren kavrayış bize rehberlik etmelidir. Bu bizim proleter devrimciliğimizin bir temel kıstası olmalıdır.

Türkiye'deki hakim gerici ideolojilere karşı sağır ve dilsiz olan grup yayın organları ve onların yazı kurulları, her türden gerici duygu ve düşünceye karşı devrim güçlerini korunağı olamaz. Bu sağır ve dilsizliğin Marksist-Leninist ilkelere dayalı olarak kırılması gereklidir. Her türden gerici duygu ve düşüncenin etkilenmesine karşı korunaksız olan devrim kadroları, sürekli olarak yalpalanmaya mahkumdur.

Proleter devrimci güçlerin (ve genel anlamıyla bütün devrimci güçlerinin) ortak proleter devrimci kültür cephesi bugün için önümüzdeki bir sorun ve son derece titizlikle oluşturulamaması gereken bir devrim mevzisi. Hakim gerici ideolojilere karşı mücadelesinde bir emekleme süreci yaşayan proleter devrimci kültür devrim sürecinde devrimi temel; devrim sonrasında sosyalist inşanın biricik kültürü olacaktır.

CNP (UC)'nin siyasi hattı

Nepal Komünist partisi (Birleşik Merkez) Yayın Organı İşçi Dergisinden çevrilen tanıtma yazısı

"Silahlı mücadele olmadan Yeni Demokratik Devrim'i başarılı kılmak olanaksızdır. Prensipler olarak kabul etmekle beraber, şeklinin oluşturulmasına, hazırlanmasına, örgütlenmesine yeterli açıklık getirilmemesiyle Nepal Komünist Partisi kendini reformist olmaktan kurtaramamıştır."

Bizim siyasi stratejimiz işçi ve köylülerin birleşmesi üzerine, feodalizm ve emperyalizme karşı halkın demokratik diktatörlüğünden oluşan bir Yeni Demokrasi kurmaktır. Buna ulaşmak için sürekli olarak taktileri çalışmamız ve aynı çizgide organizasyonel çalışmaları oryante etmek zorundayız.

Şurası açıktır ki, Nepal'de Yeni Demokrasi, zorla, karışık ve değişik aşamalardan geçerek başarılacaktır. Gerek içerden ve gerekse dışardan düşmanları olacaktır. Bu devrim, aslında bir köylü devrimidir. Bu yüzden halkın % 91'inin köylülerin oluşturduğu ana bölgelerde yoğunlaşmak ve bu bölgelerdeki köylüler arasında feodal toprak ağalarına ve komprador burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini bu köylülere aşlamak gerekiyor. Hatta bu bölgelerde önceliği toprakları olmayan yoksul köylülere vermek gerekir. Yoksul köylü sınıfı devrimin ana güçleri olduğu için bunlar üzerinde ve şehirlerdeki işçiler ve yoksul sınıflar üzerinde yoğunlaşmak gerekiyor. Aynı zamanda devrimin yardımcı güçlerini oluşturan öğrenciler, öğretmenler, profesörler, doktorlar, avukatlar, sivil çalışanlar, entelektüeller ve küçük ticaret sahipleri, yeterli dikkatleri gösterip bunları bir araya toplamak gerekir. Feodal, komprador ve bürokrat burjuvazi yıkılarak kurulacak olan merkezi düzeydeki Yeni Demokrasi'ye yöresel ele geçirmek suretiyle ve üs bölgeler kurmak yoluyla ulaşabilir. Bu görevi geliştirmek için faaliyetlerimizi aynı şey üzerinde yoğunlaştırmamız gerekir.

Nepal komünist hareketi içinde en sağcı, görüş, hakim bulunmaktadır. Bu görüş, Yeni Demokrasi'yi bir strateji olarak kabul etmektedir fakat buna ulaşmak için

reformist ve parlamenter bir taktik izliyor ki, bu taktikler stratejinin bütünlüğünü, parçalanmış taktikler kazanma uğruna feda etmekte, strateji ve taktikleri birbirine zıt bir duruma düşürmektedir. Bu gibi bir düşünceye karşı, strateji ve taktikler arasındaki ilişkiye dikkat etmemiz ve bunu yaparken de diyalektik bir yol izlememiz gerekir. Yeni Demokratik Cumhuriyeti kurmak için şunları gerçekleştirmemiz gerekiyor.

1- Çok sistemli parlamenter yapıya muhalefet etmek ve Yeni Demokratik Sistem için propagandaları yoğunlaştırmak.

2- Devrimci, militan ve yeni tip bir Komünist Partisi kurmak.

3- Mücadelenin bir aracı olarak ve yeni gücün bir tohumu olacak bir birleşik cephe kurmak.

4- Halk Savaşı hazırlıkları üzerine dikkatleri toplamak.

5- Feodalizm ve emperyalizm ve Indien gelişmesine karşı bir yurtsever ve demokratik hareketini geliştirmek.

6- Sınıf mücadelesini, "toprak sürenindir" sloganı etrafında hızlandırmak.

7- Sınıf ve topluluk organizasyonları geliştirmek, onların üzerine Parti liderliği kurmak ve bunların problemlerine yönelik halkın faaliyetini geliştirmek.

8- Partiyi, yoksul sınıflara, ezilen etnik azınlıklara, baskı altında olan contlara doğru genişletmek ve aynı zamanda geri bölgelere ve remot bölgelere doğru genişlemek.

9- İlegal çalışmalara ve geri bölgelerdeki çalışmalara öncelik vermek, legal ve urban çalışmaları geliştirmek ve bu iki çalışma arasında koordinasyonu sağlamak.

10- Ulusal kurtuluşu desteklemek, dünyanın her tarafındaki Yeni Demokratik ve sosyalist hareketleri desteklemek, uluslararası proletarya üzerine dikkatleri çekmek, dünyadaki parti ve örgütlerle ilişkiler geliştirmek.

11- Tüm revizyonist yapılanmalara karşı çıkmak ve muhalefet etmek.

12- Sistematik olarak Marksizm ve Leninizm propagandası yapmak.

Yeni Demokratik devrim için Mao Zedung yoldaşın belirttiği üç aracı geliştirmek lazım ki bunlar; Devrimci Komünist Partisi, Devrimci Birleşik Cephe ve Halk Ordusudur. Şurası açıktır ki, böylesi bir devrimde Komünist Partisinin rolü ile halk savaşı öncelikli olacak, topluluk ve sınıf örgütleri ile halk hareketi ikinci olacaktır. Bu araçların geliştirilmesi için bir programla başlamak öncelikle önemlidir.

I. PARTİ ÜZERİNE:

Yeni Demokratik Devrimin üç aracı ancak birbirleriyle yakın ilişkide olmak şartıyla doğru olarak geliştirilebilirler. Bir tanesinin yokluğunda diğer ikisi düzenli olarak geliştirilemez. Bununla beraber bunlar arasında bulunan Parti önceliklidir ve Parti diğer iki aracı kurar: Parti birleşmesi ile birlikte sayısal olarak kuvvetli duruma geldik, ancak ideolojik ve politik doğru bir hat izleyemezsek bu sayısal artış Partiyi güçlendirmek yerine zayıflatacaktır. Bu durumda büyük Lenin'in söylediklerini hatırlamak gerekir: "Örgütlenmede üyelerin sayısı sorusu önemli değildir, bir örgütlenmenin yürüttüğü politika-

sı kadar." Bugün bizim Partimiz barışçı bir hareket seviyesinden ve seçim platformundan öteye gidememiştir. Parti liderlerinin ve çalışanların ideolojik seviyeleri, bilinçleri ve kültür düzeyleri arzu edilenin çok altındadır.

Biz yeni tip bir Komünist Partisine ihtiyaç duyuyoruz. Yeni Partinin yapısı Marx'tan Mao'ya kadar olanlar tarafından işaret edilmiştir. Bizim yapımıza göre yeni tip bir parti ile anlatmak istediğimiz bir parti ki, emperyalist savaş ve proletarya devrimi alanlarında ve sağcı revizyonizm tarafından oluşturulan (?) komünist hareket alanında halka önderlik yapabilme kapasitesinde olabilecek bir parti anlıyoruz. Çünkü şu andaki barbar emperyalist dönemde devrime öncülük etmek, halk savaşına öncülük etmek demektir. Gündemimizin birinci maddesi olarak yeni militan ve devrimci bir komünist partisinin kurulması, bazı tatlı idealizmler veya yalnızca akıl alıştırmaları yoluyla kurulamaz. Bunun için birinci olarak, Marksizm-Leninizm-Maoizm devrimci ideolojilerine, ikinci olarak, devrimci politik hattına, üçüncü olarak parti içi mücadelesini devrimci bir tarzda geliştirmeye ihtiyacımız vardır.

Yeni bir tip militan partiyi kurmak bazı düşüncelere karşı kararlı bir mücadele vermeden imkansızdır. Bunlar, ideolojinin önemini anlamayı red etmek veya üzerine çıkmak, hiç saymak, mücadele görevinin önceliğinin sağlanması için gerici kanun ve sistemlerin yıkılması ile aynı fikirde olmayanlar, halk savaşının sistematik bir tarzda hazırlanması görevini almayı red etmek, geri bölgelerde sınıf mücadelesini yükseltmek için gitmekte duraksamak, parti içinde ödünler vermek ve karşı çatışan gruplar arasında barışı tutmak (?), disiplini zayıflatmak, reformist ve devrimci tutumların karşısında olmak.

II. BİRLEŞİK DEVRİMCI CEPHE ÜZERİNE

Nepal Komünist Partisi içinde, legal hareket üzerinde yoğunlaşan ve sadece kendi partilerinin çalışmalarının "birleşik cephesi"nin sağlam oluşturulması güdültülerinden oluşan çeşitli gerici ve revizyonist gruplar ile faaliyetle birleşme gibi reformist yönelmeler az değildir. Fakat onu (birleşik cephe gibi) parti liderliği altında, bir 'mücadele aracı' olarak geliştirme görevi gözardı edilmiştir. Bunun için parti, geri bölgelerdeki sınıf savaşının aracı olarak ve yeni bir güç gövdesi olarak anti-feodal, anti-emperyalist, solcu ve yurtsever demokrat güçlerden meydana gelen bir cephe oluşturma görevine dikkatleri çekmek zorundadır. Şehirlerde de benzer bir cephe kurmak yoluyla sınıf mücadelesini yürütmek görevine de özel dikkatler gösterilmelidir. Hareket bu gibi bir birleşik cepheye şekil vermek geciktirildiği sürece reformist olmaktan kurtarılamayacaktır. Aynı zamanda sadece kurulmuş olmak için kurulan birleşik cephele ki bunlar sınıf mücadelesinin plan ve programları ile bağlantılandırılmamış iseler sektör ve yararsız olacaklardır.

Böylesi bir cephenin ana fonksiyonu halkın problemleri üzerine kurulan mücadeleyi geliştirmek ve bu da kanun ve sistemi yıkmak olacaktır. İlk aşamalarda bu gibi bir cephenin etkili yapısı geri bölgeler ve yerel bölgelerde bağlantılı olacaktır.

III. SİLAHLI MÜCADELENİN YAPISI VE ZEMİNİ OLUŞTURMA GÖREVİ

Silahlı mücadele olmadan Yeni Demokratik Devrimi başarılı kılmak olanaksızdır. Prensip olarak kabul etmekle beraber, şeklinin oluşturulmasına, hazırlanmasına, örgütlenmesine yeterli açıklık getirilmemesiyle Nepal Komünist Partisi kendini reformist olmaktan kurtaramamıştır. Partimiz, silahlı mücadele şeklini ve genel hattını belirlemek görevini yerine getirmez ve pratikte sürekli bir program izlemezsek reformizm düzeyinin üzerine çıkmayacaktır. Bu yüzden bu konu üzerinde çok dikkatli ve ciddi olarak düşünmek zorundayız.

Şimdiye kadar uluslararası proletarya iki değişik fendimental deneme, tecrübe kazandı:

(1) Kapitalist ve emperyalist ülkelerde öncelikle şehir ve merkez güçlerini ele geçirme stratejisi.

(2) Ezilen yarı-feodal ve yarı-koloniyal ülkelerde kırdan şehire doğru gitme stratejisi. Şu andaki dünyada, ülkelerimizin ekonomik, politik ve sosyal durumuna bakarak en çok uyan stratejiyi belirlemek zorundayız. Bu konuda sessiz kalmak, hareketsizliğe kurban gitmek ve reformist çıkmaza doğru yürümek demektir.

Bu perspektiften bakarak;

- Nepal, yarı-feodal, yarı-koloniyal bir ülke, emperyalizm ve feodalizmin çifte sömürüsü ve baskısı altında bulunmaktadır.

- Nüfusun çoğunluğu (% 91'den çoğu) yoksul, topraksız alt sınıf köylülerden oluşmaktadır.

- Nepal'in ekonomik, politik ve sosyal gelişmelerdeki değişkenliğinden dolayı, örgütlenme, mücadele ve toplu bilinçlenme de değişmektedir.

- Şehirlerdeki endüstri gelişmesi geri planda ve bu yüzden işçilerin gerek kalite ve gerekse sayıları zayıf olmaktadır.

- Emperyalizm sürecinde sınıf mücadelesinin deneyimlerine göre militan ve devrimci bir parti kurmak, yeni bir kültür kurmak ve devrimci halk hareketini kurmak, radikal değişiklikler getirmek, halk savaşı yolunda başından başlamak üzere yürümek yoluyla mümkündür.

- Bu günkü dünyamızda barbar emperyalist savaşlardan geçen bir devrim ana eğilimdir ve devrime öncülük etmek halk savaşına öncülük etmektir.

- Devrimci güçlere karşılık, düşman güçler güçlüdür.

Bütün bunlardan dolayı bizim Partimiz, kırlardan şehirlere doğru giden, Mao yoldaş tarafından geliştirilen (ki bu prensip dünya proletaryasının emperyalizme karşı kullandığı en başarılı prensiptir) halk savaşı prensipleri üzerine kurulan sürekli bir halk savaşını takip eder. Bu silahlı mücadele stratejisi küçükten büyüğe basitten karmaşığa, azdan-çoğa doğru gelişmek suretiyle güçlü düşmanları yenme stratejisidir. ilk aşamada bu, stratejik savunma ve taktik saldırı ile gelişir, gerilla savaşına gerekli olduğu anda strateji belirlenir ve bu aşamada gizli bölgeleri gelişmeye açmak demektir. ikinci aşamada, hiçbir tarafın da kazanma-kaybetme durumunda olmaması stratejisine,

üçüncü aşama stratejik atak ve taktik savunmaya geçmek suretiyle zafere ulaşmak. Bu Yeni Demokratik Devrim boyunca halk savaşında izlenecek genel hatırdır. Burada mekânîk ve körü körüne kopye etme eğiliminin de farkında olmamız gerekir. Ülkemizin spesifik durumunda ve dünyanın şu anki durumunda şehirlerin toplu hareketlerinde bir yükselme olmuştur. Bununla beraber sürekli bir halk savaşı ve önceliğın geri bölgelere verilmesi durumunda bir değışiklik yoktur. Şu konuda da kesin açık olmamız lazımdır ki, bu genel hatta yürüme yoluyla Nepal devriminin spesifik kanunlarını bulabiliriz.

BUGÜNKÜ NEPAL KOMÜNİST HAREKETİ ÜZERİNE

Nepal'de 43 yıldır komünist hareket bulunmaktadır. 1963'deki Üçüncü Kongre'ye kadar Komünist Parti'de herhangi bir bölünme, ayrılık yoktu. Fakat bundan sonra Nepal Komünist Partisi birçok gruplara bölündü ve hatta alt gruplar oluştu.

Politik bir hat açısından başlangıçta hiçbir belirleme yoktu. Stratejide Demokratik Cumhuriyet sloganı benimsemesine rağmen fakat taktik olarak monarşi zincirlerini kırmak ve parlamenter sistemi yok etmek için bir program yoktu. Birleşik Partinin temel politik özellikleri şunlardır: Yürürlükteki meclis seçimini desteklemek, genel seçime katılmak, yüksek parlamento ile mücadele taktikleri, parlamenter sistemin yıkılmasını takiben ulusal demokrasi için strateji belirlemek ve 1960 yılındaki otokratik monarşi kuralının taştırılması, silahlı mücadele konusunda tamamı ile sessizlik vb.

1963'den beri yoldaş Mao ve daha sonra Çin Kültür Devrimi, Nepal Komünist hareketini bir yandan geliştirmek suretiyle olumlu, diğeri yandan revizyonist eğilimin belirgin olarak ortaya çıkmasını etkilemesi yoluyla olumsuz etkiledi. Bu bağlamda Nepal komünist hareketinde 4 temel eğilim belirledi: (1) Kral öncesi eğilim, (2) Ulusal Demokrasi ve parlamenter politika izleyen eğilim, (3) Mao öğretisinin temel rehberliğinde Yeni Demokratik Devrim hatını destekleyen eğilim. (4) Mao ve Charu majmdar'ın her ikisini izleyen eğilim. Mao yoldaşın ölümü ve Çin'de karşı-devrimin oluşması ile Nepal Komünist Partisi'nde bölünmeler ve tekrar bölünmeler oluştu. 1990 yılında Nepal'de büyük bir halk hareketi oldu. Monarşi ve çok partili parlamenter sistem yeniden oluşturuldu. Komünist harekette de birçok bölünme ve birleşmeler oldu.

Grupsal olarak bakıldığında, şu anda Nepal'da aşağıdaki parti ve gruplar mevcuttur.

1) Nepal Komünist Partisi (Birleşik Merkez):

Marksizm-Leninizm-Maoizm'i benimseyen devrimci bir partidir. Bu parti, kırlardan şehirlere stratejisine uygun sürekli bir halk savaşı teorisini izleyerek Yeni Demokratik Devrimi oluşturmak için çalışmak üzere kurulmuştur. Bu parti 1990'da dört büyük Maoist parti ve grupların birleşmesiyle oluştu. Bunlar: NCP (Mashal-CC), NCP (4. Kongre), Proleter İşçi Organizasyonu ve NCP (Mashal COC)'nin bir grubu.

2)Nepal Komünist Partisi (Mashal COC):

Marksizm-Leninizm ve Mao'yu Rehber olarak almış ve Yeni Demokratik Devrimin siyasi çizgisini yürüten fakat sekter politika ve ana politik konulardaki düşüncelerinden dolayı topluluklardan izole edilmektedir.

3) Nepal Komünist Partisi (MLM):

Marksizm, Leninizm, Mao Düşüncesini rehber olarak alan, Yeni Demokratik Devrimi kabul eden fakat silahlı mücadele konusunda sessiz kalan bir petty burjuva ve oportünist eğilim.

4) Nepal Komünist Topluluk:

Marksizm-Leninizmi rehber olarak almasına ve Yeni Demokratik Devrimi kabul etmesine karşın, Mao öğretilerinin sadece Çin için geçerli olduğunu savunan petty burjuvazi ve oportünist eğilim.

5) Nepal İşçi ve Köylü Partisi: MLM ve Yeni Demokrasi konusunda belirsiz görüşleri olan bölgesel bir grup.

6) Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist):

Deng Xiao Ping'i destekleyen aşırı sağcı grup. Mao ve Büyük Proleter Kültür Devrimine muhalefet eden, Yeni Demokrasi yerine çok partili sistemini destekleyen ve güç kullanmaya karşı çıkan, parlamenter yolda giden şu anda muhalefette giden en büyük partidir.

7) NCP (UML)den ayrılan küçük bir grup, parlamenter politikalar izlemektedir.

8) Nepal Komünist Partisi (Amatya):

Mao'nun düşüncelerine karşı çıkan Kruşçev öncesi bir grup.

9) Nepal Komünist Partisi (Birleşik):

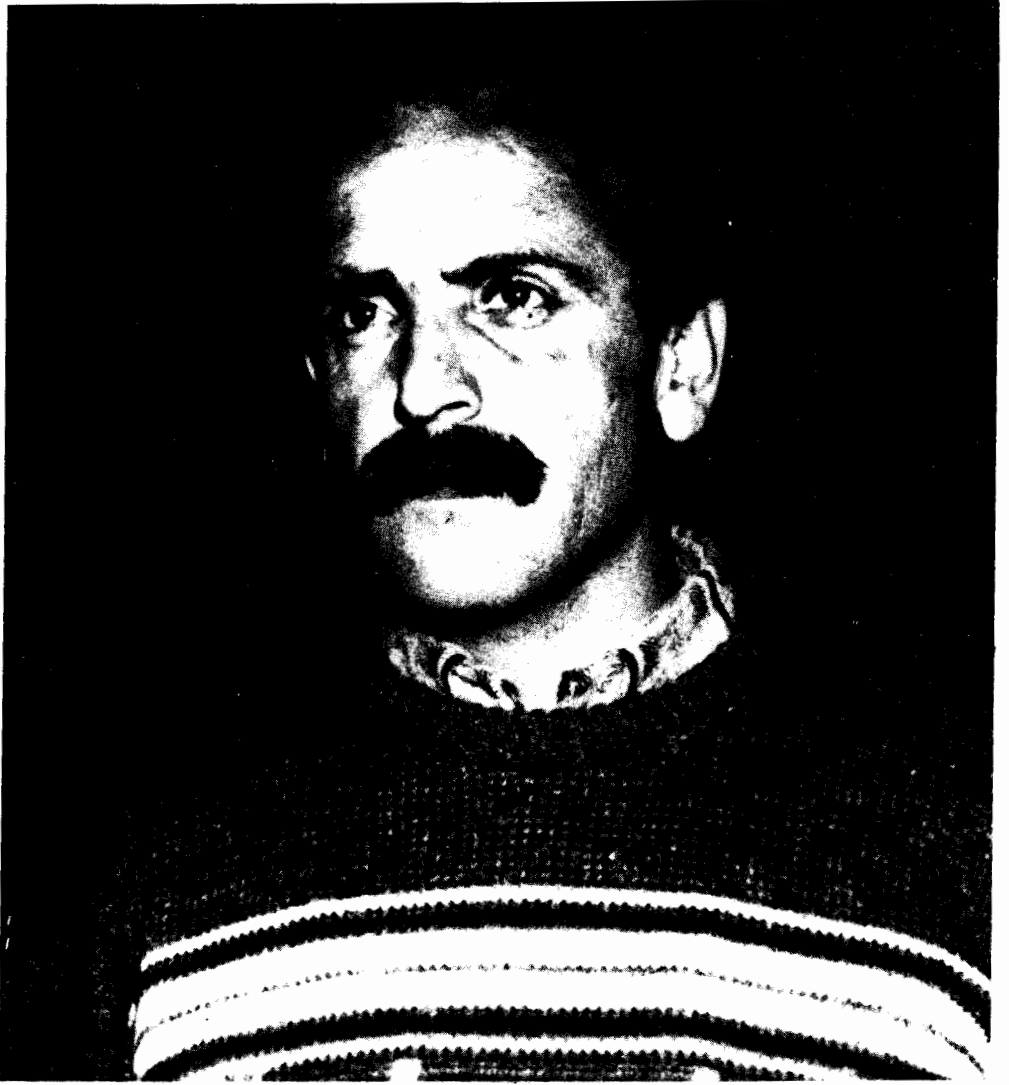
Önceleri Sovyet-Sosyal emperyalizminin büyük savunucusu idi, şu anda küçük revizyonist bir gruptur.

10) Nepal Komünist Partisi (Varma):

Mao'nun düşüncelerine karşı çıkan Kruşçev öncesi grup

Bu gruplar içinde halk üzerindeki en büyük etkiye NCP(UML) sahip. Onu CPN (Birleşik Cephe) takip ediyor. Daha sonra üçüncü olarak NCP (Mashal COC) ve Nepal İşçi Köylü Partisi geliyor. Geri kalan grupların sadece isim olarak var olduklarını söylemek abartma değildir.

Nepal Komünist Hareketi'ni iki ana eğilime bölmek lazımdır. Birincisi devrimci, ikincisi sağcı revizyonist eğilim. CPN (Birleşik Cephe) devrimci eğilime öncü olan partidir, NCP (UML ise sağcı, revizyonist öncülüğü yapan partidir. NCP (Marksist), NCP (Amatya), NCP (Birleşik) ve NCP (Varma) sağcı revizyonist eğilimin atında yer almaktadırlar. Nepal Komünist Topluluğu, Nepal İşçi Köylü Partisi, doğasında kararsız ve kendi bağımsızlıklarına sahip olmayan partilerdir.

1996'da Tokat-Almus'ta şehit düşen
TKP/ML sekreter yardımcısı
komünist önder

BABA ERDOĞAN
ölümsüzdür!

“... dūřmanı muhakkak bütün olarak hor görmeliyiz, tek tek her somut sorunda ona muhakkak önem vermeliyiz. Eęer bütünüyle dūřmanı hor grmezsek oportünizm hatası iřleriz. Marks ve Engels yalnız iki kiřiydiler, ama buna raęmen daha o zaman kapitalizmin bütün dünyada devrileceęini söylüyorlardı. Ama somut sorunlarda ve tek tek her dūřmanla ilgili sorunlarda dūřmana önem vermezsek servencilik hatası iřleriz...”

Mao ZEDUNG